

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ СТРАНА НА ЖЕЛАНИЯТА

Част 44 от „Американа“

Превод от английски: Мария Христофорова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Горещият вятър навяваше прах през отворените прозорци на джипа и забулваше всичко наоколо с фин червеникавокафяв воал. Микроскопичните песъчинки запушваха порите на кожата на Ларейн и полепваха по червилото ѝ. Не можеше да си поеме дъх, без дробовете ѝ да се изпълнят с прах; усещаше вкуса му в устата си. Сухият прашен вятър отнасяше аромата на скъпия ѝ парфюм.

Кехлибарената сянка на слънчевите очила не можеше да предпази очите ѝ и те сълзяха. Тъмният ѝ поглед безутешно се вираше в далечината. Суровият див пейзаж, който се простираше наоколо, бе белязан от стръмни плата и тесни безводни оврази. Жълта трева впиваше жадни корени в негостоприемната земя, а изкорубени дървета предлагаха някакво жалко подобие на сянка.

Джипът, модел „Скаут“, подскочаше по изровената следа, която минаваше за път. Ревът на двигателя издаваше нотки на сърдит протест, а на моменти заглъхваше и сякаш стенеше. Ларейн стискаше здраво дръжката на вратата, за да укроти неистовото си мятане насамнатам. Аленочервеният блясък на дългите ѝ нокти ярко контрастираше с бежовата тапицерия.

— Изненадана съм, че не са върнали Юта обратно на индианците — промърмори тя.

Мъжът зад волана хвърли мигновен поглед към чернокосата си спътница. Не можеше да си позволи да ѝ обърне повече внимание, защото дълбоките коловози заплашваха да изтръгнат кормилото от ръцете му. Сам Хардести видя как Ларейн бърше шията и деколтето си с кърпичка и прави гримаса при вида на мръсотията, попила върху нея. Огледалните стъкла на слънчевите очила скриха развеселения израз, който се появи в очите му.

Един порив на вятъра довя облак прах в купето на автомобила. Ларейн се закашля и притисна с ръка устата си, докато с другата трескаво размахваше кърпичката в напразен опит да прочисти въздуха.

— Колко още ще пътуваме? — попита задавено тя и в гласа ѝ прозвуча зле прикрито нетърпение.

— Ранчото на Маккриа не може да е далеч. — Сам Хардести успешно прикри една усмивчица по повод на явния дискомфорт, който Ларейн изпитваше.

— Така каза и преди двадесет минути. — Тя се закашля отново и безполезно размаха кърпичката пред лицето си.

— Ще се задуша до смърт, преди да сме пристигнали!

— Вдигни стъклото на прозореца, ако ти идва в повече — предложи той без следа от състрадание в гласа.

— Страхотна идея, Сам! — саркастично отвърна тя. — Ако затворя прозореца, тая смахната таратайка ще се превърне в истинска пещ.

— Ти пожела да дойдеш с мен — припомни той. — Никой не те е карал насила.

— Изобщо не съм си го представяла така. Мислех, че ще вземеш някоя от лимузините или поне кола с климатик. А ти избра това. — В гласа ѝ прозвуча нескрито презрение към тяхното превозно средство. Косият поглед, с който стрелна шофьора, долови безмълвната извивка в крайчетата на устните му. — И престани да злорадстваш! Изобщо не е смешно!

— Можеш ли да си представиш, която и да е от колите на студиото да мине оттук? — Махна красноречиво към пътя пред тях, а после отново сграбчи с две ръце волана.

— Пружини, амортизьори... Тези коли просто щяха да се разпаднат, преди да са изминали и два километра. Пък и ти можеше да промениш решението си, когато ме видя да взимам този джип.

— Ще ми се да го бях променила — мрачно каза тя.

— Не, не ти се ще. — Отрицанието бе примесено със злорадство. — Когато разбра за Маккриа, щеше и пещ да тръгнеш, само и само да се добереш до дома му. Едва чу „местен собственик на ранчо“, и вече бе наострила уши. Ерген ли е? Богат ли е? Красив ли е? Щом информацията се оказа положителна, реши веднага и на място да бъдеш първата от екипа, която ще му се представи. Възнамеряваш да предявиш правата си над него, преди някоя друга да се усети.

Ларейн поиска да отхвърли обвиненията му, но се отказа. Сам я познаваше прекалено добре. Никога не би могла да го убеди, че е

дошла с него само за да се повози. Думите му обаче я нараниха. От тях излизаше, че е някаква нагла материалистка. В известен смисъл май си беше точно такава.

— Нямахте да ми пука даже и ако Маккриа бе дебел, плешив и на осемдесет години — дръзко отвърна тя. Трябваше да пресече опита му да ѝ внуши чувство за вина по отношение на мотивите ѝ. — В това забравено от бога място всяко развлечение е добре дошло!

— Мисля, че постъпваш много разумно. — Сам срещна за миг изумения ѝ поглед. — Говоря сериозно. Трябва да си намериш богат съпруг, защото нямаш никакво бъдеще като актриса. Можеш да получиш роля само ако играеш себе си. Но ролите на алчни и безсърдечни кучки не са чак толкова много.

Ларейн пребледня от злостната му подигравка, но се съмняваше, че това си пролича под дебелия слой прах, който покриваше лицето ѝ. Бе се превърнала в такъв експерт по прикриването на истинските си чувства, че понякога се питаше дали са ѝ останали такива.

— В думите ти долавям горчивина, Сам — отвърна му студено тя и се загледа с невиждащи очи през прозореца. — Нямах представа, че толкова преживяваш, задето отхвърлих предложението ти за женитба. Като амбициозен млад асистент-режисьор ти просто не можеш да си ме позволиш.

— Какъв глупак бях да се надявам, нали? — Ироничният отговор на Сам прозвуча сухо и хладно. Той отметна кичур рядка кафява коса от челото си. — Но, както и мнозина други, аз бях заслепен от красотата ти. Не можех да осъзная, поне докато не стана твърде късно, че просто ме използваш, за да се докопаш до тази роля във филма.

— Ролята ми беше нужна. — В кариерата ѝ се наблюдаваше стремителен спад във всяко отношение — включително финансово. — Благодарна съм ти, че ме подкрепи.

— Благодарностите ти са празни и без покритие. — Устните му се свиха в мрачно изражение, докато превключваше скоростите.

— Нима очакваше възнаграждение за помощта си?! Може би си мислеше, че ще легна с теб?! — Избухливият ѝ темперамент се възпламени на секундата. — Може да съм виновна за много неща, но не спя наляво и надясно, с когото ми падне, разбра ли?

— Да, просто мотаеш идиоти като мен, докато получиш каквото желаеш, а после им биеш шута — промърмори Сам. — Мълвата се

носи. Съвсем скоро вече няма да можеш да намираш идиоти, които да оплетеш в мрежите си. Каква глупачка си, Ларейн, да изпуснеш Монтгомъри и да го оставиш да ти се измъкне.

— Аз го зарязах — излъга тя.

— И той веднага се утеши в прегръдките на братовчедка ти, а? — подразни я Сам.

— Може спокойно да си го задържи — настоя Ларейн с нотка на високомерно презрение в гласа. Автомобилът подскочи в някаква дупка и тя замалко не удари главата си в тавана. От грубото возене сигурно бе получила не една синина. — Надявам се да си заслужава това ужасно пътуване до ранчото — измърмори гласно мисълта си Ларейн.

— Така ще бъде, повярвай ми! — гласеше леко самодоволният отговор.

Но нейните мисли вече се бяха върнали към предишната му реплика. Райън Монтгомъри притежаваше всички качества, които тя търсеше в един потенциален съпруг: богатство, влияние в обществото и неотразим чар. Единствено благодарение на факта, че Ларейн успя да привлече вниманието му и се сдоби с годежен пръстен, получи и първата си поддържаща роля в един филм.

Съвсем безразсъдно се бе възползвала от предложението, сигурна в способността си да лавира и ловко да го заблуди. Не бе повярвала и за миг, че я обича. Нито изпитваше колебания по отношение на собствените си чувства. Като партньори просто отговаряха на целите, които си поставяха. На него му трябваше декоративна съпруга, която да забавлява бизнеспартньорите му и да поддържа образцов и красив дом. Жена, която не прекалява с изискванията си към него и се задоволява с подаръци като компенсация за липсата на достатъчно внимание към собствената си особа.

Подобна негласна уговорка удовлетворяваше Ларейн напълно, докато не ѝ предложиха онази роля. Видя шанса да се сдобие със собствена слава и блясък и реши да не го изпуска. Притежаваше нужния външен вид и излъчване. Докато обаче разбере, че няма необходимия талант, за да се превърне в звезда, Райън вече се бе досетил за измамата ѝ. Тогава той развали годежа и се ожени за братовчедка ѝ.

Майката на Ларейн, която ги бе отгледала двете с братовчедка й Лори, обвиняваше Лори, че е откраднала съпруга на дъщеря й, но Ларейн не я винеше. В детските си години момичето бе имало многобройни поводи да ревнува заради братовчедка си. Никой от родителите на Ларейн не възлагаше кой знае какви очаквания на Лори, но от дъщеря си безусловно изискваха да бъде най-добрата във всичко — да има най-високите оценки, най-хубавите дрехи, да бъде най-красивото момиче, най-търсената приятелка и най-популярната личност в класа си.

След като получи първата си роля и успя да развали годежа си с Райън, Ларейн се добра до шепа роли, коя от коя по невзрачни. Отправени й бяха и дузина предложения за женитба, но все от мъже, чиито перспективи за бъдещето не изглеждаха по-розови от собствената й. Възпитанието на Ларейн я караше да смята, че заслужава най-доброто. Тази представа се бе превърнала в част от самата нея и тя в никакъв случай нямаше да се примири с нещо по-незначително.

Някои мъже, включително Сам Хардести, я обвиняваха, че е прекалено самовлюбена, за да обича, когото и да било, освен себе си. Това не беше вярно. Ако обвиненията не й се струваха прекалено болезнени, щяха да й се видят смешни. Бяха я класифицирали като студена и пресметлива жена и тя се бе вживяла в ролята си с повече финес, отколкото демонстрираше обикновено на екрана.

Този филм, който трябваше да бъде заснет сред пейзажа на щата Юта, може би щеше да остане последният за нея. Критиците я разпъваха на кръст заради играта в най-новия и филм, където партнираше на Джим Корбет. В душата й нямаше и искрица надежда някога отново да бъде поканена за филмова роля.

Мисълта за Джим Корбет я накара да свие болезнено алените си устни. Толкова наивно бе повярвала, че има шанс да го плени. Дори си бе представяла как ще обяви на всеослушание, че се отказва от кариерата си заради него — докато в действителност нямаше никаква кариера, от която би могла да се откаже.

Ларейн се чувстваше отчаяна. Нейните родители, особено майка й, бяха ядосани, че не се бори да спечели обратно сърцето и ръката на Райън Монтгомъри и да го отнеме от братовчедка си. Бяха и разтревожени, че се справя толкова зле с кариерата си. Нямаше

никакви приятели. Женитбата изглеждаше единственият начин да се спаси от надвисналия над главата ѝ позор. Но това трябваше да стане с някого извън средите на Холивуд, с някого, който да не е наясно с репутацията ѝ, нито с унижителния начин, по който я бяха отхвърлили Райън Монтгомъри и Джим Корбет. А кой би бил по-запленен от възможността да се ожени за актриса от някой богат собственик на ранчо в Юта? Поне такива бяха страстните надежди на Ларейн.

Джипът подскочи над някаква бразда и спря. Ларейн се огледа наоколо в знак на потвърждение, че са пристигнали. Пред погледа ѝ не се мярна никаква постройка — само все същата пустееща земя. Не очакваше пейзажът да е толкова гол и самотен — поне така изглеждаше в нейните очи.

— Карл имаше право — каза замислено Сам. — Това ще бъде прекрасен декор за онези сцени с ранчото.

— Това? — Ларейн се огледа отново, но не успя да види пейзажа през неговите очи. — Че тук няма нищо!

— Именно. — Той отново стартира джипа.

Една от гумите забуксува и през отворения прозорец нахлу облак фин пясък. Ларейн се закашля.

— Колко още остава?

— Зад ей оня хълм. Още малко — и ще видим покривите. — Сам посочи с ръка напред, а на устните му се изписа полуусмивка.

— Слава богу! — промърмори Ларейн. Отвори чантата си и измъкна едно огледалце. — На нищо не приличам!

Вятърът си беше поиграл с черните кичури на косата ѝ, като ѝ бе придал предизвикателно небрежен вид. Попивайки вадичките пот, стичащи се по лицето ѝ, тя се постара да не развали грима, който подчертаваше изящните скули и поразително правилните ѝ черти.

— На твое място не бих се притеснявал, Ларейн — отбеляза Сам. — От всички жени, които познавам, единствено ти можеш да не приличаш на нищо и въпреки това да изглеждаш ослепително.

Ларейн не бе много сигурна, че той говори сериозно.

— Благодаря — отвърна, но гласът ѝ прозвуча така сухо, както бе пресъхнало и гърлото ѝ. Нанесе още един слой аленочервен гланц за устни и реши, че това е най-доброто, което може да предприеме при дадените обстоятелства.

Докато автомобилът се изкачваше по възвишението, напрегнатото ѝ очакване се усилваше. Бе си представяла модерно, разпростряло се върху значителна площ ранчо, с красива къща, обор и конюшня, както и заобиколени със снежнобяла ограда заграждения за добитъка. Но постройките, които се изпречиха пред погледа ѝ, я накараха да ахне от учудване.

Масивната къща представляваше стара двуетажна сграда. Знойното слънце отдавна бе олющило боята по дъските. Скучният сив цвят прибавяше известен брой години към възрастта на сградата. И хамбарът, и малката барака в съседство изглеждаха така, сякаш ще се разпаднат всеки момент. Боята по тях не се намираше в по-добро състояние. До бараката имаше паркиран някакъв древен пикап, чийто цвят бе неразличим под плътния слой прах и мръсотия.

Виждаше се едно-единствено заграждение за добитъка, изградено от останали и никому ненужни греди, дъски и трупи. Странното съчетание на материали му придаваше доста несолиден вид. Вятърна мелница шумно скърцаше под напора на вятъра и усилваше усещането за запуснатост и тотална разруха.

— Изненада, а? — Гласът на Сам се присмиваше над изражението ѝ. Той спря колата пред къщата.

Ларейн свали слънчевите очила и обърна към него тъмен поглед, в който се четеше обвинение.

— Ти знаеше, че изглежда така, нали?

— Карл ми даде доста точно описание на мястото — призна той.

— И ти ме подведе да си помисля, че този собственик на ранчо има пари! — В гласа ѝ пулсираше разочарование, примесено с ярост.

— Никога не съм казвал, че има пари. — Сам отвори вратата и излезе от автомобила. — Казах, че е заможен. Като повечето собственици на ранчо, Маккриа е богат на земя и добитък, но беден откъм налични средства. Защо иначе ще се съгласи да ни продаде правото да снимаме върху земята му? Има нужда от пари в брой.

Ларейн бутна ядосано вратата на колата и излезе навън. Опита се да изтупа праха от копринената си блуза с цвят на слонова кост и с действието си вдигна цели облаци във въздуха. Един по-внимателен поглед към постройките не ги направи по-привлекателни на вид.

— Надявам се да му предложиш достатъчно пари, та да може да си купи малко боя — обяви тя, но разочарованието горчеше в гърлото

й.

— Сигурен съм, че парите няма да бъдат малко — отвърна Сам, но мислите му блуждаеха другаде. Под стъклата на слънчевите очила присвитите му очи внимателно изучаваха ранчото. — Това място може да бъде използвано за декор на някоя от любовните сцени. Ще трябва да се погрижи да не боядисва нищо, докато ние не решим.

— Подобна арогантност е типична за вас, режисьорите. Давате на човек пари, а после му казвате кога може да си ги харчи. — В тихия й отговор прозвуча хаплива острота.

Сам се задоволи да се усмихне и се отправи към верандата. Ларейн не го последва — съмняваше се, че дъсченият под би издържал тежестта на повече от един човек. Остана да го чака до джипа, като се опитваше да изчисти праха от меката светлобежова кожа на широките си къси панталони. Мрежестата врата се разтресе, щом Сам почука. Вятърът дуплеше на вълни тънкото светлосиньо яке, което покриваше слабото му тяло. Почука отново.

— Изглежда, няма никой вкъщи — реши той и се отдалечи от верандата. На пътя му едно пиле ровеше в прахта и възмутено изскряка, когато му се наложи да се отстрани.

— Каза ли му, че ще наминеш тази сутрин? — попита замислено Ларейн. — Или просто очакваше да го завариш вкъщи?

— Не, така би постъпила ти — отвърна Сам. — Ти си тази, която очаква хората да бъдат на разположение, когато са ти нужни. Снощи се обадох на Маккриа да го предупредя, че ще дойда тази сутрин. — Вдигна ръкава на якето, за да погледне часовника си. — Карл ме предупреди за пътя, така че казах на Маккриа да не ме очаква преди единадесет. Остават още няколко минути.

Небрежната му забележка, че тя очаква от хората да й бъдат винаги на разположение, я засегна и Ларейн се опита да му го върне:

— Ще бъде много смешно, ако е променил намерението си да те пусне да снимаш в земята му.

— Няма да ти е смешно задълго — каза Сам и заобиколи към мястото на шофьора. — Всяко забавяне оттук нататък означава бюджетни съкращения. Твоята роля далеч не е от незаменимите. Може би е по-добре да запомниш това, Ларейн.

— Заплашваш ли ме, Сам? — Въпреки шеговитото предизвикателство в гласа й Ларейн се почувства притеснена от

неговото твърдение. — Нямах представа, че не умееш да губиш. Но да мислиш и за отмъщение...

— Отмъщението може да бъде и сладко — гласеше краткият му коментар. Пресегна се през отворения прозорец и натисна клаксона.

Резкият писклив звук изплаши пилетата и те хукнаха, пляскайки с крила, към задната част на къщата. Ларейн почувства как ѝ се гади от уплахата, но не позволи на Сам да види това. Унилият ѝ поглед пробяга по запрашените ботуши, стигащи до коленете ѝ. Кърпичката, с която се бе избърсала, спокойно можеше да послужи и за ботушите ѝ.

Опря стъпало на бронята на колата и се зае да чисти ботуша си. Лепеното парцалче върна блясъка на красивата кожа в по-тъмен оттенък на кафявото, която подхождаше на светлобежовата ѝ кожена пола — панталон. Когато свърши с единия ботуш, прехвърли вниманието си към другия.

— Това трябва да е Маккриа. Ето го, идва — обяви Сам.

Ларейн вдигна поглед и видя един конник да се приближава към ранчото. Запази позата си — опряла крак на бронята на колата, с лакът върху коляното. Небрежният интерес, който изразяваше, бе престорен, защото много внимателно изучаваше препускащия ездач.

Мускулестото червеникавокафяво тяло на животното бе като изваяно. Ларейн не разбираше много от скотовъдство, но можеше да познае един добър кон от пръв поглед, а този, който яздеше мъжът, в никакъв случай не беше кранта. Когато се приближиха, Ларейн забеляза, че конят е не само здрав и силен наглед, а и доста едър. Разстоянието между тях се стопяваше под чаткащите му копита без видимо усилие.

Щом поразгледа по-внимателно ездача, тя разбра, че конят му трябва да е нещо необичайно, за да може да го носи на гърба си. Върху всяко по-дребно животно ездачът щеше да изглежда нелепо — като възрастен, яхнал пони.

Мъжът бе едър и висок, с широки рамене и гръден кош. Въпреки размерите си яздеше с грациозна лекота, сякаш бе роден на седлото. Ларейн не можеше да види много от лицето му под износената каубойска шапка — зърна само масивната челюст със силна брадичка.

Чу се скърцане от седлото на коня, когато човекът и животното влязоха в двора на ранчото. Пред мъжа бе праметното червеникаво

теленце — тялото му висеше отпуснато и не даваше признаци на живот. Мъжът дръпна юздите и конят спря пред хамбара.

Ездачът слезе на земята с телето на ръце. До този момент не бе почел присъствието им с нещо повече от един поглед. Сам се завтече да го поздрави, а Ларейн реши да изчака.

— Здравейте, аз съм Сам Хардести от филмовата компания! — представи се той, но не си даде труда да протегне ръка, защото ръцете на мъжа държаха телето.

Животното не беше толкова малко, колкото ѝ се стори в началото. Ларейн предположи, че най-вероятно тежи повече от петдесет килограма, но собственикът на ранчото носеше безжизненото му тяло без никакво усилие.

— Извинете, че не бях тук, когато дойдохте, господин Хардести. — Гласът на мъжа бе нисък и приятно провлечен въпреки официалния тон. — Имате ли нещо против да отложим разговора си с няколко минути? Това теле никак не го бива. Трябва първо да се погрижа за него.

— Ни най-малко — отвърна Сам с едва доловима следа от нетърпение в гласа.

Ларейн свали крака си от бронята на колата и направи няколко крачки, за да се изравни с Маккриа, който отиваше към къщата. Предизвикателно вирна брадичка и отметна облака черна коса над лявото си рамо.

— Дали само ми се стори, или наистина долових следа от тексаски акцент в говора ви? — попита тя със закачливо предизвикателство в гласа.

Мъжът се спря. Чифт кафяви очи изгледаха изучаващо Ларейн с почти обидно безразличие към женствената ѝ красота. Когато застана лице в лице с него, тя забеляза посивелите кичури на слепоочията му, които рязко контрастираха с иначе тъмната му коса. Въпреки че той държеше пред себе си теленцето, Ларейн можеше да предположи, че широките му рамене и гръден кош се стесняват при талията и хълбоците и го правят да изглежда много по-слаб, отколкото бе в действителност. Впечатлението бе наистина измамно. С дребната си фигурка се чувстваше като джудже край него.

— Да, наистина произхождам от Тексас — призна той и обърна кафявите си очи към Сам.

Погледът му подсказа на Сам, че е време да ги запознае.

— Господин Маккрия, това е една от изпълнителките на поддържаща роля в нашия филм, госпожица Ларейн Ейвънс. Тя дойде да придобие най-обща представа за ранчото и снимачния терен. — Подмолният намек не убягна на Ларейн, която разбра, че Сам има предвид желанието ѝ да проучи собственика на ранчото.

Изпита подозрение, че и мъжът разбра съвсем точно какво има предвид Сам. Това усещане доста я изнерви. Бе очаквала да види едва ли не провинциален каубой, който си няма и понятие от фините нюанси в общуването между хората и който лесно може да бъде подведен. Но в тези блестящи кафяви очи прозираше остър ум и тънка наблюдателност, въпреки суровата и груба сила, която излъчваша.

— Ларейн, това е Травис Маккрия — довърши представянето им Сам.

— За мен е удоволствие, госпожице Ейвънс — поздрави я той.

— Моля, наричайте ме Ларейн — настоя тя с широка усмивка на устните си.

— Благодаря. — Кимна ѝ учтиво, а широката периферия на шапката му скри подигравателното пламъче, което тя зърна за миг в очите му. — Извинете, трябва да се погрижа за телето.

Травис Маккрия мина покрай нея и стъпи на верандата, която за нейно учудване издържа общата тежест на мъжа и животното. На Ларейн не ѝ стана особено приятно, че човекът смята за забавно изкуското ѝ флиртуване. Не беше впечатлен нито от вида ѝ, нито от това, че е актриса — двете неща, на които тя залагаше. Бе загубила козозете си и Сам изглеждаше готов да ѝ се надсмее.

Реши да се присъедини към двамата мъже, които влизаха в къщата, и забеляза обветрените и задебели греди. Видът на къщата не пасваше с този на собственика. Разочарованието ѝ от околността се бе изпарило в мига, в който видя Травис Маккрия за пръв път. Не мислеше, че принадлежи към типа мъже, задоволяващи се да живеят в такава съборетина. Тогава защо го правеше?

Това бе загадка, която не може да разреши, докато не намери отговор на многобройните въпроси, бръмчащи в главата ѝ. Сам държеше отворена мрежестата врата пред нея, за да я пропусне да влезе в къщата. Ларейн предпазливо стъпи върху дъските на пода на верандата. Оказаха се по-стабилни, отколкото изглеждаха, и тя

продължи напред. Имаше вероятност интериорът на къщата да е напълно различен от фасадата. После я осени прозрение — колко различен би могъл да бъде, щом Травис Маккриа можеше да внесе теле в дома си?

ВТОРА ГЛАВА

Вратата на верандата водеше към всекидневната. Според Ларейн тя като нищо можеше да е обзаведена с вехтории от Армията на спасението. Имаше диван и един стол, покрити с отвратителна дамаска в цвят на кестен с тесни златисти ивици. Пред опушената камина стоеше безформен фотьойл, тапициран с евтина изкуствена кожа. Върху линолеума на пода бе постлан малък килим. Ларейн се досети, че мотивите върху него вероятно някога са били ориенталски, но сега бе толкова изтънял и протрит, че шарките и цветовете бяха избелели до неузнаваемост.

На тавана във всекидневната и коридора към кухнята имаше следи от влага. И двете помещения бяха облепени с пожълтели тапети, чиито краища се бяха отлепили и нагънали. Малкото картини по стените приличаха на изрезки от календар, поставени в рамка. Ларейн се огледа наоколо с презрение. Ако това изобщо бе възможно, отвътре къщата изглеждаше по-зле, отколкото отвън.

Полуздрачно стълбище водеше от коридора към втория етаж. Ларейн потръпна при мисълта в какво ли състояние се намираха стаите горе. Последва гласовете на мъжете, идващи от кухнята. Там линолеумът на пода, напукан на няколко места, откриваше почернели дъски, които дразнещо изпъкваха на фона на жълтите шарки. Дървените шкафчета бяха лакирани с цветна политура във вишневочервено.

Сиви плочки се издигаха докъм средата на стените, където една ивица тапет с имитация на тухлен зид разделяше плочките от горната част на стените, боядисани в зелено с нездрав оттенък. Дървената маса в средата на стаята изглеждаше така, сякаш е покрита с десет слоя кафява боя. Около нея имаше наредени съвсем разнородни на вид столове — от импозантен, с облегалки за ръце, до такъв, в който можеше да се седи само със строго изправен гръб.

Всичко тук караше Ларейн да потръпва от отвращение. Може би единственото достойнство на къщата бе фактът, че е поддържана

чиста. Но дори това не можеше да компенсира печалната липса на вкус при обзавеждането ѝ.

Червеното теленце лежеше на една плетена рогозка наред с нея. Травис Маккриа бе коленичил до главата му, докато Сам се мотаеше наоколо и го наблюдаваше. Силната неприязън на Ларейн към къщата не се бе прехвърлила върху собственика. Тя заобиколи грозната кафява маса и застана до него.

— Какво му е на телето? — попита, за да завърже разговор.

— Муцуната и носът са пълни с тръни — гласеше отговорът на Травис, който продължи да върши работата си по главата на телето, без да вдигне очи. — Или се е наболо на някой кактус, или се е заплело сред храстите на изтравничето.

Травис се размърда и Ларейн забеляза приличния на пинцети инструмент в ръката му; зърна и подутите инфектирани рани около очите и носа на телето. Гледката беше отблъскваща, но тя си наложи да остане безучастна.

— Как се е случило? — Трудно ѝ бе да повярва, че дори едно тъпо животно може да се подреди така.

— Не ми се ще да гадая. — Травис сви рамене, за да покаже, че въпросът „как“ не е от особено значение точно сега. — Може нещо да го е уплашило и да се е навряло в тръните.

Понеже Ларейн не можеше да види ясно какво точно прави той, предположи, че измъква някои от тръните и отрязва другите, забили се прекалено дълбоко. Независимо от явната болка, която Травис със сигурност му причиняваше, телето не издаваше и звук, нито се дърпаше.

— Живо ли е? — Тя вече започваше да се съмнява в това. Погледна към гръдния му кош, за да види дали диша. Той се повдигаше едва забележимо.

— Живо е, но едва се крепи. Сигурно се е случило преди два дни, а може би и повече — обясни Травис. — Оттогава не се е хранило, възможно е дори да не е пило вода. Много е отпаднало.

— Ще оживее ли? — попита Сам.

— Не знам. — Свитите устни на стопанина болезнено потрепериха. — Ще ви кажа след ден-два — Вдигна глава и хвърли поглед към Ларейн. — В шкафчето до задната врата има антисептик и малко памук. Би ли ми ги донесла?

Тя се поколеба за частица от секундата, но после се запъти към въпросното шкафче. Шишенцето с антисептик и памукът бяха точно там, където бе посочил. Занесе ги на Травис, все още коленичил край телето.

— Заслужава ли си телето да бъде спасено? — заинтересува се Сам.

— Заслужава си — ако не за друго, то поне да послужи за месо за лична консумация. — В иначе търпеливия глас на Травис се прокрадна суха нотка. Кимна на Ларейн да коленичи до него. Тя отново по принуда забеляза силните мускули по раменете и ръцете му. Дланите му изглеждаха почти два пъти по-големи от нейните. Сред миризмата на животното, която лъхаше от него, долови следа от аромата на одеколона му. — Ръцете ти са по-чисти от моите. Намажи го с антисептика, а аз ще държа главата му неподвижна.

Ларейн се втренчи в подутата и вече окървавена глава на раненото теленце, изумена от молбата на Травис. Много от раните се намираха близо до очите, носа и устата. Бе чула или прочела някъде, че антисептикът може да е смъртоносен, ако се погълне през устата. Никога в живота си не се бе грижила за болен, било то човек или животно, и мисълта, че случайно може да го убие, не й даваше мира.

— Аз... н-не мога — заекна тя и побутна шишенцето към него. Сви се — уплашена и потресена.

— Много е просто. Трябва само... — зае се да обяснява Травис, но си личеше, че търпението му е поставено на изпитание.

— Спестете си труда! — прекъсна го Сам, а в думите му се долавяше насмешка. — Сигурен съм, че Ларейн не би искала да изцапа кожените си панталони с лекарството. Прекрасната дама е радост за окото, но е напълно безполезна.

Травис я освободи от задължението с поглед, в който се четеше скрито презрение.

— Грешката е моя. Би трябвало да се досетя, че не искате да рискувате състоянието на дрехите си. — Думите му съдържаха намек за това, че именно тя не бе пожелала да помогне. — Отместете се! — Това бе заповед, а не молба. Всичко стана толкова бързо, че Ларейн нямаше възможност да отхвърли твърдението на Сам. — Имате ли нещо против да придържате главата на телето, господин Хардести? Досега се държа съвсем прилично, но не искам да рискувам.

— Ще се радвам да помогна. Какво искате от мен? — Сам се приближи, а Ларейн се отмести и се изправи на крака.

Гледаше как Травис показва на Сам какво е нужно да направи. И тя можеше да се справи, но никой не я бе попитал. Ларейн мълчеше. Защо, за бога, трябваше да съжалява, че не ѝ се удаде възможността да се погрижи за едно ранено животно? Бе глупаво и абсурдно. Би трябвало да се радва, че не ѝ се наложи да докосне това вонящо, инфектирано създание.

— В същия шкаф, където се намираше антисептикът, има черна кутия със спринцовка вътре — каза ѝ Травис. — Би ли ми я донесла, както и шишенцето с антибиотик от хладилника?

Ларейн намери спринцовката веднага, но се наложи да търси антибиотика. Донесе и двете на Травис, който тъкмо привършваше с дезинфекцията на раните. Сам извърна глава, когато спринцовката прониза тялото на телето. Ларейн никога не се бе гнусяла от инжекции, кръв и други такива неща. През цялото време гледаше манипулациите на фермера с някакво странно любопитство, почти в захлас.

— Можете да го пуснете — каза Травис на Сам.

Телето немощно ритна във въздуха, когато Сам отслаби хватката. Изглежда, сега дишаше по-леко. Ларейн се запита дали подуването не е запушило носа му. Клетото мъниче изглеждаше толкова безпомощно, както си лежеше на рогозката. Тя потисна импулсивното желание да коленичи до него и да го погали по сплъстената червеникава козина. Сам щеше да ѝ се подиграе и да я обвини, че по този начин иска да впечатли Маккриа. Затова пъхна палците си в гайките на колана и се престори на безразлична към страданието на животното.

— Какво ще правиш с телето сега? — попита. — Няма да го пуснеш на свобода, нали?

— Точно сега ще му забъркам малко каша с краве мляко и ще се опитам да го нахраня. После ще го оставя в една от кошарите на обора, докато се възстанови и закрепне, след което ще го пусна.

Ларейн подозираше, че зад привидно безстрастния му коментар се крие присмехулният въпрос дали всичко това има нейното одобрение.

Подразни се.

— Разбирам. — Извърна очи, съзнавайки, че в погледа ѝ се чете мрачно раздражение. — Извинявай, но винаги ли лекуваш болните си

животни в кухнята? — Дръзката забележка се изплъзна от устата ѝ, преди да успее да овладее раздражението си.

— Невинаги. Някои от животните не мога да прекарам през вратата. В този случай по-бързо щеше да стане, ако внеса телето вътре, отколкото да занеса лекарството и инструментите си при него. И през ум не ми е минавало, че ще имаш нещо против да лекувам моите животни в моята кухня. — Той предизвикателно натърти на притежателното местоимение.

Ларейн прехапа езика си и побърза да се извърне.

— Разбира се, че нямам нищо против. Просто любопитствах.

— Аз пък винаги съм смятал, че хората не трябва да си врат носа в чуждите работи — измърмори Сам, а на Ларейн ѝ се прииска да му фрасне един по носа.

Вместо това реагира с поразително самообладание:

— Не трябва да му обръщате внимание. Сам ми е сърдит, защото отхвърлих предложението му за женитба. — Наслади се на физиономията на Сам, който се изчерви силно, и дари бившия си приятел със закачлива усмивчица.

Сам я сграбчи за лакътя и я дръпна, така че тя обърна гръб на Травис, който, изглежда, не намираще размяната на реплики помежду им за нещо, заслужаващо вниманието му. Ларейн мразеше да я пренебрегват почти толкова, колкото и да я превръщат в обект на злобни подмятания.

— По дяволите, Ларейн! — процеди Сам. — Това е работна среща между мен и Маккриа. Казах ти, че можеш да ме придружиш, но няма да ти позволя да намесваш лични неща в разговора.

— Ти започна, скъпи. — Прокара леко ноктите си по гладко избръснатата му буза с престорено намерение да го одраска, а после презрително издърпа ръката си от хватката му. С по-висок глас, предназначен за ушите и на двамата мъже, добави:

— Щом трябва да си говорите по работа, мисля да глътна малко свеж въздух.

Никой от тях не се възпротиви дори и с една дума, когато красавицата тръгна да излиза от кухнята. Ларейн бе в такова настроение, че дори това я подразни. Биха могли от най-обикновена учтивост да се престорят, че предпочитат да остане.

Проявявайки своя темперамент, тя остави мрежестата врата да се блъсне шумно. Слезе от верандата и подритна някакъв камък. Той отскочи и подплаши едно пиле, което изкряка и се хвърли да се спасява. Червеникавокафявият кон стоеше пред обора, а краищата на юздите му се влачеха по земята. При други обстоятелства Ларейн щеше да отиде при него. Но това не бе нейният кон, тъй че на кого му пукаше, че стои на слънце все още оседлан?

Нищо не бе протекло така, както го планираше. Пътуването бе тягостно преживяване, ранчото бе под всякаква критика, а Травис Маккриа не падна в краката ѝ нито в буквален, нито в преносен смисъл, когато се запозна с нея. Идеше ѝ да заплаче, което бе абсурдно. Тя никога не плачеше. Зарей поглед в далечния хоризонт и примигна заради парещата влага в очите си.

Мрежестата врата се отвори и по дъсчения под на верандата се чува тежки стъпки. Ларейн не се обърна. Идваха и двамата — разбра го по звука.

— Тази работна среща се оказа кратка, но сладка — каза Ларейн, за да покаже, че е усетила приближаването им.

— Още не сме свършили — отвърна Травис на нейния коментар. — Излязох да оставя телето в една от кошарите.

— Аха. — Отговорът ѝ прозвуча безразлично, сякаш не се интересуваше какво прави, който и да било от двамата.

С крайчеца на околото си забеляза едрата фигура на Травис само на метър от нея. Носеше телето на ръце. Този път то се опитваше да изправи глава, а по муцунката му си личаха лилави петна, които ярко се открояваха на фона на белите косми по главата му.

— На пейзажа ли се любуваш? — попита Травис.

— Да — предпочете да се съгласи Ларейн, вместо да се обърне към него. Страхуваше се, че очите ѝ блестят от непролетите сълзи, и не искаше той да ги види. От нея се очакваше да каже още нещо и тя потърси подходящите думи: — Това е едно огромно, красиво... — Лъжата заседна на гърлото ѝ. Не виждаше нищо красиво наоколо. — Нищо — довърши хладно мисълта си тя с безсрамна откровеност.

— Да. — Травис, изглежда, осмисляше отговора ѝ. — Може и да си права.

Ларейн почувства погледа, който спря върху нея. Усети как се изчервява, когато разбра, че прилага описанието върху нея, а не върху

земята. Едно красиво нищо. Извърна се рязко и погледът ѝ блесна гневно, насочен в лицето му. Гледаше го гордо и дръзко, очите ѝ пръскаха искри и темпераментната ѝ хубост сияеше с цялата си сила.

— От друга страна, може би някой от нас двамата не успява да види всичко — поясни Травис забележката си.

Загорялото му от слънцето лице не изразяваше нищо. Нито пък очите му. Ларейн бе объркана и несигурна дали в думите му се крие двойствен смисъл, или тя си въобразява. Преди да успее да реши, Травис се отдалечи към обора.

Ларейн го проследи с поглед. Сам тръгна след него. Видя го да казва нещо на Сам, очевидно за коня, защото Сам хвана юздите и го поведе към обора, после го вкара вътре, след като Травис отвори вратата. Само преди час би се засмяла при вида на тази сцена, защото знаеше, че Сам изпитва панически страх от коне. Но в момента не реагира.

Когато излязоха от обора, говореха за предстоящото преобразяване на ранчото в снимачен декор. Сам приказваше повече и обясняваше колко време ще отнеме филмирането на съответните сцени. Обсъждаха заплащането и кой за какво ще отговаря. Двамата мъже останаха отвън и Ларейн дочу всичко.

Когато се споразумяха, Сам стисна ръката на Травис.

— Значи се договорихме, Маккриа. Ще подготвя всички документи, за да можеш да ги обсъдиш с нашия адвокат. Ако всичко върви добре, екипът ще пристигне следващата седмица.

— Звучи добре — каза неангажиращо Травис.

— Ще звънна по телефона да задвижа нещата. — Сам се извини и влезе в къщата.

След неговото тръгване настъпи тишина. Ларейн се отправи привидно безцелно към верандата, където стоеше Травис, опрял рамо на един от дървените стълбове, поддържащи покрива. Периферията на шапката скриваше горната част на лицето му, но тя чувстваше как погледът му я изгаря.

— Можеше да поискаш повече пари — каза Ларейн. — Щеше да ги получиш. Всички от режисьорския екип искат твоето ранчо за снимките, след като го видяха.

— Доволен съм от цената и от условията. Справедливи са и за двете страни. — Тонът му демонстрираше, че това изобщо не я засяга.

— Просто се опитах да помогна — каза Ларейн и сви рамене. Чувстваше се изнервена и в отбранителна позиция.

— Благодаря, но съм достатъчно възрастен, за да взимам сам решения — сухо отвърна той.

— На колко си години? — избърбори, без да мисли тя, и погледът ѝ се стрелна към ясно различимата бяла коса по слепоочията му.

— Другия месец ще стана на четиридесет, а ти? — контрира я без колебание Травис.

— Никой ли не ти е казал, че не е учтиво един джентълмен да пита една дама за възрастта ѝ? — Ларейн би предположила, че е малко по-възрастен от тридесет и пет, но когато разбра, че годините му са повече, едва успя да прикрие изненадата си. Не изглеждаше на четиридесет. Видът му издаваше виталност и силна енергия.

— Аз не съм джентълмен. — Но отговорът намекваше, че и тя не е никаква дама.

— На двадесет и пет съм, приближавам двадесет и шест.

— Съжали, че се е изразила така. Прозвуча като дете, което акцентира върху идната година, за да изглежда по-голямо.

Сам избра точно този момент да се появи отново.

— Нещата се уреждат — каза той на Травис. — Ще се свържа с теб след ден-два.

— Хубаво.

— Знам, че си имаш работа, така че няма да те задържаме. Пък и трябва да потегляме обратно. — Сам отново се здрависа с него. — Не казвам „довиждане“, защото ще се виждаме често през идните месец-два.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, господин Маккриа — додаде Ларейн със заучена официалност. Странно, но, умираше от нетърпение да напусне компанията на каубоя, както бе нетърпелива да се запознае с него. За нея не бе типично да проявява непостоянство в желанията си.

— И за мен, госпожице Ейвънс — гласеше учтивият му отговор.

Джипът бе изкачил възвишението и бе оставил ранчото зад себе си, когато Сам проговори:

— Маккриа не се оказа такъв балама, какъвто си го представяше, а? — каза самодоволно. — Ще се поозориш, докато успееш да го

завъртиш на пръста си.

— Кой е казал, че искам това? — Ларейн по-скоро би умряла, отколкото да признае нещо друго пред Сам.

Пътуването към мотела в Делта, който служеше за главна квартира на актьорския състав и снимачния екип, бе безкрайно продължително и мълчаливо. Ларейн се почувства облекчена, когато Сам я остави при входа и отиде да докладва как е протекла срещата с Травис Маккриа.

Докато вървеше към стаята си, вратата в съседство с нейната се отвори. Сюзън Уинтърс, една от привилегированите актриси във филма, излезе в коридора. Тя бе слабо, привлекателно момиче със светлокестенява коса с меден оттенък. Когато забеляза Ларейн, повдигна многозначително вежди.

— Ти си се върнала — рече.

Изявлението ѝ се отнасяше до нещо толкова очевидно, че Ларейн просто кимна и пхна ключа си в ключалката. Не беше в настроение за разговори. Мислеше единствено за душа, който щеше да отмие праха и мръсотията от отвратителното пътуване.

— Трябваше да оставиш съобщение къде отиваш. — Сюзън последва Ларейн в стаята ѝ, без да се притеснява, че не е поканена. — Анди Панди се разтревожи, когато не успя да те намери — каза, използвайки прякора, с който актьорите наричаха режисьора. — За щастие са те забелязали да тръгваш нанякъде заедно със Сам, иначе репутацията ти щеше да се срине.

— Искаш да кажеш, че още не е?! — цинично отвърна Ларейн. Мнението на режисьора за нея не изглеждаше особено високо. — Освен това не е негова работа къде ходя. Свободното ми време си е лично мое. Проверих графика на снимките и днес за мен не беше предвидено нищо.

— Това беше, преди Чък да си пореже крака и да се наложи да го заведат в болницата, за да го зашият. Трябваше да отложат тази сцена и да променят графика — обясни Сюзън.

— Какви геройства демонстрира Чък този път? — Иронично намекваше за манията на изпълнителя на главната мъжка роля да се прави на истински мачо.

— Адски недостоен инцидент! Стъпи накриво на един камък и си изкълчи глезена, освен това се поряза и на парче стъкло.

— Обзалагам се, че това няма да е историята, която ще научи пресата — коментира Ларейн. Знаеше, че ще използват случилото се, за да подобрят имиджа на звездата. Седна на ръба на леглото и започна да събува ботушите си.

— Какво те накара да придружиш Сам? Мислех, че вие двамата сте върли врагове. — Сюзън носеше пиличка в ръката си и се зае с ноктите си.

— Той е върл. Аз не съм. — Хвърли ботушите в ъгъла и взе да разкопчава блузата си. — Щеше да ходи с кола до новото място, предвидено за снимките, и ме попита дали не искам да отида с него. На драго сърце приех да изчезна за малко от тази мрачна дупка. — Погледът ѝ се плъзна с презрение по стените на стаята.

— И каква е присъдата над новото място? Сам каза ли ти? — Сюзън се подпря, почти приседна на ниския шкаф с чекмеджета.

— Изглежда, ще снимаме там следващата седмица. — Ларейн свали блузата си и я хвърли на леглото с небрежно презрение към възможността да изцапа чистите чаршафи.

Беше свикнала някой да прибира след нея. Докато беше малка, това бе майка ѝ. По-късно я замени братовчедката Лори, която чистеше и разтребваше след нея. Напоследък тази роля се изпълняваше от камериерки и чистачки. Отдавна бе престанала да обръща внимание на тези неща.

— Целият проект е в пълен хаос от самото начало — заяви Сюзън. — Няма никаква организация. Истина ти казвам, Ларейн, да се сменя мястото на снимките наред филма е достатъчно показателно. Нищо чудно, че всички говорят за бюджета и закъсненията.

— От това, което каза Сам, предположих, че смяната на мястото няма да доведе до повторно заснемане на някои сцени. — Ларейн остави кожените си панталони да паднат на пода и се отдалечи от тях.

Стигна до малкия гардероб и извади двата си пенъоара. Единият бе дълъг червен кафтан, а другият — от златисто кадифе и се закопчаваше с цип отпред. Поколеба се малко и избра червения. Метна златистия на единствения стол в стаята, без да се погрижи да го закачи обратно на закачалката. Нахлузи кафтана и се отправи към банята. Пусна водата във ваната.

— Новото място се намира в нечие ранчо, нали? — попита Сюзън, извисила глас над шума от течащата вода.

— Да. — Ларейн се върна в спалнята и се зае да прибере на кок дългата си до раменете коса, като използваше гребен и множество фиби.

— Чух, че собственикът е ерген. Ти запозна ли се с него или просто разглеждаше ранчото? — Сюзън я изгледа любопитно.

— Разгледахме околността и се запознахме със собственика — отвърна Ларейн на въпроса, но не прояви желание да каже нищо повече.

— Е, и? — подкани я Сюзън. — Какво е впечатлението ти?

— Няма да повярваш, докато не видиш мястото лично. — Тъмните ѝ очи обиколиха с поглед стаята и решиха, че е истински палат в сравнение с онази къща в ранчото.

— На кой му пука за мястото? — Сюзън отхвърли мисълта ѝ като абсолютно незначителна. — Искам да разбера за мъжа.

— Ще се запознаеш лично с него следващата седмица. — Ларейн нямаше никакво желание да обсъжда Травис Маккриа.

— Какво значи това — да стоя по-далеч, защото ти си се запознала с него първа?! — Момичето се засмя предизвикателно с нотка на сарказъм в гласа.

— Означава — Ларейн се отправи към вратата на банята, — че смятам да се изкъпя. Насаме.

Когато остана сама в банята, тя чу как вратата на хотелската стая се затваря зад гърба на Сюзън. Нямаше никакво значение какво би казала на Сюзън за Травис. И бездруго щеше да плъзне слух, че този път се домогва до собственика на ранчото. Очакваха от нея да се втурне да преследва всеки ерген в околността, особено ако се смяташе, че е богат. Вярно беше, нали? Тогава защо това я притесняваше?

ТРЕТА ГЛАВА

Изминаха почти две седмици, преди филмовият екип да се премести в ранчото на Маккриа. Носеха се слухове, които свързваха Ларейн със собственика на ранчото, макар че тя не го бе виждала нито веднъж оттогава.

Ларейн не им обръщаше внимание. Колкото и да я бе заинтригувал, Травис Маккриа не отговаряше на нейните изисквания. Самата мисъл за къщата му я караше да потръпва. Зачеркна го от списъка в главата си. Проблемът беше, че във въпросния списък не бе останал никой, подходящ за потенциален съпруг.

Бъдещето ѝ след приключването на снимките изглеждаше неясно. На два пъти бе на косъм да улови идеалния съпруг, но бе загубила и двамата. Страхуваше се да не се провали трети път. Самоувереността ѝ бе разклатена, въпреки че никой от околните не го забелязваше.

Но пък и никой не я харесваше особено, тогава защо да си правят труда да се интересуват как се чувства? Опита се да убеди самата себе си, че така ѝ харесва. За какво са ѝ притрябвали?

Екипът бе прекратил работата си за обедна почивка. Актъорите и снимачните работници се бяха смесили и образуваха малки групички на снимачната площадка. Режисьорът и асистентът му се бяха отделили заедно със сценариста и преглеждаха новите предложения за промени в сценария. На земята се виеха множество кабели, които водеха от съоръженията за осветление и звук до камиона с генератора.

Ларейн седеше сама на един голям плосък камък встрани от останалите. Беше обърнала гръб на луксозните каравани, паркирани недалеч, които бяха осигурени на изпълнителите на главните роли. Вътре имаше кресла и дивани с мека тапицерия — комфорт, допълван от наличието на климатици. Нямахше нужда да ѝ напомнят, че никога не ще се издигне до тяхното положение в кариерата.

Пластмасовата чашка в ръката ѝ съдържаше чай с лед, но слънцето го бе превърнало в някаква възтопла напитка. Разклати

небрежно течността в чашката. Остатъците от един сандвич заедно с опаковката лежах на земята до краката ѝ.

Сякаш бе вчера, когато живееше в един апартамент с братовчедка си Лори. По онова време Ларейн бе сигурна, че може да превземе целия свят. А сега ѝ се струваше, че светът се готви да я превземе. Извитите ѝ дълги мигли потрепнаха, когато пареща врага залютя в тъмните ѝ очи. Но изкусно гримираните черти запазиха спокойното, лишено от емоции, изражение.

Ритмичният тропот на препускащ кон я накара да отвори широко очи. Един ездач и конят му се приближаваха към снимачната площадка. Ларейн веднага разпозна мъжа, който яздеше без никакво усилие. Забеляза лекото подръпване на юздите, заставящо коня да премине в тръс.

Несъзнателно се изправи на крака и хвърли чашката на земята. Чаят се разля по жадната, пресъхнала пръст. Сетивата ѝ се оживиха и мрачните ѝ мисли я напуснаха. Пулсът ѝ леко се ускори, когато го видя как дръпва юздите на коня на десетина метра от нея, в края на снимачната площадка.

Погледът му се спря върху нея и той я разпозна, без да каже дума. Ларейн се почувства привлечена към него от нещо, което нито разбираше, нито се стараеше да проумее. Другите също забелязаха пристигането му, но тя не им обърна внимание. Докато се приближаваше, видя с каква лекота мъжът скочи от седлото. Въпреки ръста и яките мускули движенията му бяха плавни, с почти котешка грация.

— Гледай ти кого довя вятърът! — Гласът ѝ звучеше цинично и присмехулно, с нотка на арогантност. — И това ако не е нашият висок, едър тексасец!

— Госпожице Ейвънс. — Пръстите му в кожена ръкавица докоснаха периферията на прашната му шапка в знак на учтив поздрав, но на нея не ѝ хареса самодоволното изражение на лицето му, което сякаш гласеше, че знае много добре какво става в душата ѝ. — Защо сме тъй сами?

Ларейн веднага зае отбранителна позиция.

— Обядвах. Предпочитам да се храня сама — отвърна тя, а гърбът ѝ се изправи като на войник на пост.

— Помислих си, че може би ме чакаш. — Тъглчетата на устните му се извиха леко, но на нея усмивката му ѝ се стори присмехулна.

— Но аз не знаех, че ще идваш. — Отговорът ѝ прозвуча спокойно и бе изречен с равен глас, но вътрешно тя кипеше.

— Помислих си, че приятелят ти може и да е споменал нещо. — Травис сви безразлично рамене, или поне така ѝ се стори.

— Приятелят ми?! — предизвикателно рече Ларейн.

— Сам Хардести — уточни Травис.

— Той не ми е приятел. — Обяснението ѝ бе светкавично и хладно.

— Точно така. — Той кимна леко, сякаш си припомняше. — Ти каза, че си го зарязала, нали?

Това бе точната дума за поведението ѝ веднага след като се бе уверила, че е получила ролята в този филм. И преди я бяха обвинявали в подобни неща, но от устата на този мъж я заболя.

— Не, казах, че ме помоли да се омъжа за него, а аз отказах. — Перифразира думите му, за да може присъдата му да звучи по-леко.

Но погледът на тъмнокафявите очи говореше, че според Травис най-вероятно тя е накарала Сам да си помисли, че отговорът ѝ ще бъде положителен. Може и така да беше, но Ларейн би го признала само пред себе си. Оправдаваше действията си с извинението, че се нуждае от ролята. Беше отчаяна — както и сега.

— Май наистина каза това — съгласи се Травис, но изражението му остана непроменено.

— Здравсти, Травис. — Сам Хардести си проправи път към него, за да стисне ръката му. — Радвам се да те видя отново.

— Оставил си съобщение, че искаш да говориш с мен — обясни Травис причината, поради която беше тук.

— Да, така е — призна Сам. — Следващата седмица ще снимаме една сцена, за която са нужни известен брой крави. Чудех се дали не би могъл да ни предоставиш около тридесетина глави от твоя добитък.

Никой от двамата мъже не обръщаше ни най-малко внимание на Ларейн, която стоеше до тях. Тя очакваше Травис да се вкопчи в предложението. Със сигурност изпитваше отчаяна нужда от пари, като се има предвид състоянието на сградите в ранчото.

Но той не го направи.

— За какво са ви кравите? — попита вместо това.

— Ще ни трябва едно малко стадо, което да пасе в далечината с двама каубои или нещо от тоя род — обясни Сам. — Няма да ги караме да тичат или нещо подобно.

— В такъв случай мога да ви събера тридесетина глави — съгласи се Травис.

— Чудесно! И колкото по-неугледен вид имат, толкова по-добре — добави Сам.

— Имам само чистокръвни — предупреди го Травис. — Ако животните трябва да изглеждат зле, по-добре да потърсите някого друго.

— Разбирам — отвърна Сам и замислено погледна встрани, като се опитваше да смели информацията. — Може пък и да станат. Ще го обсъдим с останалите. Всъщност защо не дойдеш да те представя?

Травис се поколеба, сякаш имаше по-важни ангажменти, но после се съгласи:

— Добре.

— Искаш ли чаша кафе, сандвич или нещо друго? — предложи Сам. — Подвижната столова е ей там.

— Не, благодаря — отказа Травис.

Ларейн ги последва. Забеляза главите, които се обръщаха, докато Травис вървеше сред екипа, повел червеникавия си кон. Не го гледаха само защото е непознат. Привличаха ги спокойното достойнство, което излъчваше, и яркото му присъствие. Не можа да се въздържи да не помисли колко жалко е наистина, че не е богат.

— Как е теленцето? — Опита се да привлече вниманието му, защото усети, че това се опитваше да направи и останалата част от женския състав. — Оживя ли? — Спомни си колко зле изглеждаше.

Безизразният му поглед се насочи към нея и обходи съвършено гримираното ѝ лице.

— Да, оживя — отвърна и погледна пред себе си. — Не вижда с едното око, но се оправя.

— Щом е сляпо, няма да го пуснеш при другите, нали? — Мисълта за безпомощното теленце, бродещо из пустошта, която ги заобикаляше, накара Ларейн да смръщи вежди.

Погледът му отново се спря изучаващо върху лицето ѝ — развеселен и същевременно озадачен от реакцията ѝ.

— Телето ослепя само с едното око. Ще се справи — увери я той.

— Това е безсърдечно! — заяви Ларейн, а гласът ѝ издаде, че едва успява да запази самообладанието си.

Сам бе хвърлял по едно ухо на разговора им.

— От твоите уста, Ларейн, това звучи направо невероятно! — Той се засмя.

— Никой не те пита за мнението ти, Сам! — Тя го стрелна ядосано с очи, но от ироничната му забележка я заболя, защото бе отправена в присъствието на Травис. Не разбираше защо това има значение. Нима не беше решила, че не се интересува от него?

Сам го поведе към мястото, където седяха двама от членовете на екипа и Ларейн остана встрани, докато го представяха. Забеляза колко естествено се държи Травис в обстановка, която вероятно му бе съвсем чужда. Доколкото можеше да прецени, не се отнасяше с благоговение към хората около него. Спомни си с какво безразличие се бе отнесъл към нея и нейната, смятана от всички за бляскава, професия. До известна степен се почувства утешена от факта, че и с другите се държи така, както със самата нея.

Конят тропна с копито, за да прогони една муха, която бръмчеше около задните му крака, а после потри с муцуна коляното си, за да я накара да отлети. Гладката махагонова кожа на животното потрепери, за да пропъди досадната гадина. Ларейн отново се възхити на изваяното му тяло и на ясно очертаните мускули по гърдите и хълбоците му.

— Какво става, друже? — измърмори тя и прокара ръка по шията и раменете му. — Мухите ли те безпокоят, а?

Конят внезапно обърна глава и потри чело в рамото ѝ. Тя се усмихна при това негово действие и пристъпи, за да го почеше по бялото петно на челото. Животното вдъхна аромата на парфюма ѝ и тихичко изпръхтя.

— Харесва ти, а? — изгука Ларейн. — Ти си един грамаден, прекрасен звяр, знаеш ли?

Жребецът поклати глава, но не за да отговори на въпроса ѝ, а за да пропъди още една муха. Но Ларейн си представи, че ѝ дава някакъв знак, и ѝ стана забавно — досущ като в детска игра.

— Не се ли страхуваш, че може да ти направи нещо, госпожице Ейвънс? — От внезапния въпрос на Травис разбра, че я бе наблюдавал. — Доста по-едричък е от теб.

— Не, не ме е страх. — На Ларейн ѝ се струваше по-лесно да продължава да гледа към коня, отколкото да погледне Травис. — Обичам конете. Как му е името?

— Далас.

— От там ли си? От Далас, Тексас? — Този път се престраши да го погледне и в погледа ѝ имаше любопитство, но когато срещна очите му, я обхвана странна възбуда. Зави ѝ се свят от неговата сурова мъжественост.

— Не, купих го от един мормон, собственик на ранчо. Той го е кръстил, не аз — отвърна Травис.

— Прекрасно животно! Бих искала да го поаядя някой път. — Не го каза, с цел да си изпроси покана или нещо подобно, но после осъзна, че сигурно е прозвучало точно така.

— Съжалявам, но това е кон за работа, не за разходки. — Травис отклони молбата ѝ учтиво, но твърдо.

— Сигурно искаш да кажеш, че няма да се справя с него — заключи тя. — Аз не съм начинаеща ездачка. И все пак разбирам нежеланието ти да позволяваш на всеки срещнат да го язди. Ако беше мой, щях да постъпя по същия начин.

— Радвам се, че разбираш мотивите ми — каза той.

Сам прекъсна разговора им, за да включи Травис в някаква дискусия, която водеше с човек от екипа. Ларейн продължи да гали разсеяно коня, докато скришом наблюдаваше Травис. Почувства се запленена от силните очертания на профила му — мъжествен и дързък. Кожата бе опъната на скулите му като оцавена и имаше почти същия оттенък.

Правилността на неговите обгорели от слънцето черти се нарушаваше само от ситните бръчици около очите и от двете резки, които се спускаха от носа към ъглите на устата му. Ако беше актьор, Ларейн щеше да си помисли, че сребърните нишки в косата му на слепоочията са изкуствено боядисани. Но у този мъж нямаше нищо изкуствено или фалшиво, само неподправено мъжко излъчване.

Докато го изучаваше, забеляза как очите му се присвиха. Бе насочил погледа си някъде отвъд малката група мъже и тя потърси с очи какво е привлякло вниманието му. Току-що наблизо бе преминала Сюзън Уинтърс, но с изключение на това всичко си бе същото като преди няколко минути.

Ларейн върна погледа си отново към Травис и осъзна, че очите му следяха Сюзън. Изражението му почти мигновено се смени от съсредоточеност през намръщена почуда до шок — сякаш видя познато лице. Ларейн хвърли поглед към Сюзън. Дали Травис я познаваше? Как?

В следващата секунда той мина покрай нея, насочил се с големи крачки към Сюзън. Резкият начин, по който напусна групата на Сам и другите, ги остави изумени и притихнали. И те като Ларейн се втренчиха след него, изненадани и озадачени.

— Натали? — Травис извика името с въпрос в гласа. Когато се приближи до Сюзън, повтори го с по-голяма увереност: — Натали!

Ларейн разбра, че той се обръща към Сюзън с това име, но Сюзън продължи по пътя си, без да съзнава, че някой се опитва да привлече вниманието ѝ. Извика от изненада, когато Травис я настигна и я сграбчи за лакътя, като я завъртя така, че да се обърне с лице към него.

— Натали, аз...

— Какво правите? — Сюзън се опита да се освободи от ръцете му; които я бяха хванали за раменете, и вдигна глава към него. Светлокафявата ѝ коса с меден оттенък се отметна от челото ѝ.

Травис не довърши изречението си. Ларейн успя да види как замръзна неподвижно на мястото си. Но той остана така само секунда — колкото му трябваше, за да разгледа лицето на Сюзън. Рязко дръпна ръцете си от нея и отстъпи крачка назад. Изражението на лицето му стана каменно, за да не прояви онова, което мислеше или чувстваше.

— Извинете! — каза само. — Взех ви за друг човек.

— И ми се извинявате? Изплашихте ме до смърт! — Сюзън се разсмя, почти останала без дъх от силната уплаха, но мъжа вече го нямаше.

Той рязко се извърна и закрачи към Ларейн, където стоеше конят му. Сам и останалите още бяха потънали в мълчание. Суровото изражение на каменното му лице възпираше желанието на всеки да се пошегува за негова сметка или пък да направи някакъв коментар.

Юздите бяха оставени да се влачат по земята. Когато Травис се приближи до групата от екипа, вдигна юздите с ръката си в кожена ръкавица и се приготви да тръгне. Пръстите на Ларейн инстинктивно се впиха в каишките до бузата на коня, опитвайки да го задържат.

Травис извърна поглед към групата, по-точно — към Сам.

— Трябва да се връщам на работа. Обади ми се, ако решите, че искате да използвате добитъка ми.

— Разбира се, Травис. — Сам бе буквално уплашен.

Травис не изчака да чуе отговора. Преметна юздите на коня през главата му и пъкна крак в стремето. Метна се на седлото. Ларейн още стискаше с пръсти оглавника.

Възпря опита му да се отдалечи. За разлика от останалите не се чувстваше изплашена от него. Любопитството ѝ бе прекалено разпалено, за да не се опита да го задоволи. Невиждащите му очи впериха поглед в нея.

— За кого помисли Сюзън? — попита го тя.

— Сюзън? — Замълча за миг, преди да осъзнае, че тя говори за момичето, което бе взел за Натали. Устните му се свиха и заприличаха на тънка резка. — Не е ли очевидно? — Въпросът му бе равносилен на подигравка. — Взех я за друга — отвърна троснато.

Сега вече заби шпори в ребрата на дорестия кон. Той подскочи и рязко се измъкна от ръката на Ларейн, като се завъртя на задните си крака. Стремително се втурна напред, преди ездачът да намали скоростта му до по-умерен раван.

Ларейн проследи с очи как се отдалечава, изправил по войнишки гръб на седлото. Когато напусна снимачната площадка, отвсякъде се надигна вълна от гласове. Всеки, който бе станал свидетел на сцената, говореше за нея. Отговорът на Травис не бе задоволил Ларейн, само бе усилил нейното любопитство. Твърдо реши един ден да узнае какво точно се е случило и да разбере коя е тази тайнствена Натали.

Когато Сюзън дойде при нея, тя още гледаше ездача и коня, които постепенно се смаляха в далечината. Едва я удостои с поглед. Интересът ѝ бе напълно обсебен от отдалечаващата се фигура.

— Кой беше той? — запита я Сюзън. — Само не ми казвай, че това е мъжът, който притежава ранчото.

— Да, той е — призна Ларейн. Щом се скри от погледа ѝ, разтревожените ѝ очи се обърнаха към Сюзън.

— Нищо чудно, че пазеше мнението си за него в такава тайна — подхвърли Сюзън. — Как се казва?

Нямаше никакъв смисъл да укрива тази информация. Сюзън съвсем спокойно би могла да я научи от друг. Но на Ларейн ѝ бяха

нужни няколко секунди, за да успее да произнесе името му:

— Травис Маккриа.

— Травис — повтори името Сюзън, сякаш проверяваше звученето му. — Чудя се за кого ли ме помисли.

— Очевидно за някоя друга. — Ларейн използва неговата формулировка, а гласът ѝ прозвуча сухо и остро като неговия.

— Да, но коя е тя? — повтори въпроса си Сюзън, а лицето ѝ стана замислено.

— Може пък да приличаш на сестра му. — Въпросите почваха да я изнервят, понеже не даваха мира и на самата нея.

— Не, не и на сестра му! — отвърна убедено Сюзън. — Начинът, по който ме гледаше, преди да разбере, че не съм онази Натали, би могъл да стопи костите в тялото на всяка жена. Която и да е Натали, не е сестра му.

— Е, и? Може пък да е някоя стара приятелка. — Ларейн сви рамене, сякаш отношенията между Травис и Натали изобщо не я засягаха, но всъщност тази тема бе обсебила съзнанието ѝ.

— Едно нещо ще ти кажа: ще ми се да бях на мястото на Натали — заяви Сюзън.

— Да, но не си, така че по-добре да сменим темата — студено отвърна Ларейн.

— Този Травис Маккриа е страхотно парче! Мислех, че се ползваш с някакво предимство. — Кестенявото момиче изгледа Ларейн преценяващо. — Но сега не смятам така. Дори мисля, че моите шансове са по-добри от твоите.

— Защо? Само понеже изглеждаш като някоя, в която може някога да е бил влюбен? — предизвикателно я контрира Ларейн с престорена нехайност. Дълбоко в себе си обаче се страхуваше, че Сюзън има право.

— Разбира се. И защо не? — разсъди Сюзън. — Поне е сигурно, че привлякох вниманието му. Мисля да го поканя на партито следващата седмица. Обзалагам се, че ще приеме.

— Много си закъсняла. Аз вече го поканих — излъга Ларейн.

— Поканила си го? — Сюзън се намръщи и си пролича, че е разочарована. — А той ще дойде ли?

— Ти как мислиш? — отвърна тя, като се постара отговорът ѝ да прозвучи утвърдително. После се обърна и се отдалечи.

Сюзън я настигна и я хвана за лакътя.

— Наистина ли ще дойде с теб?

— Ако не ми вярваш, попитай го сама следващия път, като го видиш. — Ларейн отвърна на скептицизма в очите на момичето с поглед, в който се четеше студен упрек.

— Трябва ли винаги да тичаш подир всеки нов мъж, появил се на хоризонта, а, Ларейн? — каза обвинително Сюзън.

— Виждаш сламката в чуждото око, а не виждаш гредата в своето! — присмя ѝ се Ларейн. — Току-що сама призна, че се каниш да го сваляш.

— Между теб и мен има голяма разлика. Аз искам да изляза с Травис Маккриа, защото го харесвам, а ти искаш просто да разбереш какво можеш да получиш от него. Да не би да смяташ, че притежава влияние и може да ти уреди роля в някой филм? Повече от сигурно е, че няма да успееш да подмамиш Сам втори път.

— Да не би Сам да е плакал на рамото ти? — Ларейн се престори, че забележката ѝ не я е наранила.

— Говорил ми е за теб, да — призна Сюзън.

— Тогава се надявам и да ти е казал, че никога не съм го молила за тази роля — каза на свой ред тя.

— Може и да не си, но си го оставила с впечатлението, че я искаш, за да не оставате дълго разделени двамата.

— Той може да си е мислил за това, но не и аз — отрече обвинението Ларейн.

— Сигурна съм. — В гласа на Сюзън се долавяше сарказъм. — А какво си намислила по отношение на Травис Маккриа?

— Може би просто се опитвам да поддържам формата си, докато се появи някой по-подходящ от него — изтъкна вероятния си мотив Ларейн.

Лицето на другото момиче почервения от гняв.

— Ако е достатъчно глупав, за да се остави да го баламосваш, не ми е притрябвал! — Сюзън се завъртя на пета и ядосано закрочи надалеч от нея.

Ларейн я проследи с поглед. „Понякога хората са толкова лесни за манипулиране“, помисли си тя. Само с няколко добре подбрани думи бе успяла да елиминира съперничеството ѝ. Сюзън, която искаше да покани Травис на партито, буквално го бе оставила в ръцете ѝ.

Защо бе излъгала, че Травис ще ходи на партито с нея? Въздъхна. Нима затова, защото бе видяла, че някоя друга го желае? Понякога не разбираше собствените си мотиви, ако изобщо имаше такива. Даже и сега не разбираше защо анализира така обстойно действията си, защо се терзае.

Както и да е, длъжна бе да убеди Травис Маккриа да я придружи на партито следващата седмица. Не беше чак толкова лоша идея. Може и да не ставаше за съпруг, но всъщност и никой наоколо не ставаше. Затова пък щеше прекрасно да ѝ послужи за развлечение. Ларейн реши, че досега е приемала живота си прекалено сериозно. Може би бе дошло време да се позабавлява малко.

Травис Маккриа би могъл да се окаже доста голямо предизвикателство. Отново се запита коя ли е Натали. Съдейки по думите на Сюзън, сигурно бе някоя, на която той много държеше. А ако реакцията му, когато я бе объркал със Сюзън, можеше да бъде показателна, то очевидно все още изпитваше чувства към нея.

Ако още я обичаше, той не би пожелал да се обвързва сериозно с друга жена. Ларейн се опитваше да стои настрана от мъже, които предявяваха собственически права, без да имат какво да ѝ предложат в перспектива. Сам Хардести ѝ бе дотегнал с разбитото си сърце, постоянно изложено на показ.

Може би щеше да успее да установи някакви неангажиращи отношения с Травис Маккриа. До този момент не бе мислила да ходи на партито идната седмица. Майка ѝ и бе внушила твърдото убеждение, че никога не трябва да ходи на парти, ако си няма кавалер. Но ако успееше да убеди Травис да я придружи, Ларейн подозираше, че ще се превърне в обект на завист от страна на всяка жена, при условие че днешният интерес към него се повтори.

За миг Ларейн си позволи да изгуби бодрия си дух. Какво значение имаше дали ще ревнуват и завиждат? Никой от тях не я харесваше. Ако внезапно паднеше по очи, всички щяха да нададат радостни възгласи и да поздравят онзи, който я е бутнал.

Защо изведнъж ѝ се прииска нещата да не са такива? Ларейн си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Две поредни вечери Ларейн се опитваше да се свърже с Травис по телефона и да го покани на партито. Телефонът звънеше ли, звънеше, но никой не отговаряше. Ларейн реши, че ако не може да го намери и да говори с него по телефона, трябва да открие друг начин.

Името ѝ липсваше в списъка с актьорите, заети със снимките за деня. Заобиколи снимачната площадка и се насочи към камионите, където държаха в готовност конете за актьорите. Човекът, който отговаряше за тях, седеше върху бала сено в сянката на един камион.

— Здравсти, Дон. — Тя носеше същите кожени панталони и блуза, както първия път, когато се бе запознала с Травис. — Някой ще използва ли моя любимец днес?

Той килна назад шапката си и я погледна в очите.

— Не.

— Хубаво. Мислех да го изведа на разходка. Кончето има нужда от упражнения за поддържане на формата почти колкото и аз — каза Ларейн.

— Знаеш, че не бива да позволявам на никого да извежда конете — припомни ѝ Дон, а бузата му се изду от тютюна, който дъвчеше.

— Знам всички подробности по застраховките — кимна му тя. — Обещавам да не съдя компанията, ако се нараня. Ако конят ме хвърли, бездруго ще е по моя вина. Е, какво ще кажеш, Дон? Ще ми позволиш ли да пояздя светлобежовото конче? — Една шапка с голяма периферия, която щеше да я пази от слънцето, висеше на гърба ѝ.

— Ако не беше ти, а някой друг, щях да откажа — рече той и извърна глава, за да се изплюе. Дон бе бивш каскадьор; кариерата му беше внезапно прекъсната от един инцидент, в който бе осакатил крака си.

— Само не ми казвай, че ми имаш доверие, Дон! — засмя се Ларейн. — Това те превръща в малцинство, което се състои от един-единствен човек.

Той леко се усмихна при тези нейни думи и се изправи на крака.

— Не знам със сигурност дали бих ти поверил парите си, но мога да ти поверя конете.

— Не схващам логиката ти. Но щом си съгласен да поюзда онова конче, няма нужда да се замислям над думите ти — обяви тя.

— Ти почакай тук, аз ще го доведа — нареди Дон и се отдалечи, накуцвайки.

След петнадесет минути, яхнала любимия си кон, Ларейн хвърчеше по посока към ранчото, което се намиреше само на три километра. Конят бе бърз и пъргав, но безпрекословно се подчиняваше на заповедите на ездачката си.

Пое по изровения път, който водеше към двора на ранчото, като на по-равните участъци караше коня да препуска в лек галоп, а там, където имаше неравности, го забавяше до тръс или до обикновен ход. Съмняваше се, че ще има късмета да намери Травис у дома.

Мястото изглеждаше пусто и нямаше жива душа. Конят се приближи до къщата. Тя слезе от седлото и завърза юздите му за един от стълбовете на верандата. Почука на вратата, но отговор не последва.

Остави коня завързан и се отправи към обора. Широките крила на портата стояха отворени, а светлината не можеше да проникне до дъното на помещението. Когато влезе, ботушите ѝ прошумоляха върху покрития със слама под. Едно теленце измуча отнякъде. Ларейн последва звука и се озова пред кошара, чиято врата бе затворена.

Отне ѝ около минута, докато очите ѝ се приспособят към полумрака вътре в обора. После забеляза червеникавото теле, което се бе свило на пода. То извърна бялата си главичка към нея, а по муцуната му още личаха следи от лилавото лекарство. Зърна избоденото му око, но все пак телето изглеждаше значително по-добре, отколкото последния път. Когато я видя, нададе нисък рев.

— Поне още не те е пуснал навън, малки приятелю. — Устните ѝ се извиха в някакво подобие на усмивка. — Къде отиде той? Знаеш ли?

Телето продължаваше да я гледа втренчено. Ларейн въздъхна и се отправи към изхода, към светлината навън. Свали шапката си и я остави да виси на гърба ѝ, закрепена с връвчица от необработена кожа. Зачуди се къде ли може да е Травис.

Би било абсурдно да се опита да го открие в тази пустош, без да има и най-малка представа къде да го търси. Имаше опасност самата тя лесно да се изгуби. Всичко ѝ се струваше еднакво — земя, покрита с

трева и градински чай, заобиколена от баири, осеяни с хвойнови храсталаци, от каньони и полегати долини. Поспря се и засенчи очите си с ръка. Наоколо нямаше и следа от живот. Отиде при коня и развърза юздите му. Качи се на седлото, обърна гръб на къщата и се поколеба. Може би ако опишеше кръг около ранчото, като внимаваше да не го изпуска от очи, щеше да зърне някъде Травис. Реши, че си струва да опита.

Подкара коня в лек галоп и описа дъга, отдалечавайки се от постройките. Зарей търсец поглед в далечината. Дивият терен наоколо не я впечатляваше особено. Един дългоух див заек потича редом с нея за известно време, а после зави светкавично надясно и изчезна сред гъсталака от градински чай. Ларейн не му обърна внимание, както пренебрегна и птицата, която се подплаши от приближаването на коня и излетя.

Почти бе решила, че опитите ѝ да намери Травис ще си останат безплодни, когато зърна с крайчеца на окото си някакво движение. Дръпна юздите на коня и го принуди да спре. Той подскочи в знак на протест, а тя се опита да разбере какво бе привлякло вниманието ѝ.

Далеч назад, в едно дърво, видя някакъв обект, или по-скоро обекти, както се оказа. Забеляза характерния червеникав цвят на кравите от породата „Хиърфорд“, чиито форми постепенно се разкриха пред очите ѝ наред градинския чай и шубраците, с които бе обрасло дървото. Вървяха бавно и скоро щяха да излязат от падината. Ларейн щеше да продължи търсенето си, когато забеляза ездач, който караше добитъка — около дузина крави. Беше Травис. Почувства, че би го разпознала навсякъде.

Устните ѝ се извиха в усмивка, когато подкара коня надолу по долината, за да стигне до дървото. Спусна се по склона и се наложи да си проправя път между гъсти храсталаци и да разчита на чувството си за ориентация, което да я изведе до целта ѝ. Оказа се, че може да му се довери. Травис тъкмо се появи откъм дървото и тя пресече пътя му. Дръпна юздите на коня си и се изравни с него. В очите му проблесна изненада.

— Здравей! — Поздравът ѝ прозвуча триумфално. Вкусът на победата над безплодното търсене ѝ се стори невероятно сладък.

— Да не си се загушила? — Изгледа я косо, а в очите му заблестяха насмешливи пламъчета.

— И да бях, вече не съм. Ти ме намери. — Ларейн го изгледа с усмивка на устните.

— Какво правиш тук? — попита ѝ той.

— Търсех те — отвърна искрено тя.

— Така ли? — Думите му изискваха обяснение.

Едно петнисто сиво куче с черна муцуна изляя след отлъчила се от останалите крава и я подкара обратно към стадото. Светлобежовият кон подскочи нервно при вида на тази бърза сива сянка, която се стрелна наблизо.

— Исках да ти докажа, че мога да яздя — отговори тя, след като без усилие овладя коня си и го поведе в спокоен ход до неговия. Този път той яздеше тъмнокафяв кон.

— Почти толкова едър, колкото и дорестия, но му отстъпваше по грация и осанка.

— Не съм се съмнявал в това — каза Травис.

— Така ли? Изглеждаше скептично настроен, когато ти казах — обвини го тя, но думите ѝ прозвучаха незлобливо.

— Кой е този приятел? — Кимна по посока към кучето.

— Блу е моят помощник, порода блу хийлър. — Когато Травис изрече името му, кучето се озърна и наостри уши. След като реши, че няма да последва някаква команда, се върна към задълженията си — да следи кравите да не се разпръснат и да се движат напред.

— Сам ли управляваш това ранчо? — попита Ларейн и прекрасно изписаните ѝ вежди леко се смръщиха.

— Не, имам наемник, който работи за мен. Той е по-младият син на един от съседите ми. Доста работливо момче.

— Момче? — учуди се Ларейн.

— На деветнадесет години е. За мен е момче — сухо обясни Травис.

— Забравих колко стар си вече — присмя му се тя. — Костите ти ли пукат така или седлото?

— Този път е седлото. — Една крава заплашваше да се отскубне от опеката на кучето и да се шмугне в гъсталаците от салвия. Травис поведе коня си след нея, но кучето я върна при останалите.

— Този тъмнокафяв кон не е толкова добър, колкото дорестия — забеляза Ларейн, като несъзнателно се опитваше да блесне с познанията си за конете.

— На вид — може би не — призна Травис. — Но е силен и може да му се има доверие, и е страшно издръжлив. Добрата външност не е достатъчна в този край. — Погледът му се спря върху нея, когато каза последното. На Ларейн ѝ се стори, че коментарът е насочен към нея.

— Тук ли го купи? — Не бе сигурна как да реагира на забележката, затова предпочете да продължат разговора за коня.

— Да, в Юта — кимна утвърдително той.

— От същия човек, който ти продаде дорестия?

— Не, притежавам го само от година. Купих дорестия преди две години, когато се преместих тук.

— Преди две години? — Тя го изгледа любопитно. — Искаш да кажеш, че притежаваш това ранчо само от две години?

— Точно така. — Травис така и не позволи вниманието му да бъде отвлечено задълго от добитъка.

— Имаше ли си ранчо в Тексас? — Трудно ѝ бе да си представи как Травис работи за друг човек.

— Не. Бях управител на ранчо. Накрая реших, че е време да инвестирам всички тези дълги часове работа в нещо свое. Така че взех спестяванията си, дойдох тук и купих това ранчо — такова, каквото го виждаш сега. Но поне си е мое. — В твърдението му се долавяше стаена гордост.

— Защо дойде тук? Защо не остана в Тексас? — На Ларейн ѝ се струваше, че знае отговора, но искаше да чуе онова, което той имаше да каже.

— Предположих, че тук ще имам повече възможности. — Погледът му я предизвикваше да поиска обяснение.

Ларейн се отказа, поне засега.

— Къде работеше в Тексас? — попита вместо това.

— Искаш да чуеш историята на живота ми, така ли? — Кривата му усмивка изглеждаше малко подигравателна, но той ѝ отговори: — Роден съм в най-южната част на Тексас, близо до границата с Мексико, и бях наемен работник при един местен собственик на ранчо, след като завърших гимназията. После се преместих в едно ранчо в хълмистата земя близо до Сан Антонио. След няколко години поех управлението на ранчото. — Изглеждаше така, сякаш се колебае дали да продължи. — Един приятел пострада при самолетна катастрофа и се грижех за ранчото му, докато се възстанови. После дойдох тук.

— Този твой приятел, да не би да има жена на име Натали? — попита Ларейн, макар да беше сигурна, че кратката пауза и напрежението в гласа му го издадоха.

Той хвърли поглед към нея и бавно се усмихна.

— Жената на Корд се казва Стейси.

— Коя е Натали? — настоя тя, макар да знаеше, че навлиза в забранена зона.

— Една жена, която познавам — бе всичко, което й призна.

— И ти си я обичал? — попита го Ларейн.

Травис я изгледа сурово и нетърпеливо.

— Обичам я — отвърна, но тонът му остана спокоен.

Ларейн забеляза, че не употреби минало време.

— Какво се случи?

— Това, госпожице Ейвънс, изобщо не те засяга — каза с глас, който не търпи възражения.

И тя разбра, че е безсмислено да се опитва да го притиска с въпросите си. Остави юздите да висят свободно около врата на коня и се хвана с две ръце за седлото.

— Мисля, че те помолих вече да ме наричаш Ларейн, нали? — запита го с престорена невинност.

— Май че да. — Травис кимна и се загледа право напред, към червените гърбове на кравите.

— Е, и? — Ларейн сведе очи към златистата глава на коня си, която се навеждаше и се изправяше ритмично, в съответствие с равномерния му ход.

— Следващия път ще се постарая да си спомня... Ларейн — леко насмешливо наблегна на името й Травис.

— Да ти се намира малко вода в твоята манерка? — попита го тя. — Жадна съм, а забравих да си донеса.

— В този край никога не трябва да оставаш без вода — каза наставнически Травис и дръпна юздите на коня си. — Не се знае дали няма да се окаже решаващо за живота ти.

Ларейн спря коня си.

— Следващия път ще се постарая да си спомня.

Той даде сигнал на кучето с едно махване на ръката си и Ларейн се загледа в захлас как то започна да описва кръгове около стадото, докато кравите забавиха ход и спряха. Не изтърва нито една от тях.

Имаше предостатъчно жълта трева сред гъсталаците от салвия. Кравите бяха доволни стига да има какво да пасат.

Когато погледна към Травис, видя, че е слязъл от коня си и вади манерката от чантата, която висеше на седлото му. Ларейн понечи да скочи, но после промени решението си — след като Травис заобиколи коня си и застана от лявата ѝ страна. Разбра, че се кани да постъпи като джентълмен и да ѝ помогне да слезе.

Това бе възможност, която не възнамеряваше да изпуска. Прехвърли десния си крак над високата част на седлото, а неговите големи ръце я обхванаха през кръста. Тя освободи и левия си крак от стремето и постави длани на раменете му, за да не загуби равновесие. Той я повдигна с лекотата, с която беше носил и теленцето.

Когато краката ѝ докоснаха земята, Ларейн леко се наклони към него. Вместо да свали ръцете си от раменете му, тя ги обви около врата му. Наведе леко глава назад и на една страна, а в очите ѝ блесна зноен, подканящ поглед. Предлагаше му бляскавата мекота на устните си. Всяко нейно движение бе точно премерено и предразполагащо.

Ръцете на Травис стояха леко на кръста ѝ, без да я отблъскват, но и без да я прегръщат. Погледна лицето ѝ, повдигнато нагоре към неговото. Гледаше я отвисоко, някак насмешливо, като не се и помръдваше да приеме поканата ѝ.

Ларейн бе очаквала тази първоначална пасивна съпротива. Прекара пръстите си през гъстите вълнисти кичури на тила му и опита да наклони главата му напред. Травис се поддаде на натиска, но бавно.

Устните му леко, но топло докоснаха нейните. Пулсът ѝ възбудено се ускори. Травис, изглежда, не бе имунизиран срещу нейния пресметнат чар, както не бяха и останалите. Устните му изучаващо покриха нейните, но в целувката му нямаше нищо колебливо.

Ларейн бавно започна да се отпуска в прегръдките му. Сякаш се бе облегнала на каменна статуя, затоплена от слънцето. Възнамеряваше да задълбочи целувката и да внесе елементи на страст в прегръдката им. Но преди устните ѝ настоятелно да се впият в неговите, той вдигна ръката си в кожена ръкавица и задържа неподвижно брадичката ѝ.

Инициативата бе нейна, но сега Травис поемаше ситуацията под контрол. Той определяше какво развитие ще претърпи целувката им и

предпочете да избегне страстта. Устните му продължаваха да изучават нейните, да попиват гъвкаво нежната им мекота и насмешливо да пренебрегват поканата, която те отправяха, полуразтворени и тръпнещи в очакване. Плътният натиск на целувката му сякаш преднамерено дразнеше Ларейн с обещанието, за което намекуваше, но не изпълняваше.

Тя нямаше свободата да реагира, а само да чувства. В съзнанието ѝ нахлу вълна от усещания. Знойното слънце бе покрило кожата му със ситни капчици пот и засилило аромата, който излъчваше тялото му. Мирисът на кожа от седлото и конска плът се смесваше с остатъчния аромат на одеколона му, а към този букет се прибавяше и индивидуалната мъжествена миризма на тялото. Комбинацията бе просто неустоима.

С ръце, обвити около врата му, Ларейн усещаше равномерните движения на широкия му гръден кош. Ръката, която лежеше на кръста ѝ, обхващаше едновременно извивката на талията ѝ и костта на хълбока. Докосваше я леко, ненатрапчиво. С другата ръка държеше здраво брадичката ѝ, сякаш всеки миг можеше да прекърши нежния ѝ врат като на пиле. Нейното тяло, прилепено до неговото, ликуваше от допира с дългите бедра, мускулестите гърди и рамене — сила и мъжественост, съчетани в едно.

Почувства как ѝ премалява. За пръв път в живота си Ларейн искаше да отвърне естествено на целувката на един мъж. Не участваше в някаква игра, с цел да придобие нещо от някого. Неравният ритъм на сърцето ѝ бурно и категорично заявяваше това пред смаяното ѝ съзнание.

Цялата потръпна от това неочаквано желание — съвсем лекичко, но Травис сякаш го долови. За частица от секундата устните му замръзнаха неподвижно върху нейните. После той бавно вдигна главата си и освободи брадичката ѝ. Дългите ѝ извити мигли потрепнаха и тя отвори очи. В тях се четеше объркано разочарование, което Травис явно забеляза, но погледът му не изрази нищо.

Той хвана ръцете ѝ и ги свали от врата си. Отдръпна се леко назад. Разтърсена от чувственото преживяване, Ларейн сведе поглед към китките си, които още бяха в плен на неговите ръце в ръкавици.

— Да не си отегчена, Ларейн? — Гласът му звучеше насмешливо. — Забавления ли си търсиш? Може би една авантюра с

местен каубой, за да убиеш скуката?

Тя измъкна ръцете си от неговите и се извърна, като направи крачка встрани. Да, такъв беше първоначалният ѝ план. Само че сега всичко се бе объркало. Но неговата завоалирана атака се оказа точно това, от което Ларейн се нуждаеше, за да си възвърне изгубения самоконтрол.

— Не знам. — Първите думи, които изрече, бяха искрени. — Може и така да е. — Изглежда го през рамо, дръзко и предизвикателно. — В такъв случай какво би казал?

Ъгълчетата на устата му развеселено се повдигнаха, сякаш намираще нещо комично в предизвикателството ѝ.

— Наоколо все още се намират мъже, които предпочитат те да ухажват жените.

— Понякога мъжете са толкова бавни. — Ларейн сви рамене. — Едно момиче може да се умори от чакане.

Травис не каза нищо в отговор. Свали каишката на манерката от ръката си и отви капачката.

— Още ли си жадна? — Тонът му намекваше, че изобщо не е била.

— О, да. — Тя се пресегна да вземе манерката от ръката му.

Отметна глава назад, вдигна я до устните си и остави топлата течност да потече в гърлото ѝ. Докато тя пиеше, Травис свали прашната си кафява шапка и я метна на седлото ѝ. Прекара пръсти през гъстата си черна коса и приглади бялата коса на слепоочията си.

Ларейн му подаде манерката.

— За пръв път те виждам без шапка — забеляза тя. Освен белите кичури на слепоочията никъде другаде в косата му нямаше прошарени косми. — Вече почвах да се чудя дали не си плешив.

Устните му се извиха в полуусмивка, а ръката му замръзна във въздуха, държейки манерката.

— Винаги ли казваш това, което мислиш?

— Забелязала съм, че мъжете оценяват честността у една жена. — Вгледа се изучаващо в ръката му. Тя бе скрита в износена от работа кожена ръкавица, но това не можеше да прикрие големината ѝ. Запита се какво ли би било да я галят неговите ръце, дали биха ѝ подействали възбуждащо по този нов за нея, необичаен начин.

— Кой ти го е казал? — Травис бе отпил на свой ред и затваряше капачката на манерката.

Ларейн вдигна рамене.

— Научих го от собствен опит и наблюдения. Не знам дали наистина е така. Но знам, че привлича вниманието и никога не ме пренебрегват.

— И докато се придържаш към този принцип, всичко е наред. — Нахлупи отново шапката си ниско над очите. Взе в ръка юздите на светлобежовия кон и погледна към Ларейн. — Готова ли си да тръгваме?

— Предполагам, че да — съгласи се тя и приближи коня си, за да се качи на седлото.

Ръката му я хвана за лакътя, за да ѝ помогне. После Травис ѝ подаде юздите, отдалечи се и се качи на коня си. Подсвирна на кучето, което лежеше нащрек в тревата близо до кравите. След секунди ездачът и четириногият му помощник накараха стадото да се раздвижи.

— Къде ги водиш? — попита Ларейн.

— В загражденията до обора. Сам реши, че ще е по-разумно да използва моите говеда, вместо да плаща на друг собственик на ранчо да докара своите — обясни той.

— Трябват му повече, нали? — Ларейн грубо пресметна броя на кравите. Най-много да бяха четиринадесет.

— С Блу ще закараме тези и ще се върнем за още. — Премести погледа си от малкото стадо към нея. — Ти защо не си на работа? Нямате ли снимки днес?

— Имаме, но мен ме няма в сцените, които ще заснемем днес. Ролята ми не е много голяма. — Това бе прекалено меко казано.

— Да не би да чакаш да те открият? — шеговито я попита той.

— Вече са ме открили. — Ларейн установи, че отговаря на въпроса му с необичайна искреност. — Проблемът е, че веднага щом ме откриха, разбраха, че не съм втора Хелън Хейс. Истината е, че изобщо не ме бива.

— Как получи тази роля?

— Чрез Сам — призна тя. — Той използва влиянието си, за да ми я осигури.

— Защото те е обичал — сухо отбеляза Травис.

Тя го изгледа, предизвикателно вирнала брадичка, с дръзка гордост, която се четеше на лицето ѝ.

— Да, защото ме обичаше. Звучи като мръсен номер, а? Но аз се нуждаех от тази работа — нуждаех се отчаяно. Въпреки това никога не съм лъгала Сам. Никога не съм му казвала, че го обичам, и не съм му обещавала нищо. — Не можеше да предположи какво си мисли той. Лицето му изглеждаше безизразно. Тя се загледа право пред себе си. — Винаги съм си мечтала да стана филмова звезда. Когато ми предложиха първата роля, веднага приех. Затова годеникът ми развали годеча и впоследствие се ожени за братовчедка ми. Сега разбирам, че никога няма да бъда известна актриса. Просто се нося по течението.

— Какво ще правиш, когато свършат снимките?

— Ще си намеря богат мъж и ще се омъжа за него. — След като изрече тези думи, Ларейн се засмя. Когато погледна към Травис, в очите ѝ танцуваха палави пламъчета. — Ако ти беше богат, щях да се омъжа за теб.

— Защо ми го казваш? Или това е част от твоята откровеност? — Изгледа я с развеселени очи.

— Не. — Тя обмисли внимателно отговора си, преди да го даде: — Има мъже, от които нищо не можеш да скриеш. Те така или иначе разбират всичко. Мисля, че си един от тях. Ако не ти кажех, щеше да се досетиш. Нямам нищо против да знаеш истината.

— Разбирам — промълви с неутрален глас той.

— Така ли? Чудесно, понеже другата седмица част от екипа и актьорския състав ще правят парти. Бих искала да дойдеш с мен — покани го тя.

— Не. — Отговорът му бе кратък и по същество.

— Аха! — въздъхна тя. — Това означава, че имам проблем.

— И какъв е той? — Травис я изгледа безучастно.

— Вече казах на всички, че ти ще ме придружиш — призна си тя без следа от разкаяние в гласа.

Травис се разсмя. Не можеше да повярва на ушите си.

— Това пък какво е! Опитваш се да ме придумаш да те заведа, за да не те обявят за лъжкиня?

— По-скоро става дума за моята голяма уста. Казвам нещо, а после трябва да се спасявам. Ще ми помогнеш ли? — Ларейн усети, че

прилага дръзка тактика, но предположи, че смелостта е единственото нещо, което Травис би оценил.

Сградите на ранчото вече се виждаха. Травис дръпна юздите на коня си и подсвирна на кучето. Когато кравите спряха да се движат, хвърли поглед през рамо към Ларейн. Тя почака, докато непроницаемите му очи обхождат лицето ѝ.

— Изглежда, винаги ставам лесна плячка на жени, които са в затруднено положение и имат нужда от помощ — каза накрая той.

На Ларейн някак ѝ се стори, че мислите му не са насочени към нея. Сигурно мислеше за онова момиче на име Натали. Стори ѝ се, че зърна болка в блуждаещия му поглед.

— Значи ще ме заведеш на партито? — изрече въпроса си тя.

— Да, но не се опитвай да ме използваш, Ларейн? Няма да ти се размине! — предупреди я той.

— Хубаво. — Ларейн прехапа долната си устна, за да се сдържи да не избухне триумфално. — По-добре да се връщам. Всъщност не ми се полага да яздя този кон. — Каза му деня, часа и мястото, откъдето трябваше да я вземе за партито.

Махна с ръка и се отправи към изровения пращен път, по който бе дошла в ранчото. Травис остави стадото на кучето и препусна с коня си, за да отвори вратата на обора. Ларейн забеляза как ездачът и кучето подкараха кравите към заграденото пространство.

ПЕТА ГЛАВА

Срещата с Травис бе надминала и най-смелите ѝ очаквания. С изключение на онези смущаващи моменти на целувката им, тя контролираше всичко. Травис не се оказа толкова страховит, колкото предполагаше. Не се опитваше и да се надлъгва с нея.

Но не трябваше да го подценява. Ларейн прокара пръсти по устните си, спомняйки си вкуса на неговите. Колко изкусително бе завладял емоциите ѝ и я бе заставил да изпита нещо доста по-различно от всеки друг път. В много отношения Травис още си оставаше загадка за нея. Трябваше да се оплани на интуицията си.

Животното под нея ускори хода си, когато прехвърли билото на хълма и видя пред себе си камиона с неговите събратя. Ларейн не се опита да го възпре и му позволи да се приближи в лек галоп. Бе в таква добро настроение, че когато видя как Сам се насочи към нея, махна с ръка за поздрав и му се усмихна. Той не отвърна на поздрава ѝ. Когато спря коня близо до него, видя, че неговото настроение е отвратително.

— Можеше да ме известиш, че ще ходиш да яздиш — обвини я той.

— Какво ти става, Сам? Да не си се разтревожил за мен? — пошегува се тя и леко скочи от седлото.

— Не, не съм се тревожил за теб — отрече Сам. — Не бих си губил времето по такъв начин.

Ларейн се изсмя изкуствено и с гърлена нотка в гласа.

— Звучиш така, сякаш си ядосан за нещо, Сам. Какво има? — Поглади шията на коня и го потупа по гладката кожа. Тялото му съвсем леко се бе загряло от ездата.

— Ще ти кажа какво има — започна той, но един креслив мъжки глас го прекъсна:

— Къде сте ходили, госпожице Ейвънс?

Ларейн се обърна и видя режисьора, който задъхано крачеше към нея. Топчестото му лице бе позеленяло от гняв. Изглеждаше така,

сякаш всеки момент можеше да спуска някой кръвоносен съд на врата.

— Излязох да пояздя, господин Беър. — Тонът ѝ бе почитителен, а не присмехулен, както когато говореше със Сам. Актьорите и останалата част от екипа го наричаха Анди Панди зад гърба му, но никога в лицето му.

— Кой ви даде разрешение да вземете този кон? — осведоми се той.

— Никой. Исках да пояздя, затова проверих кой кон няма да бъде зает със снимки днес и го изведох. — Ларейн не спомена, че мъжът, който отговаряше за конете, ѝ бе дал тази информация.

— Случи се така, че променихме сценария и ни трябваше точно този кон. Само че вие вече го бяхте взели! — ядосано ѝ се скара режисьорът. — Без да попитате никого! Без да кажете къде отивате и кога ще се върнете!

Очевидно Дон не му бе казал, че е оседлал коня за нея. Ако искаше и занаят да разчита на него, Ларейн знаеше, че в никакъв случай не трябва да споменава името му пред режисьора.

— Така е, съжалявам — излъга тя и запази спокойствие под угрозата на неговия гняв.

— Съжалявате значи! — избухна той. — Не само че не ви бива за актриса, ами оказвате и деморализиращо влияние на околните. Само още един подобен номер — и ще разберете какво е да съжаляваш наистина! — Стрелна Сам с поглед и кресна със заповеден тон: — Хардести, доведи тоя кон!

Завъртя се на пета и пухтейки, се отправи към мястото, където бяха подредени камерите. Сам гледаше подире му с отворена уста, изразяваща негласен протест. Ларейн се усмихна, като си помисли колко мрази той четириногите.

— Ето, Сам. — Тя му предложи юздите на кончето.

Той затвори устата си и се обърна към нея със студено изражение в очите.

— Той говори сериозно, Ларейн. Ядосаш ли го още веднъж, ще се разкайваш.

— Ако това стане, не се притеснявай, Сам. Ще се погрижа да не обвинява теб, че си ми осигурил ролята — подразни го Ларейн с престорено безразличие.

Докато Сам се пенеше в безсилен гняв, тя сложи юздите в дланта му и се отдалечи. Знаеше, че отношенията ѝ с режисьора се крепят на косъм. За втори път ставаше неволен виновник за провала на плановете му: първия път — когато бе отишла със Сам до ранчото на Маккриа, и втория път — днес.

Андрю Бър бе от типа хора, които не търпят извинения, независимо от това колко са основателни. Отсега нататък Ларейн трябваше да се държи извънредно внимателно. Не можеше да си позволи унижението да я изхвърлят от снимачната площадка.

Отдалечи се от мястото на снимките, като се опитваше да разсъждава трезво. Не бе в настроение да се мотае наоколо. Рискуваше случайно да си навлече отново гнева на режисьора, като се окаже на неподходящо място. Видя Сюзън малко настрани, в костюм и грим. Надяна безгрижна маска на лицето си и се запъти към момичето.

— Здрасти, Сюзън. Може ли да взема колата ти? Мисля да се връщам в мотела. Все ще намериш някой да те закара, когато свършиш, нали? — попита тя. Беше се лишила от собствената си кола преди няколко месеца, защото се нуждаеше от пари повече, отколкото от средство за транспорт.

— Какво има? Да не се боиш, че Анди Панди може да те ухапе, вместо само да ръмжи, ако се мотаеш наоколо? — Предположението на Сюзън се оказа съвсем точно.

— Анди е като мъркащо котенце, ако знаеш как да се отнасяш с него — излъга Ларейн. — Скучно ми е тук, това е всичко.

— Ключовете са в чантата ми в гримьорната. Кажи на Анди, че съм ти позволила да ги вземеш — предаде се Сюзън.

След като получи ключовете, Ларейн подкара старичкия фолксваген обратно към мотела. Транспортът едва ли можеше да се нарече луксозен, но при дадените обстоятелства Ларейн бе благодарна и на това.

Когато спря на рецепцията, се оказа, че за нея има поща. На път за стаята си прегледа пликовете. Бяха съобщения за неизплатени сметки и извлечение за състоянието на банковата ѝ сметка. Щом влезе в стаята си, отвори последното писмо най-напред. Съдържаше няколко реда, които я информираха, че балансът ѝ е превишен.

Въздъхна и впери очи в бележката. После вдигна слушалката на телефона, който стоеше на поставка до леглото ѝ. Набра номера на

телефонистката и поръча междуградски разговор за сметка на агента ѝ. Долови нетърпеливите нотки в гласа му, когато той прие да плати за разговора им.

— Здравсти, Питър. Ларейн се обажда — представи се тя, но не беше необходимо. Наложих си да звучи безгрижно. Само преди два часа, когато бе оставила Травис в ранчото, сияеше победоносно, но това усещане лесно се бе изпарило под натиска на суровата действителност. — Как е времето?

— Има смог. Надявам се, че не се обаждаш, за да говорим за времето, Ларейн — въздъхна той.

— Бизнес, бизнес и пак бизнес — само за това мислиш, Питър! — Ларейн се засмя, но смехът ѝ отекна глухо в ушите ѝ.

— Моля те, давай по същество. Зает съм — отсече той.

— Естествено, че не съм ти се обадила, за да си говорим за времето — каза тя. Той явно не възнамеряваше да я улесни. — Имам един малък проблем.

— Остави ме да позная — сухо настоя агентът ѝ. — Имаш нужда от пари, нали?

Тя преглътна нервно, но гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Не става дума за голяма сума — призна тя.

— И каква сума не е прекалено голяма за теб? — осведоми се той.

— Балансът на банковата ми сметка е превишен. Ако можеш да ми изплатиш авансово две хиляди долара...

— Две хиляди! — Питър с усилие овладя избухването си. — Дадох ти пари точно преди да напуснеш Лос Анджелис. Как можа да ги изхарчиш всичките? Какво правиш с тях? Да не би да ги раздаваш?

Ларейн заряза всякакви преструвки:

— Не съм ти се обадила, за да ми изнасяш лекции на тема „пари“. Можеш ли да ми изпратиш парите или не? — Ако той не го направеше, нямаше никаква представа откъде щеше да намери.

— Разбираш, че ако сега ти изпратя сумата, с хонорара, който трябва да получиш за филма, ще бъде свършено. Ти го похарчи предварително. Няма да има други пари.

— Да, знам това — отвърна кратко тя.

— Много добре, ще прехвърля парите в банковата ти сметка, но повече не ми се обаждай и за цент! — предупреди я Питър.

— Но, скъпи — натърти с меден глас тя, — ти си моят агент. На кого друго да се обадя?

— Не ми напомняй! — Линията се разпадна, когато той затвори.

Прехапа устната си и се загледа в телефона, преди да го върне на мястото му. Хвърли поглед към писмото за банковата ѝ сметка и към другите неизплатени сметки, които бяха разхвърляни на леглото ѝ. С парите нямаше да изкара дълго. Питър беше прав — наистина трябваше да внимава повече с финансите си. Но тя никога не се съобразяваше с цени и бюджети. Всичко това ѝ бе съвсем чуждо.

— Човек не може да научи старо куче на нови номера. — Въздъхна шумно. — Трябва просто да се омъжа за някого с много пари, и то скоро!

Когато бурята отмина, само след няколко дни тя бе забравила всичко. Мисълта за финансовите ѝ затруднения я споходи само мимолетно, докато купуваше нова рокля за партито. Оправда се пред себе си, че това може би ще е последната нова рокля, която си купува.

Тя бе една прекрасна червена рокля с дълъг ръкав и дълбоко деколте. Материята бе лека като пух и меко обгръщаше тялото ѝ. Аленият оттенък на червеното ѝ подхождаше най-много, защото великолепно подчертаваше тъмната ѝ коса и блестящите кафяви очи. Ларейн нанесе червило в същия тон на устните си с една четчица, като внимателно очерта контурите им.

Някой почука на вратата ѝ. Ларейн остави четчицата и отиде да отвори. В коридора стоеше Травис. Носеше светлобежово спортно сако, което подчертаваше раменете и се стесняваше при хълбоците. Имаше небрежно-елегантен вид и излъчваше мъжествен чар.

— Готова съм след минута. — Ларейн се отмести от вратата. — Влез и седни.

Погледът на тъмните му очи обходи тялото ѝ от главата до петите, а после и обратно.

— Изглеждаш чудесно.

— Дай ми още няколко минути и ще изглеждам още по-добре — обеща тя. Хареса начина, по който дрехата се завъртя около коленете ѝ, когато се обърна и се насочи към огледалото на тоалетната масичка. — Съжалявам, че настаняването не включва барче в стаята; иначе щях да ти предложа питие, докато чакаш.

— Няма нищо.

Вместо да седне на единствения стол в стаята, Травис я последва до тоалетката. Разкопча сакото си и пъкна ръце в джобовете на кафявите си панталони. Облегна рамо на стената и я загледа.

Ларейн обикновено оставаше безучастна към погледите на хората, които я наблюдаваха, дори и да бяха мъжки, но Травис я изнервяше. След като нанесе аленото червило върху всеки милиметър от устните си, тя ги напудри, попи остатъка с навлажнена козметична гъбичка и прибави блясък за устни. Ръката ѝ леко потрепери, докато изписваше тънки, леки като перце чертички, за да увеличи плътността на извитите си вежди.

Беше благодарна, че поне е готова с грима на очите. Изискана смесица от три цвята сенки покриваше клепачите ѝ, както и очна линия, катраненочерна на цвят. Половин дузина слоя спирала за мигли придаваше допълнителна гъстота и обем на миглите ѝ. Беше посветила почти час на косата си. Съмняваше се, че щеше да постигне този съвършен ефект, ако Травис я бе гледал тогава.

Прибави още малко руж върху страните си и се почувства доволна от резултата. Изглежда изпитателно лицето си в огледалото, а после погледна към Травис.

— Как изглеждам? — попита, но знаеше, че отговорът му не може да не бъде положителен.

Устата му бавно се разтегна в усмивка.

— Чудесно! — Така бе отговорил и първия път.

Имаше нещо в изражението му, което не се понрави на Ларейн.

— Защо се усмихваш? — Въпросът ѝ прозвуча и шеговито, и настоятелно.

— Опитвах се да реша дали пред очите ми е едно малко момиченце, което си играе с червилото на мама, или една жена, която се крие зад маска от света. — Травис продължаваше да гледа реакцията ѝ с нехаен интерес.

Отговорът му накара Ларейн да изглежда преценяващо отражението си в огледалото. Той намекваше, че нещо не е както трябва. Но тя не откри нищо, което да подсказва, че е нанесла грима си неумело.

— Какво има? — Тъмните ѝ очи бяха широко отворени. — Не мислиш ли, че изглеждам чудесно?

— Да, много си красива. — От една страна, Травис демонстрираше съгласието си, а от друга — особеното си мнение. — Като снимка от корицата на модно списание. Толкова съвършена, че не изглеждаш истинска.

Ларейн се подразни.

— Това не е ли типично за мъжете? — каза сякаш на себе си. — Прекарах часове в оформянето на прическата и нанасянето на грима си единствено за да изглеждам красива в твоите очи. И каква е реакцията ти? Обвиняваш ме, че не изглеждам истинска или че приличам на момиченце, което се е заиграло с червилото на майка си.

— Защо пропускаш жената, която се прикрива зад маска? — попита той, своевременно отбелязвайки пропуска й. — Нима носиш целия този грим, за да не могат хората да усетят колко всъщност си уплашена.

Ларейн се отблъсна от тоалетката.

— През целия си живот не съм чувала по-абсурдно твърдение! Нося грим поради една причина, както и всяка друга жена — защото искам да изглеждам възможно най-добре. — Стана на крака и се отправи към вратата. Спря, след като видя, че Травис не я последва. — Готов ли си да тръгваме? — попита го нетърпеливо.

Травис изостави позата, която бе заел, облегат нехайно на стената.

— Помислих си, че може би ще искаш да изчакаш още малко, преди да се появиш на партито.

— Още една минута — и може изобщо да се откажа да ходя там. — Темпераментният й нрав пръскаше искри като при късо съединение.

— Не можем да допуснем това да стане. — Травис се приближи до вратата с широки непринудени крачки и я отвори пред нея. — Ако не се появим, всички ще помислят, че си ги излъгала за мен.

Това беше неприятно напомняне за хитрината, която бе използвала, за да получи съгласието му. Ларейн стисна устни и не отвърна нищо на присмехулните му думи. Поставил длан на гърба й, той я поведе през коридора към изхода на хотела. Топлината, която тя чувстваше при неговото докосване, сякаш я изгаряше през тънката материя на роклята. Мускулестата му висока фигура я сковаваше. Ясно се усещаше усилието му да върви с по-малки крачки заради нея.

Ларейн се чувстваше като джудже не само защото ръстът му подчертаваше крехкото ѝ телосложение.

„Как се получи така?“, запита се тя, докато вървяха през паркинга. Оня ден, когато яздиха заедно, се бе справила толкова добре с него. Защо сега той ѝ се подиграваше и ѝ говореше такива неща?

Щом стигнаха до входа на залата, ангажирана за партито, почувства как Травис я гледа, но не вдигна поглед към него. Щеше да му даде да се разбере. Никой не можеше да я третира така и да очаква да му се размине.

— Цяла вечер ли ще се цупиш? — я стресна ниският му глас и тя осъзна, че неволно е издала напред долната си устна.

— Не се цупя — отвърна.

— Нараних чувствата ти, а? — Въпросът, съдържащ и любопитство, звучеше весело.

— Нищо от това, което би могъл да кажеш, не може да нарани чувствата ми — сопна се Ларейн в отговор, като показваше колко незначителен го смята.

Устните на Травис се свиха в самодоволна усмивка — подиграваше се на твърдението ѝ. Той посегна пред нея и отвори вратата. Ларейн тихичко кипеше от яд, но сега нямаше време за размяна на ядосани реплики. Вътре партито бе в разгара си. Музиката, която идваше от тонколониите, отекваше из дългото помещение; пулсирацията ѝ ритъм изпълваше пространството.

Когато хората наоколо погледнаха към тях, за да разберат кои са новодошлите, Ларейн хвана Травис под ръка и се усмихна, сякаш нямаше никакви грижи на тоя свят. Досети се колко лицемерно му изглежда нейното поведение, щом като само преди две минути се заяждаше с него.

Проправиха си път през стаята към импровизирания бар в ъгъла. Ларейн се смееше и весело подвикваше приветствия. Знаеше какво прави. Фукаше се, гледаше да се увери, че всички от присъстващите са я забелязали в компанията на Травис. Кипяща от енергия и жизнерадост, тя се притискаше към ръката му и весело се смееше, но избягваше прекия контакт с очите му.

На бара имаше група хора. Повечето от тях вече си бяха взели питиета и говореха помежду си.

— Какво би желала да пиеш? — попита я Травис.

— Каквото и ти, скъпи! — отвърна Ларейн достатъчно силно, за да чуят всички наоколо.

Травис се обърна към мъжа от снимачния екип, който изпълняваше ролята на барман, и поръча:

— Две бири.

Един от актьорите се бе облегнал на бара. Когато чу поръчката, шумно възкликна:

— Бира! Мислех, че никога не пиеш нищо друго, освен коктейли с шампанско, Ларейн. — Той се засмя и всички наоколо се присъединиха към него.

Тя мразеше, не можеше да понася бира.

— Кой ти е казал това, Майк? — Тя се засмя и излъга: — Аз обичам бира.

— Ако си искала нещо друго, трябваше да кажеш — тихо рече Травис и я изгледа хладно, с някакво предизвикателство в очите, поставяйки изстудената кутийка бира в протегнатата ѝ ръка.

— Всичко е наред — настоя тя с престошена веселост и се опита да не се задави, когато отпи от кутията.

Беше ужасно! Знаеше, че никога няма да успее да я изпие цялата. Трябваше да се залови с нещо друго. Засвириха някакво ново рокпарче. Ларейн остави бирата на бара и хвана Травис за ръката.

— Нека да танцуваме — подкани го тя.

— Не, аз не танцувам — отказа той.

— Лесно е, ще те науча. — Леко наклони глава на една страна и го погледна през изкусително дългите си мигли. Усмихна му се подкупващо.

— Не. — Той не се поддаде на очарователния ѝ опит да го убеди. — Ако искаш да танцуваш, ще трябва да си намериш друг.

Вбеси я пълното му безразличие към неудобството, което ѝ причиняваше пред всички, отказвайки поканата ѝ. Свали безгрижната си маска.

— Да не мислиш, че не мога? — просъска тя така, че само той да я чуе. Травис леко повдигна тъмните си вежди, сякаш изобщо не му пукаше. Тя рязко се завъртя, а роклята ѝ се раздипли около колената като блестящ червен облак. Фиксира с очи най-близко застаналия мъж. — Танцувай с мен, Майк! — заповяда Ларейн и взе питието от ръката му. Постави го до своето на бара.

Той се опита да протестира, докато тя го водеше към празното място, предназначено за дансинг, където и други танцуваха. Веднъж озовали се там, той се отказа да ѝ противоречи и се предаде. Започна да се движи под увличащия ритъм на музиката. Ларейн хвърли самодоволна усмивка в посока на Травис, но той изобщо не я забеляза. Отново ядосана, тя съсредоточи вниманието си върху партньора си по танци, като му се усмихваше и безсрамно флиртуваше, за да си отмъсти.

Когато песента свърши, Майк реши, че се чувства изтощен. Ларейн се насочи обратно към бара с него. Но щом видя тъмната глава на Травис, който внимателно слушаше думите на една висока блондинка, отговаряща за снимачните костюми, смени посоката си. Открадна още един свободен мъж от актьорския състав и го повлече към дансинга за следващия танц.

И след тази песен Травис говореше с блондинката. Към тях се бяха присъединили Сюзън, още една от гардеробиерките и двама каскадьори. Ларейн си намери друг партньор. И така всичко се повтаряше отново и отново. Тя продължаваше да чака Травис да ѝ обърне внимание между отделните песни, но той като че ли напълно бе забравил за съществуването ѝ; сякаш не той я беше довел на партито. Бе готова да се разплаче.

Темпераментът ѝ помогна да издържи още три танца. Спря да се оглежда за Травис, както и да обръща внимание на това с кого е той. Реши да го пренебрегне — така, както той я пренебрегваше. Най-накрая не ѝ останаха партньори и се принуди да напусне дансинга. Огледа се наоколо, като го търсеше с очи. Възнамеряваше да се похвали колко весело си е прекарала и да му даде да разбере, че изобщо не я е наранил с поведението си.

Огледа се набързо, но не го съзря никъде. Повторно обходи с очи помещението, като се чудеше как го е пропуснала. Травис бе толкова висок и така очебийно стърчеше над главите на останалите, че винаги досега ѝ беше лесно да го зърне от пръв поглед. Челото ѝ леко се намръщи, когато и повторното ѝ търсене се оказа безуспешно.

Проправяйки си път през пълната с хора зала, Ларейн продължи да го издирва. Едно болезнено подозрение започваше да се оформя в съзнанието ѝ. Тогава видя Сюзън да говори с високата блондинка. Ако

не беше с никоя от тях двете, тогава къде би могъл да бъде? Несигурността я караше да се мръщи все по-силно.

— Търсиш ли някого? — Сам Хардести се озова до лакътя ѝ.

Ларейн изтри мрачното изражение от лицето си и си наложи да се усмихне бодро.

— Травис. Виждал ли си го?

— Прибра се вкъщи — каза ѝ той, като се олюля нестабилно, и вдигна към устните си питието, което държеше в ръка.

Тя му се изсмя.

— Ще престанеш ли да се правиш на забавен, Сам? Виждал ли си го или не?

— Не се шегувам, Ларейн. — Поклати глава и се усмихна, като се наслаждаваше на леденото изражение, което бавно се изписваше върху лицето ѝ. — Каза да ти предам, че му е дошло до гуша.

— Да не искаш да кажеш, че просто си е тръгнал и ме е оставил тук? — настоя тя. Унижение пулсираше във вените ѝ и караше кожата ѝ с цвят на слонова кост да руменее. — Не може да направи това!

— Направи го. Отиде си. — Сам продължаваше да се усмихва доволно. — Потърси наоколо сама, ако искаш. Но ти вече го направи, нали? — присмя ѝ се той.

Ларейн цялата трепереше от ярост и смъртна обида.

— Дай ми твоята кола, Сам! — Когато той се поколеба, тя каза със свито гърло: — Моля те!

— Разбира се. — Сам порови в джоба си и измъкна ключовете. — Вишневочервеният „Континентал“, който е паркиран в ъгъла.

За миг Ларейн се разсея след думите му.

— „Континентал“? — Доскоро караше нов модел форд.

— Да, чисто нов. — В очите му проблесна необикновено изражение. — Може би не трябваше да избързваш толкова с отказа си.

Тя се поколеба, а после му отвърна:

— Даже и да имаше един милион долара, пак щях да ти откажа.

Подозираше, че казва истината. Ако бе на себе си, това откритие щеше да я шокира, но сега беше твърде обсебена от мисълта да намери Травис.

ШЕСТА ГЛАВА

Мощната кола излезе от града и се насочи към магистралата. Пълната луна къпеше пустинния пейзаж в сребриста светлина. Ларейн здраво натискаше педала на газта, препускайки в нощта. Едва не пропусна отбивката, неотбелязана с табела, и прашния път, който водеше до ранчото.

Зави и се понесе колкото се може по-бързо по криволичещата следа на пътя. При един завой в обсега на фаровете за миг попаднаха искрящите очи на някакво диво животно, което се шмугна в храсталака, но това не привлече вниманието ѝ. Мислеше единствено за Травис и за нещата, които възнамеряваше да му наговори.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да превали възвишението и да види тъмните очертания на постройките на фона на лунното небе. Единият от прозорците на къщата светеше. Ларейн настъпи газта и пришпори колата за последните стотина метра. Гумите изпищяха, когато наби спирачки пред къщата.

Едно куче се втурна откъм обора и залая срещу нашественика. Ларейн не му обърна внимание. Изхвърча от колата и закрачи по верандата. Не си даде труда да почука, отвори рязко вратата и влетя в къщата. Травис стоеше в средата на всекидневната и носеше същите кафяви панталони. Кремавата му риза, напълно разкопчана, висеше разтворена. Той се спря и присви очи при вида на Ларейн, която ядосано крачеше към него.

— Как смееш да се отнасяш с мен по този начин? — Изправи се срещу него, стиснала ръцете си в юмруци. — Как смееш да се измъкваш и да ме оставяш сама! Никой не се е държал с мен така!

— Може би беше време някой да го направи. — Травис не повиши тон като нея, а запази гласа си спокоен и хладен.

Тя вдигна ръка, за да му удари плесница. Бърз като светкавица, той я хвана във въздуха за китката, а силните му пръсти здраво се заключиха около нея. Ларейн понечи да измъкне ръката си, но напразно.

— Никога през живота си не съм се чувствала толкова унижена! — избухна тя. — Трябваше да разбере от Сам, че си тръгнал... Даже не прояви приличието да ми го кажеш сам.

— Предупредих те, че няма да позволя да ме използваш. — Очите му се присвиха и заприличаха на два въглена, които я изгаряха. — Помоли ме да те заведа на партито, за да спася скъпоценната ти гордост. Направих го. Пет минути, след като влязохме през вратата, ти изчезна да се забавляваш сама с приятелите си.

— Не бих казала, че си скучал, докато ме нямаше — обвини го Ларейн. — Видях те да говориш с Карън от гардеробната и със Сюзън. Не те интересуваше къде съм или какво правя.

— Да не би да очакваше, че ще се свия в някой ъгъл и ще тъжа, задето ти не си до мен? — Устните му се извиха саркастично, за да й покажат колко абсурдна е тази идея.

— Не очаквах да си тръгнеш и да ме оставиш там сама! — Ядосано го стрелна с поглед. — Мислех те за джентълмен. Очевидно съм сгрешила.

— Странно е точно ти да направиш такава грешка! — Очите му я гледаха присмехулно, с някакъв твърд блясък. — Аз пък от самото начало се досетих, че ти не си никаква дама.

Ужилена от обидата, Ларейн вдигна свободната си ръка да издере с нокти лицето му. Травис я хвана толкова лесно, колкото и първия път. Когато направи опит да се съпротивлява, той я придърпа грубо към гърдите си, като изви ръцете й зад гърба, превръщайки я в безпомощна жертва. Тя тръсна гарвановочерната си коса, отметна глава назад и го изгледа яростно.

— Ах, ти, мръсно, гадно ко...

Устните му се впиха в нейните и я принудиха да преглътне ругатнята, която се канеше да изрече по негов адрес. Както беше с разкопчана риза, той я притисна към гърдите си. Тя почувства с голата кожа над деколтето си твърдите косми.

Разгорещената топлина на тялото му я обгръщаше през фината материя на роклята ѝ.

Ларейн чувстваше, че се задушавя. Не можеше да си поеме дъх. Светът наоколо се завъртя около нея. Грубата сила на целувката му бе извила главата ѝ толкова силно назад, че се страхуваше да не счупи

врата си. Попаднала във водовъртежа на гнева му, тя внезапно осъзна, че не е чак толкова нетърпелива да се отскубне от силните му ръце.

Долови глухи звуци. Отначало Ларейн помисли, че това са ударите на сърцето ѝ. Когато мрежестата врата издрънча, осъзна, че са стъпки по дървения под на верандата. Устните му освободиха нейните, а ръцете ѝ бяха свалени от гърба, но Травис продължаваше да я държи за китките. Обърна безизразното си лице към вратата. Трепереща, Ларейн си пое дъх и опита да се отърси от мъглата, която се бе спуснала върху съзнанието ѝ.

Вратата отново издрънча.

— Травис! — извика млад мъжки глас. — Има ли нещо? Чух колата и...

— Няма нищо, Джо — отвърна Травис.

Ларейн се изуми колко бързо той овладя гнева си и успя да прозвучи спокойно и безгрижно. Разбира се, целувката, с която я бе наказал, беше прогонила собствения ѝ гняв. Може би и при него имаше същия ефект — като отдушник.

Младият мъж се поколеба на верандата, а после се разнесе шум от отдалечаващи се стъпки. Когато тишината се възобнови, сърцето на Ларейн все още биеше силно. Тя се загледа в къдравите косми по гърдите му. Още не се чувстваше готова да вдигне поглед към очите му.

— Кой беше този? — промърмори тя.

— Моят наемник.

— Къде беше досега? — Струваше ѝ се по-лесно да разговаря за него.

— Спи в бараката — отвърна Травис.

— В бараката?! В тази порутена стара колиба до обора?! — Ларейн просто не можеше да повярва на ушите си.

— По-стабилна е, отколкото изглежда — сухо я информира той. Завъртя я и ѝ посочи вратата.

— Ами ако не съм готова да си тръгна? — предизвика го Ларейн и направи крачка назад.

— Този дом случайно ми принадлежи — напомни ѝ той. Отвори вратата и я избута на верандата. — Не съм те канил тук. Ти нахлу на своя глава.

— А ти ме гониш — заключи със свито гърло тя. Ръката, която я държеше за лакътя, я задържа да не се спъне надолу по стълбите.

— Може и така да се каже — съгласи се Травис и я изпрати до колата, сякаш искаше да се убеди, че ще си тръгне.

— Защо не ме изпратиш до магистралата? — саркастично го предизвика Ларейн. — Така поне ще си сигурен, че съм напуснала границите на имота ти.

Той отвори вратата на колата и я набута вътре. Задържа вратата отворена, наведе се и я погледна в очите. В тях се четеше войнствено изражение.

— Ти си едно разглезено, егоистично дете — каза с равен глас. — Искаш всичко да става както ти харесва и не се интересуваш от чувствата на другите. В живота не става така и ти е време да го научиш. Надявам се тази вечер да си получила първия от цяла поредица житейски уроци.

Затръшна вратата и не ѝ даде възможност да отвърне на обвиненията му. Ларейн потрепери при мисълта за леденото презрение, което изпълваше думите му. Сълзи опариха очите ѝ, но тя ги преглътна и включи стартера. Предната броня на луксозната кола замалко да одраска Травис, когато Ларейн направи рязък завой и пое по прашния път към магистралата. Чак след като видя високия мъж далеч зад себе си, остави сълзите да рукнат по бузите ѝ. Тя ги триеше, но на тяхно място бликваха нови.

Добра се до града, карайки с бясна скорост, въпреки че се чувстваше почти заслепена от сълзите си. Постоянно си повтаряше, че не знае защо плаче и че въобще не ѝ пука какво мисли той за нея.

Мястото в ъгъла на паркинга все още бе свободно, макар че забеляза една полицейска патрулна кола, която стоеше паркирана точно зад него. Тя подсмръкна и за последен път избърса сълзите си, преди да излезе от колата, след като внимателно паркира на старото място. Последният човек, когото искаше да срещне, бе Сам, затова остави ключовете в колата, вместо лично да му ги даде.

Когато излизаше от автомобила, забеляза, че същото направи и полицаят зад нея. Беше сигурна, че не е сторила нищо незаконно. Не му обърна внимание и се насочи към хотела.

— Почакайте, госпожице! — Гласът издаваше заповед.

Тя се поколеба, а после спря. След всичките тези сълзи сигурно изглеждаше ужасно, но сега не можеше да направи нищо, за да спаси грима си. Събра кураж и се обърна.

— Какво има, господин полицай? — попита.

Една закръглена фигура се приближаваше с пухтене зад полицая. Когато разпозна Ларейн, мъжът спря точно под уличната лампа и лицето му смени десет оттенъка на червеното.

— Ти! — успя да избъбри накрая. — Ти си човекът, който открадна колата ми?!

— Вашата кола?! — повтори Ларейн, като изгледа режисьора със свито сърце. — Но аз мис...

— Познавате ли тази жена? — попита полицаят.

— За нещастие — да! — гневно въздъхна Андрю Бър. — Тя е актриса, една много лоша актриса!

Изведнъж ѝ се стори, че краката ѝ са пуснали корени в земята. Колата не беше на Сам. Принадлежеше на режисьора, но Сам я бе накарал да си помисли, че е негова. Беше ѝ дал ключовете. А сега я обвиняваха, че е крадла.

— Вие не знаехте ли, че тя е взела колата ви? — запита го униформеният полицай.

— Не — отрече режисьорът. — Излязох навън да взема колата си, а нея я нямаше. Взела я е без мое позволение.

— Но... — започна жалостиво Ларейн.

Полицаят продължи с потока от въпроси:

— Оставихте ли ключовете си в колата?

— Казах ви, че не си спомням — нетърпеливо отвърна Андрю Бър. — Може и да съм ги оставил.

Светлина проблесна откъм сградата зад двамата мъже, когато една врата се отвори и затвори. Ларейн забеляза някакъв мъж, който се спотайваше в сенките. Отне ѝ само миг да разпознае Сам. Направи крачка напред, за да го помоли да обясни на полицая, че той ѝ е дал ключовете за колата и е позволил да я вземе. После осъзна, че той ще отрече. Бе направил всичко нарочно, надявайки се да ѝ докара неприятности. И беше успял.

— Искате ли да повдигнете обвинение срещу нея? — попита патрулиращият полицай. — Вече си получихте колата. Не личи да са ѝ нанесени някакви щети.

Ларейн проговори в своя защита:

— Аз не съм откраднала колата... Взех я назаем.

Режисьорът се замисли, преди да отвърне на полицая.

Изглежда, го направи нарочно, за да види как Ларейн ще започне да се гърчи от страх и да моли за пощада.

— Не — каза накрая с нисък и заплашителен глас. — Не, няма да повдигам обвинение. Ще се справя със случая както аз си знам. Съжалявам за безпокойството.

— На мен за това ми плащат. — Полицаят докосна с един пръст шапката си за поздрав, преди да се върне в своята кола.

Андрю Беър се насочи към средата на улицата, където стоеше Ларейн. Тя не му предложи никакви извинения или обяснения; знаеше, че напразно ще хаби думите си. Когато стигна до нея, заедно се отправиха към тротоара.

— Да го кажа ли? — попита я той, когато стигнаха до другата страна на улицата.

— Защо не! — дръзко и невъзмутимо отвърна Ларейн. — Ако не друго, поне ще го чуя официално.

— С теб е свършено, край! — сопна се той. — Не желая повече нито да те виждам, нито да те чувам. Искам да събереш багажа си и да си заминала до сутринта.

— До сутринта? — сладко му се усмихна тя. — Изненадана съм, че ми давате толкова много време.

— Продължавай в тоя дух и може да променя решението си — заплаши я той.

— Извинете. — Захаросаното изражение на Ларейн не напускаше лицето ѝ. — Трябва да се занимая с багажа си.

Обърна му гръб и се насочи към хотела. Не спря, докато не стигна до стаята си. Седна на стола пред тоалетката. Втренчи се в отражението си в огледалото и забеляза, че като изключим спиралата, която леко се бе размазала, лицето ѝ изглеждаше непокътнато въпреки пролетите сълзи. С вдървени пръсти се зае да поправя леките щети.

После изведнъж се засмя. Светът се срутваше около нея, а тя оправяше грима си. Осъзна, че е на ръба на истерията, и млъкна. Какво щеше да прави?

Отиде до дамската си чантичка и преброи парите. В портмонето имаше малко повече от двадесет долара. Потъна в леглото,

парализирана от шока. Къде се бяха изпарили? Повечето бяха отишли за неизплатените сметки и за погасяването на отрицателния баланс в банковата ѝ сметка. Останалите бе пропиляла за червената рокля на гърба ѝ. Сети се за лекцията на своя агент и съжали, че не ѝ бе обърнала повече внимание.

За миг я осени надежда. Може би Питър ще ѝ заеме още пари? „Не“, поклати глава Ларейн. В мига, в който научи, че са я уволнили, ще си измие ръцете и ще ѝ обърне гръб. Родителите ѝ? Преди седмица бе получила картичка от тях. Били на някакво дълго пътешествие с кораб, но тя не помнеше къде, а беше изхвърлила картичката.

Някой почука на вратата. Ларейн не обърна внимание на това, като се надяваше, че който и да е, ще си отиде. Но чуването продължи. Тя събра съдържанието на чантичката и го напъха обратно в нея. След като приглади с ръка черната си като нощно небе коса, отиде до вратата и я отвори.

Сам се бе подпрял на касата на вратата, а на лицето му бе изписана многозначителна усмивка.

— Здравсти, Ларейн. Помислих си, че може да те намеря тук.

Проточваше леко думите си, но изглеждаше по-трезвен, отколкото на партито. За миг Ларейн си поигра с идеята да го помоли за помощ, но нещо в изражението на лицето му ѝ подсказа, че той това и чака. Искаше да си отмъсти, като ѝ откаже, както го бе отблъснала тя преди.

— Какво искаш, Сам? — попита го вместо това тя.

— Старецът те изрита, а? — Устата му се изкриви в жестока усмивка.

— Ако си дошъл да злорадстваш, губиш си времето. — Ларейн отмести поглед от вратата. — До гуша ми дойде от това място. Радвам се, че не ми се налага да остана тук повече.

Той я последва в стаята и затвори вратата.

— Преди два месеца тази работа страшно ти трябваше — припомни ѝ той.

— Нещата се променят. Хората се променят. — Тя сви рамене. — Я виж себе си — милия, сладък, добричък Сам. Тази интрига е изцяло твое дело. Погоди ми номер съвсем съзнателно. Даде ми ключовете, подведе ме да мисля, че колата е твоя, и сигурно си казал на Бeър, че е изчезнала.

— Предупредих те да не го ядосваш — каза Сам.

— А после уреди нещата така, че да се случи, а? — предизвика го Ларейн.

— Да, така е — призна той.

— Знам, съжаляваш, че ми помогна да получа тази роля — каза тя. — Но щях да те уважавам много повече, ако ме бе уволнил лично, вместо да подмамваш друг да ти върши мръсната работа. Току-що ми даде още един повод да се радвам, че така и не се съгласих да се омъжа за теб.

— Наистина ли? — Изобщо не изглеждаше притеснен от нейното изобличение.

— Наистина. — Ларейн се завъртя на пета и тръгна към тоалетката. Вдигна една четка и започна да реше косата си.

— Значи мислиш, че съм ти погодил мръсен и подъл номер? — запита я Сам.

В косата ѝ пропука статично електричество. Ларейн се почувства заредена с него.

— Естествено! — сопна му се тя.

— Ти си го правила през целия си живот — обвини я той. — Прилъга братовчедка си да се представи за теб, за да се снимаш в първия си филм, без Монтгомъри изобщо да разбере. Научих и как си се опитала да накараш момичето на Корбет да повярва, че двамата с него имате връзка. Други успя да измамиш още по-успешно. Аз самият съм един от тях.

— Не умееш да губиш, Сам. — Ларейн остави четката и прекара пръсти през гарвановочерната си коса, като се престори, че е безразлична към думите му.

— Не, просто губя по-мъдро. Надявам се след тази вечер да разбереш какво е да си жертва на мръсен номер. Болезнено е, след като си се понесъл по вълшебно килимче, някой да ти го издърпа изпод краката.

Светлото ѝ лице с цвят на слонова кост пребледня, когато Сам обясни мотивите си. Той знаеше какви неприятности ѝ причинява, тъй като бе наясно, че тя отчаяно се нуждае от ролята.

Сам посрещна слияния ѝ поглед със задоволство.

— Надявам се да изпитваш болка, Ларейн — каза той. — Винаги си се мислела за недосегаема, сякаш си издигната на пиедестал. Е,

оказа се, че не си. — Той стигна до вратата, отвори я и спря. — Няма да ти пожелаая успех. Ще си го спестя за следващия окаяник, когото си намериш.

Когато вратата се затвори, нещо в Ларейн се срути. Гледаше с невиждащи очи след него в продължение на няколко минути. После механично облече ефирната си нощница. Легна в леглото и се загледа в тавана. Думите на Сам упорито се смесваха с онова, което Травис ѝ бе казал — че се надява тази вечер да е получила първия от цяла поредица уроци. Мина много, много дълго време, преди да успее да заспи.

На следващата сутрин я събуди почукване по вратата. Ларейн не искаше да става, предпочитайки забравата на съня пред проблемите, с които щеше да се сблъска наяве. Зарови глава във възглавницата, опитвайки се да се скрие някак от упоритото чукане.

Най-накрая, уморена от съня, който не ѝ бе донесъл почивка, тя се измъкна от леглото и наметна един пенъоар направо върху нощницата. Не си даде труд да завърже колана му, а се загърна в него и го задържа с ръка на кръста. Отиде до вратата и леко я откряна. Погледна с помътнели очи и видя управителя на хотелската рецепция.

— Съобщиха ми, че си тръгвате тази сутрин — рече той. — Бихте ли ми казали по кое време възнамерявате да освободите стаята?

Ларейн потърка с ръка очите си и се опита да помисли. Ако си тръгнаше, къде щеше да отиде? Но трябваше да си тръгне. Дори и ако пренебрегнаше заповедта на Андрю Беър да си събира багажа и да се изнася, тя нямаше пари, с които да плати за хотелската стая.

— Аз... още не съм събрала багажа си — измъкна се тя, което беше вярно. — Всъщност вие току-що ме събудихте.

Управителят не се извини за това. Ларейн можеше да си представи какво му е разказал режисьорът за нея. Нямаше ни най-малка надежда, че ще ѝ позволи да остане още един ден.

— До дванадесет часа на обяд ще разполагате с достатъчно време да съберете нещата си — каза ѝ той.

— Да, по обяд, разбирам — усмихна му се вяло Ларейн. Какво друго би могла да каже?

Мъжът кимна сдържано и се отправи надолу по коридора към фойето. Тя затвори вратата и се облегна с рамо на нея. В стаята

цареше пълен безпорядък; навсякъде имаше разхвърляни дрехи. А тя трябваше да подреди багажа и да напусне до пладне.

Въздъхна тежко и се отправи към банята. Всичко — по реда си. Щеше да се изкъпе, да се облече, да се гримира и чак тогава да събира багажа си. Ако се забавеше няколко минути, толкова по-зле за другите, не за нея.

Душът значително я освежи. Чувстваше се ободрена и мобилизирана да се справи с евентуалните предизвикателства. Прерови претъпкания си гардероб и внимателно избра тоалет — чифт плътно прилепнали по тялото ѝ избелели джинси и жълта плетена фланелка с къс ръкав. Дрехите ѝ бяха семпли, обикновени и точно съответстваха на впечатлението, което се опитваше да създаде.

След това се зае с грима. Фон дьо тенът и цветните моливи бяха нещо задължително. Но този път използва по-малко сенки за очи, в светлокафяв цвят, заедно с тънка кафява очна линия. Внимаваше и със спиралата — да не сложи прекалено много. Вместо аленото червило от снощи тя употреби по-естествен цвят, който нежно подчертаваше устните ѝ. Разреса гарвановочерната си коса с четка, докато заблестя, като я остави да пада свободно по раменете ѝ. Прическата ѝ изглеждаше свободна и небрежна.

Следваше по-трудната част — събирането на багажа. Гардеробът беше претъпкан с дрехи, както и шкафът. С изключение на екскурзиите за уикенда, Ларейн никога не бе събирала багаж през живота си. Винаги имаше някой друг, който да го прави вместо нея — камериерката, майка ѝ или братовчедка ѝ.

Измъкна куфарите от гардероба и ги отвори върху леглото. Без да следва никакъв естествен ред, започна да сгъва дрехите и да ги нарежда в куфарите. Свободното място свърши, преди да свършат дрехите. Тя преустанови краткия си опит да се прави на подредена и започна да тъпче дрехи и козметика във всяко възможно ъгълче.

Да затвори и заключи куфарите беше следващият проблем — разреши го, като седна отгоре им. Нуждаеше се от цялата сила, с която разполагаше, за да смъкне по-големите от леглото на пода. При нормални обстоятелства би извикала носач, който да занесе багажа ѝ във фойето, но това бе свързано с разходи за бакшиш. Няколко долара, с които разполагаше, можеха да бъдат употребени и по-целесъобразно.

Наложи се да се върне три пъти до стаята си, преди всичките ѝ куфари да бъдат струпани във фоайето. Ръцете я заболяха от усилието. Погледна към стенния часовник на рецепцията. Показваше единадесет и половина. „Вместих се в срока“, каза си победоносно.

Управителят седеше зад телефонния номератор на рецепцията. Ларейн се приближи и пусна ключа под носа му. Той вдигна глава. Погледът му мярна лицето ѝ и се спря на куфарите, подредени до вратата.

— Виждам, че сте подредили багажа си — коментира той.

— Да. — Тя кимна. — Чудех се дали не познавате някого, когото да наема да ме закара там, където отивам.

— Далече ли отивате? — осведоми се той. — Автобусната спирка е само на няколко преки...

— Не отивам до автобусната спирка — информира го Ларейн. Не разполагаше с пари за билет до Лос Анджелис.

— А къде тогава? — намръщи се той.

Съществуваше само едно място, където можеше да отиде, и само един човек, който можеше да ѝ помогне. Никой от актьорите и от снимачния екип нямаше да го направи. Ларейн го знаеше и нямаше нужда да ги пита. Преди би могла да си помисли, че Сам може да ѝ помогне, но снощи бе разбрала как стоят нещата.

— Ранчото на Маккриа, извън града — отвърна му тя.

СЕДМА ГЛАВА

Ларейн се опитваше да се задържи стабилно на седалката, докато старият пикап подскочаше по неравностите на прашния път към ранчото. Страхуваше се да гледа назад през прозореца към скъпите си кожени куфари, пързалиящи се насам-натам из покритата с ръжда каросерия. Сприхавото старче, което караше пикапа, сигурно имаше самоубийствени наклонности, съдейки по скоростта, с която се движеха по изровения път. Не изглеждаше никак чудно, че ресорите не бяха в състояние да поемат вибрациите, породени от многобройните дупки. Пътуването се оказа дори по-лошо, отколкото миналия път със Сам.

Когато превалиха възвишението и сградите на ранчото се появиха пред очите им, сгушени върху високото плато, Ларейн въздъхна облекчено, че са се добрали дотук цели и невредими. Мъжът не беше казал и две думи през цялото пътуване. Не че на нея ѝ се говореше особено. Дори не ѝ се искаше да мисли.

— Тук, изглежда, няма никой — забеляза възрастният мъж, когато пикапът му изхълца и спря пред къщата.

— Няма нищо. Ще почакам — каза Ларейн и с треперещи крака се измъкна от кабината на пикапа.

Вратата не искаше да се затвори.

— Аз ще се оправя. Има си начин — информира я той, заобиколи и ритна вратата с крак. Тя се затвори с трясък.

— Начинът се изразява в използване на груба сила — сви рамене Ларейн.

— Но трябва да я ритнеш на нужното място. — Насочи се към задната част на камиона и задърпа куфарите ѝ към задния подвижен капак.

— Моля ви, внимавайте с тях! — Тя стреснато подскочи, като видя как се отнасяше с багажа ѝ. Куфарите ѝ вече бяха издраскани по ръбовете. Но той ѝ обърна не повече внимание, отколкото преди, когато товареше пикапа. Струпа ги на земята.

Щом свърши, се обърна към нея и протегна ръка.

— Договорихме се за пет долара.

— Да. — Тя извади портмонето си и взе една банкнота. —
Благодаря — каза и му я подаде.

— Няма защо. — Старчето докосна периферията на шапката си и се върна при камиона.

Той изригна облак прах, когато потегли по изровения път. Пилетата, които кълвяха из двора, се разбягаха насам-натам сред вълна от перушина и фин пясък. Ларейн се закашля и махна с ръка пред лицето си. Хвърли поглед към куфарите на земята и съжали, че не го бе помолила да ги пренесе до верандата. Може би щеше да поиска допълнително възнаграждение, каза си тя с ирония. Вдигна най-големия с две ръце и го задърпа към верандата.

Когато пренесе всичките, седна на онзи, който изглеждаше най-стабилен, и зачака. За миг се бе замислила дали да не влезе в къщата, където щеше да се скрие от праха и знойното слънце, но си спомни реакцията на Травис, когато последния път бе влязла без покана. Отчаяно се нуждаеше от помощта му, не можеше да рискува да го обиди.

Слънцето печеше все по-яростно точно над главата ѝ. Ларейн си мечтаеше за чаша ледена вода. Но шумът от конски копита я накара да забрави жаждата си. Изправи се бързо на крака и застана на ъгъла на верандата. Заслони очите си с длан и видя двама ездачи, които се приближаваха. Единият бе Травис, а другият — вероятно наемникът му.

Облегнала ръка на стълба в ъгъла на верандата, тя чувстваше как нервите ѝ се обтягат. Ездачите приближаваха откъм задната страна на обора и това им пречеше да видят ясно къщата.

После Ларейн видя как Травис забави хода на коня си и го накара да се завърти, за да се огледа по-добре. Досети се, че сигурно я е зърнал за миг. Тя му помахна, като отчаяно се надяваше да поговори с него насаме. Щеше да се смуцава, ако се наложеше да разправи историята си пред младия работник.

Чу как Травис извика нещо на другия мъж, но разстоянието направи думите му неразбираеми. Дръпна юздите на дорестия си кон и го насочи право към къщата. Животното влезе в двора в тръс и спря пред верандата.

Ларейн се загледа изпитателно в суровите черти на лицето му, като се опитваше да прочете реакцията на нейното пристигане, но изражението на Травис бе непроницаемо. Тъмните му очи я пронизаха, а после се стрелнаха към куфарите, наредени на верандата.

— Какво правиш тук? — попита я с тих глас.

Ларейн се почувства закована на място от погледа му.

— Загазих, Травис.

Той праметна десния си крак през предната извита част на седлото и се облегна на него. Тя осъзна, че очаква да обясни твърдението си. Навлажни пресъхналите си устни и напълно забрави речта, която си бе приготвила, както толкова много пъти бе забравяла репликите си пред камерата.

— Уволниха ме — призна. — Загубих работата си и ме изхвърлиха от хотела.

— Защо? — попита я само с една дума.

— Защото... — Ларейн си пое дълбоко въздух. — Колата, с която дойдох тук снощи, принадлежи на режисьора. Мислех, че е на Сам. Той ми даде ключовете, но не каза, че е на господин Бър. Когато се върнах в града, Бър тъкмо уведомяваше полицията, че някой е откраднал колата му, в случая — аз. Не нареди да ме арестуват, но ме уволни и ми заповяда да събера багажа си и да напусна хотела.

— Сам нищо ли не обясни?

— Не. — Тя се засмя кратко и невесело. — Спомняш ли си какво ми каза снощи за уроците, които трябва да науча? Е, Сам ми даде урок номер две. За да разбере какво е да те измамат.

— Нищо от това не обяснява какво правиш тук — забеляза Травис.

— Разорена съм. Имах само двадесет долара и трябваше да дам пет на човека, който ме докара до тук. Не можах да се сетя за друг, който да ми помогне. — Гласът ѝ потрепери при последните ѝ думи и в него си пролича колко отчаяно е положението ѝ.

— Какво те кара да мислиш, че ще ти помогна? — Той я изгледа с присвити очи, като не помръдна от нехайната си поза — облегат на коляното, праметнато през предната част на седлото. И все пак стоеше нащрек, а това я изнервяше.

— Ами аз... — Гласът на Ларейн секна. — Спомних си как ми каза, че ставаш лесна плячка на жени, изпаднали в затруднено

положение.

Тя видя как Травис се разсмя беззвучно, а после погледна встрани и поклати глава. Тъмните му очи блестяха насмешливо, когато отново ги насочи към нея. Устните му се свиха в безмилостно изражение.

— Значи очакваш от мен да ти дам пари — каза провлечено той с глас, който не подсказваше възнамерява ли да го направи или не.

— Да. — Ларейн затаи дъх.

— Колко ти трябва? — Червеникавокафявият кон тропна с крак да прогони някаква муха и седлото изскърца под тежестта на Травис.

Въпросът прозвуча окуражаващо. Тя навлажни устни, като едва дръзна да се надява.

— Хиляда ще ми стигнат. — Видя как той повдигна веждите си. — Но ще се оправя и с петстотин — побърза да добави.

Травис се загледа в юздите, които отпуснато висяха в ръката му в кожена ръкавица.

— Значи ме молиш да ти дам петстотин.

— Ще ти ги върна — обеща Ларейн.

— Имам чувството, че ще ми се наложи да чакам доста дълго. — Тъглчетата на устните му цинично се извиха.

— Ще ти ги върна колкото се може по-скоро. Имаш думата ми. — Но блясъкът в погледа му ѝ подсказваше, че той не залага особено много на думата ѝ. Беше ѝ позволил да се надява. Засегнатата от подигравателното му отношение, Ларейн го попита предизвикателно: — Ще ми дадеш ли парите?

— Не.

Отказът му беше кратък и ясен. Сълзи залютяха в очите ѝ, когато се обърна и се втренчи в дивата пустош. Примигна няколко пъти, за да прогони сълзите. Не искаше Травис да забележи, че е на косъм от плача. Къде щеше да отиде сега? Какво щеше да прави? Нямаше дори къде да преспи през нощта.

— Знам как можеш да спечелиш парите, които ти трябва — каза ѝ Травис, — ако ти се работи.

— Къде? — Тя се обърна рязко, готова да се вкопчи и за сламка.

— Тук, ще работиш за мен. — Той я изгледа изпитателно.

— Какво трябва да правя? Колко ще ми плащаш? — нетърпеливо го обсипа с въпроси тя.

— Ще ти плащам по петдесет долара на седмица плюс квартира и храна, за да се грижиш за къщата.

— Петдесет долара?! — повтори Ларейн. Не можеше да повярва на ушите си. Сумата бе толкова дребна — една десета от тази, която й трябваше.

— Плюс квартира и храна — сухо й напомни Травис.

— Но ще са ми нужни десет седмици, докато събера достатъчно пари да си замина оттук — запротестира тя. — Защо просто не ми дадеш парите?

— Защото не мога да си позволя да раздавам пари без нищо в замяна.

— Но петдесет долара? — повтори отново Ларейн и се огледа наоколо, преди да обърне към него умоляващи очи. — Не можеш ли да ми плащаш по сто долара на седмица?

Травис наклони глава на една страна.

— Ти дойде при мен за помощ. Предлагам ти петдесет долара на седмица. Приемаш или не?

Тя стисна зъби и срещна неподвижния му поглед.

— Какво е това? Поредният урок? — попита предизвикателно, с горчивина в гласа.

— От твоя гледна точка вероятно е така. От моя... — Травис направи пауза. — Плащам на една домашна помощница, която да се грижи за къщата, за да мога да посветя цялата си енергия на ранчото. Какъв е отговорът ти?

— Нямам избор. — Ларейн го изгледа с неприязън. — Няма къде да отида, къде да преспя, нямам и пари. Приемам.

Травис се изправи и свали крака си от седлото. Слезе от коня. Погледна към обора и извика:

— Джо!

Една слаба момчешка фигура излезе от мрачната постройка.

— Да, сър!

— Ще се погрижиш ли за коня ми? — Това бе заповед, изречена като молба.

Помощникът на Травис побърза да прекоси двора и да се подчини на нареждането. Когато се приближи, стори й се още по-млад. Раменете и гърдите му тъкмо бяха започнали да заякват. Лицето му изглеждаше открито и по младежки свежо.

— Джо, това е госпожица Ейвънс — представи я Травис. — Тя ще се грижи за къщата. — После се обърна към Ларейн. — Това е Джо Бентийн.

— Здравей, Джо. — Ларейн се опита да се държи мило, като потисна неприязънта си към Травис.

— Мадам. — Джо леко повдигна черната си шапка, посивяла от прах. Косата му имаше необикновен червеникаворус оттенък. Лешниковите му очи гледаха малко плахо, но усмивката му изглеждаше искрена. Ларейн си припомни, че той е само на деветнадесет.

— Когато свършиш с обора, Джо, ела в къщата — каза му Травис. — Ще ми трябва помощта ти.

— Разбира се. — Взе юздите на коня от ръката на Травис и го поведе към обора.

Когато се качи на верандата, Травис вдигна двата най-тежки куфара и хвърли поглед към Ларейн.

— Май не е зле да внесем нещата ти вътре.

Тя взе в ръка най-лекия от трите останали куфара и го последва вътре. Сбърчи нос при вида на безкусно обзаведената всекидневна. Травис не пое по познатия коридор, който водеше към кухнята и към стълбището за втория етаж. Прекоси всекидневната и стигна до една врата. Отвори я.

Беше спалня, установи Ларейн, когато го последва през вратата. Позна по леглото, шкафа и гардероба. Обстановката изглеждаше направо спартанска, без картини по унилите зелени стени, които поне да разведрят атмосферата. Травис остави багажа ѝ на пода до леглото.

— Ще трябва да почакаш с разопаковането, докато преместя нещата си в бараката — каза ѝ той.

— В бараката? — повтори като ехо гласът ѝ.

— Да, ще спя там.

— Но защо? Искам да кажа, не е нужно. На горния етаж има още спални, нали? — намръщи се Ларейн.

Той я изгледа търпеливо и някак развеселено.

— На теб сигурно ти се струва, че сме напълно изолирани тук, но слуховете винаги се разпространяват. Когато хората научат, че съм наел млада и красива актриса да се грижи за домакинството ми, ще започнат да говорят — особено ако спим под един и същ покрив.

— Е, и? — Тя сви учудено рамене. — Аз съм свикнала хората да говорят за мен. Това не ме притеснява. Не ми пука какво разправят.

— Но на мен ми пука. Те са ми съседни и аз искам да имам тяхното уважение и доверие. Нали разбираш, не ме е грижа за твоята репутация. — Травис ѝ се усмихна мързеливо. — Ще отида да донеса останалия багаж — добави през рамо, като ѝ обърна гръб.

Върна се с последните два куфара и ги остави на пода до останалите.

— Това е всичко — добави.

— Виж какво — започна виновно Ларейн, — съжалявам, че трябва да те изместя от собствения ти дом. Наистина съжалявам.

— Ако говориш сериозно, ще остана тук, а Джо може да се нанесе в някоя от горните спални. Ти отиваш в бараката — предложи Травис.

Смаяна, Ларейн успя само да го изгледа ужасено. Не можеше да си представи как ще спи в онази порутена постройка — сигурно гъмжеше от плъхове и мишки. После видя подличкия блясък в очите му и осъзна, че се шегува.

— Не мисля, че е чак толкова смешно — измърмори тя.

Травис се разсмя и влезе във всекидневната. Ларейн остана в спалнята, като се опитваше с всички сили да не изгуби самообладанието си. Не обичаше шегите за нейна сметка. Дойде Джо. Чу как Травис му даде нареждания да свали едно походно легло от горния етаж и да го занесе в бараката.

Когато това бе сторено, двамата заедно преместиха малкия шкаф от бараката и го замениха с по-голям от стаите на горния етаж. После Травис изпразни чекмеджетата на шкафа и освободи гардероба в спалнята, за да направи място за дрехите на Ларейн. Тя оправяше багажа си, когато той се върна в къщата.

— Искаш ли нещо за обяд? — Спря се на прага на стаята.

— Не, благодаря. — Ларейн се опитваше да ограничава храненето си до веднъж дневно, за да избягва нежелани килограми.

Няколко минути по-късно чу потракването на съдове в кухнята. След това в спалнята започна да се процежда апетитен аромат. Ларейн стоически го игнорира и продължи да разопакова багажа си. Чу стърженето на краката на столовете по покрития с линолеум под в

кухнята, докато Травис и Джо седнат на масата, както и приглушените им гласове.

Вече бе изпразнила един куфар, когато дочу отново потракването на столовете и шума от прибирането на прибори и чинии. Входната врата се затръшна и стъпки прекосиха верандата. Но други стъпки се приближаваха към спалнята и тя вдигна очи, за да види как мускулестото тяло на Травис затулва пространството на отворената врата.

— Искаш ли да оставиш това за малко? — Той кимна към втория куфар, който Ларейн бе започнала да разопакова. — Ще ти покажа кое къде е.

— Окей — съгласи се тя и хвърли блузата, която държеше, обратно в куфара.

Последва го в кухнята. Травис се приближи към един шкаф и го отвори.

— Тук държа консервите. В шкафа до печката има брашно, захар и други провизии — обясни той. — Чиниите са в шкафовете до мивката. Тиганите и тенджерите — в по-долните от тях.

Тя онемя от изумление, когато започна да схваща причината за тези обяснения. Изглеждаше неспособна да издаде и звук. Травис се насочи към изцяло закритата странична веранда, в която се влизаше през кухнята.

— В допълнение към хладилника на верандата има фризер, където държа месото — каза той.

— Ти да не очакваш аз да готвя?! — задавено попита Ларейн.

Травис спря и бавно се обърна към нея с назидателна усмивка на лицето си.

— Нали не смяташ, че ще ти плащам петдесет долара на седмица само за да бършеш праха, да метеш пода и да переш някоя и друга дреха? Разбира се, че очаквам ти да готвиш.

— Не мога да готвя! — запротестира тя.

— Какво искаш да кажеш? — Развеселеното му изражение се примеси с досада. — Все някога в живота ти се е налагало да си приготвиш нещо за ядене.

— Ако да сложиш парче студено месо между две филии хляб може да се смята за приготвяне на ядене, значи ми се е случвало. Дори

вода за чай не съм варила! — Гласът ѝ се извиси и в него се появи панически креслива нотка.

— Значи е крайно време да се научиш — отсече Травис мрачно.

Начинът, по който я гледаше, накара Ларейн да се почувства глупаво. Тя извърна очи и се изчерви от смущение. Инстинктивно опита да се защити:

— Ще се омъжа за някого, който е достатъчно богат, за да си наеме готвач, така че не виждам защо би трябвало да се уча да готвя — отвърна натъртено.

— Ако искаш да ядеш, ще трябва да готвиш — заяви той.

Ларейн бе готова да погледне навсякъде, но не и към него. Видя мръсните чинии, натрупани на плота до мивката, и разбра, че току-що се е сдобила с още едно задължение.

— Предполагам, че трябва да мия и чиниите — измърмори с отвращение и вдигна прекрасно поддържаните си ръце с хубав маникюр. — Ще ги съсия.

— Сигурен съм, че ще преживеят да ги потапяш от време на време в топла вода — сухо отсече Травис.

Тя си спомни какво бе казал преди малко.

— И дрехи ли трябва да пера?

— Пералнята се намира на страничната веранда. — Показа с ръка вратата зад себе си, където се намираше и фризерът.

— А сушилната машина? — осведоми се Ларейн.

Устните му се извиха, сякаш искаше да се усмихне, но не смееше.

— Зад къщата има два стълба, между които са опънати телове. Закачаш дрехите на тела и чакаш природата да свърши останалото.

— Има простор за дрехи?! — Тъмните ѝ очи се опулиха и придобиха почти кръгла форма.

— Значи си чувала как се нарича. — В очите му танцуваха насмешливи пламъчета.

— Да, знам как се нарича — сопна му се тя. — Ти не си ли чувал за уреди като машини за миене на чинии и за сушене на дрехи? — Изгледа кухнята с отвращение. — Изненадана съм, че изобщо имаш течаща вода. — Изведнъж замръзна на място, осъзнала, че не е видяла банята. Изгледа го с подозрение. — Нали има баня? Искам да кажа, вътре в къщата, а не на двора?

— Да, има баня. — Травис тихо се засмя. — Встрани от верандата, с тоалетна, сифон и всичко останало.

— Слава богу! — промърмори Ларейн сякаш на себе си.

— Можеш да поразгледаш наоколо, след като свършиш с разопаковането на багажа. Аз трябва да се захващам за работа — каза той. — Гледай вечерята да е готова на свечеряване.

— Какво да приготвя? И как? — Разпери ръце, смаяна и ядосана едновременно.

Травис си пое дълбоко въздух и отиде до хладилника. Отвори вратата му и посочи вътре.

— Виждаш ли този пакет месо на втората полица? Това е месо за печене. — Затвори вратата на хладилника и се отправи към един от долните шкафове близо до печката. Наведе се и извади една правоъгълна тава. — Към три и половина поставяш месото вътре и слагаш тавата в печката. Около един час по-късно обелваш малко картофи, моркови и лук и ги прибавяш към печеното. Разбра ли ме?

— Да... Така мисля. — Тя кимна колебливо.

— Надявам се — промърмори Травис по-скоро на себе си. А на нея каза: — Ще се видим по-късно. — И излезе от задната врата през страничната веранда.

Когато вече го нямаше, Ларейн се огледа наоколо в кухнята и се зачуди в какво се е забъркала. Но пък какъв друг избор имаше? Е, какво пък, сви рамене тя. Бе предупредила Травис, че не може да готви. Щом той смяташе да понесе последствията, тя смяташе да опита. След няколко катастрофални неуспеха може би щеше да й даде пари да си замине. Дяволът никога не беше толкова черен, колкото изглеждаше.

Върна се в спалнята и продължи с разопаковането на багажа. Вече минаваше три часа, когато си спомни инструкциите на Травис за печеното. Забърза към кухнята и извади парчето месо от хладилника. Разви го, постави го в тавата, покри го с капака и го занесе на печката.

Газовата печка изглеждаше като истинска антика. Отвори вратичката и постави тавата с месото на решетката. Затвори вратата на фурната. Осъзна, че Травис е пропуснал да й каже как да работи с нея. Зае се да я разгледа по-внимателно. Имаше деления с градуси. Ларейн завъртя съответното копче и отвори вратичката. Не се случи нищо. Опита последователно с всички останали копчета, но отново без успех.

Усети ясно миризмата на газ, така че постави всичко на нулата, както си беше.

— Ако си мисли, че ще рискувам да се взривя, докато се боря с тази печка, значи не е с всички си — измърмори тя и се отдалечи.

Преди да стигне до спалнята, чу как някаква кола влезе в двора. Спомни си, че Травис бе потеглил с пикапа, и се насочи към предната врата. През мрежата видя как той излезе от кабината и се наведе да вземе нещо отвътре. Два пакета, опаковани като подаръци, бяха в ръцете му, когато затвори вратата на пикапа и се отправи към къщата. Ларейн почувства как я залива вълна от нетърпение и любопитство и му отвори мрежестата врата.

— Не мога да накарам печката да заработи. — Посрещна го с тези думи, но не можеше да откъсне поглед от пакетите, които носеше.

— Подозирах, че ще срещнеш някои трудности — отвърна той и мина покрай нея към кухнята. — Покажи ми какво си направила.

Ларейн му показва.

— Подуших миризмата на газ, но не видях никакъв пламък — завърши разказа си тя.

— Това е така, защото трябва да я запалиш. Газта не се запалва автоматично. — Остави пакетите на плота и взе кутията с кибритени клечки, която стоеше до печката. — Ще ти покажа. — Ларейн го наблюдаваше. След като я запали, той я изгаси и ѝ подаде кибрита. — Сега опитай ти.

Когато го правеше той, изглеждаше много по-лесно. Най-накрая, след доста грешки и опити, Ларейн успя да я запали.

Травис провери тавата и месото в нея.

— Не си ли сложила подправки? — попита.

— Не, трябваше ли?

Травис ѝ подаде тавата.

— Сол и пипер! — заповяда раздражено. — Прибави и малко вода, колкото да покрие дъното на тавата.

— Не знаех — оправда се Ларейн и направи каквото ѝ бе казано.

Когато постави месото обратно в загряващата се фурна, погледът ѝ се прокрадна към пакетите на плота. Не спираше да се пита за кого ли са.

— За теб са — каза Травис, сякаш четеше мислите ѝ.

Ларейн ахна от радост и тутакси забрави какво си бе помислила за него, когато бе разбрала, че работата ѝ ще включва готвене и миене на съдове. Първо взе най-малкия пакет и развърза панделката. Скъса шарената хартия. Отвори кутията и се загледа в съдържанието ѝ — готварска книга за начинаещи. Широката ѝ усмивка се смали.

— Нямам време да ти давам уроци по готварство. Ще трябва сама да се научиш.

— Благодаря ти — отвърна тя без особен ентузиазъм.

Вторият и по-голям пакет съдържаше някакъв електрически уред, очевидно предназначен за готвене. И той не отговаряше на представата на Ларейн за подарък.

— Това е електрическа тенджерка — идентифицира уреда Травис. — Продавачката ме увери, че на практика е невъзможно да съсипе храната, когато готвиш в него. Има книжка с подробни инструкции и някои рецепти.

— Колко предвидливо от твоя страна! — измърмори тя.

— Просто се надявам да получавам сносна храна и правя каквото мога — обясни Травис и се отправи към вратата. — Не забравяй да сложиш картофите и другите неща към печеното — напомни той, преди да затвори вратата.

Ларейн се изплези зад гърба му.

ОСМА ГЛАВА

Според Ларейн ястието за вечеря бе такъв успех, че дори остана изненадана от себе си. Когато Травис се прибра, тя вече бе подредила масата, заедно с поднос гарнитури, които бе взела от хладилника. По негово предложение и с негова помощ тя отвори една консерва със зелен фасул и притопли съдържанието ѝ на печката. Печеното месо, картофите, морковите и лука бяха изпечени до съвършенство. С всяка хапка Ларейн се поздравяваше наум. Готвенето ѝ се удаваше като щракване с пръсти!

Джо се нахрани с тях, но не допринесе особено много към разговора на масата. Ларейн имаше чувството, че той изпитва тайно благоговение към нея, и това страшно окриляше егото ѝ. Само две неща пречеха на вечерята да бъде абсолютно перфектна — бе забравила кафето и нямаше десерт. Травис поправи и двете грешки, като свари кафе и извади малко сладолед от хладилника.

Прибирането на масата и миенето на чиниите бе уморителна, неблагоприятна дейност и единствено за нея Травис не ѝ предложи помощта си. Докато тя миеше и бършеше чиниите, той отиде във всекидневната и се зае с някакви документи на старото бюро. Джо изчезна навън.

Щом свърши, Ларейн намаза ръцете си с крем, твърдо решена да не им позволи да загрубеят. Загледа се с отвращение във връхчетата на пръстите си, които се бяха сбръчкали като сушени сливи, и избърса излишъка от крема. Когато влезе във всекидневната, Травис тъкмо затваряше книгата си и ги връщаше в едно от чекмеджетата. Вдигна очи, щом я чу да влиза.

— Свърши ли? — попита той.

— Да — кимна тя и се опита да не мисли за състоянието на ръцете си.

Травис изправи високата си фигура от стола и каза:

— Аз също. Лека нощ, Ларейн.

— Тръгваш ли си вече? — запротестира тя. — Още е рано!

— Според мен не е. — Той остана непреклонен. — Лека нощ.

Къщата остана непоносимо пуста, след като той си тръгна. Вечерта стаите изглеждаха още по-мрачни, отколкото през деня. Отвсякъде долитаха стонове на старата къща. Странни нощни звуци нахлуваха и отвън. Чуваше се скръбен вой и тя подозираше, че е койот.

Беше твърде потискащо да седиш в къщата и да нямаш какво да правиш, освен да се опитваш да идентифицираш злокобните звуци. Не се чувстваше чак толкова уморена, но сънят ѝ се стори за предпочитане пред скуката.

Съблече се в спалнята и си сложи черна дантелена нощница. Пъхна се в леглото. Веднага се изтърколи към разтегнатата част на пружината в средата и почти се изгуби в дупката. Възглавницата беше твърда като камък. Заблъска я с юмрук, като се опитваше да я вдлъбне поне малко. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да успее да заспи на твърдата възглавница и ужасния дюшек, който се състоеше от буци с неизвестен произход.

Току-що бе потънала в сън, а нещо вече се опитваше да ѝ попречи. Тя отказваше да пробуди съзнанието си. Една ръка я друсаше за рамото, но тя се опита да я отхвърли.

В просъница чу как нечий глас каза:

— Хайде, време е да ставаш.

— Спя — измърмори в дюшека Ларейн.

— Вече не! — отсече гласът. — Ставай!

Когато не се подчини, я претърколиха по гръб. Тя изстена и погледна през тесните цепки на очите си. Травис седеше на края на леглото и изглеждаше отвратително свеж. Зад него се виждаше прозорецът и розово-сива светлина бе обагрила небето.

— Още даже не се е съмнало — каза му тя и плътно затвори очи. — Няма да ставам.

— Ще ставаш, и още как. — Две големи ръце я прихванаха под мишниците и я задържаха така, седнала на леглото.

В началото Ларейн се опитваше да го избута, но той стоеше неподвижно като скала. Ръцете ѝ почувстваха как мускулите на раменете му се напрягат — бяха досущ като от стомана. Бавно надзърна през миглите си и реши да промени тактиката. Сключи пръсти зад врата му и изви гръб като котка, която демонстрира колко е уморена.

— Моля те, Травис, нека си поспя! — каза умолително и нацупи устни като малко момиченце.

Той се загледа в женственото ѝ лице, свежо и негримирано. Без усилие я придърпа към себе си. Упоена от съня, на Ларейн ѝ трябваше цяла секунда, за да отгатне намерението му. Дотогава устните му вече вкусваха нейните и арогантно ги разтваряха в израз на сила и превъзходство. Сякаш я обгърна облак мъжествен аромат, който се носеше от гладко избръснатото му лице. Целувката му бавно съблязняваше сетивата ѝ, уловила Ларейн в момент, когато бе уязвима и неподготвена.

Натискът на устните му стана настоятелен и тя установи, че му отговаря, връща му страстната пламенност на неговата целувка, разтърсена от заливащата я вълна на нови и вълшебни чувства. Притисна се към него и почувства как гърдите ѝ се докоснаха до памучната материя на ризата му, а връхчетата им се възпламениха от топлината на тялото му.

Големите мъжки ръце се плъзнаха към ребрата ѝ и палците едва-едва докоснаха гърдите ѝ през дантелената нощница. Ларейн не разбираше какъв е този див, лудешки пламък, който се разгаря във вените ѝ, но тя и не държеше да го разбере.

Тогавата устните му се отдръпнаха от нейните. Тя несъзнателно въздъхна и отвори очи. В неговите тлееше огън, а сърцето ѝ сякаш престана да бие.

— Травис! — прошепна тя и пръстите ѝ притиснаха врата му, за да го придърпа отново към себе си и да изпита магията на целувката му.

— Ставай от леглото. — Ръката, която не я придържаше, я плесна по бедрото.

Стресната от внезапното ужилване на плесницата, Ларейн отслаби хватката на пръстите си. Не успя да го задържи, когато той стана от леглото. Тя побърза да се подпре на ръката си, за да не падне обратно по гръб. Понеже не му се подчини незабавно, Травис се пресегна и отметна завивките от краката ѝ.

— Хайде! Време е да приготвиш закуската.

— По това време? — Ларейн изобщо не искаше да мисли за храна. Погледът ѝ продължаваше да се отклонява към устните му и тя

се питаше колко от онова, което ѝ бе причинил, беше реално и колко — останало от царството на сънищата.

Тя му се подчини несъзнателно въпреки протестите си — измъкна крака от леглото и ги постави на пода. Травис я изчака да наметне черния пенъоар от дантела, който лежеше на таблата на леглото.

— Ще ти покажа как се приготвя кафе, преди да се заема със задълженията си — каза той. Ларейн го последва в кухнята, треперейки от докосването на краката ѝ до студения под. Той взе кафеника от мястото му на плота и го занесе до мивката. — Ще ти покажа само веднъж, така че внимавай.

Ето че отново ѝ изнасяше лекция като учител на ученичка. Тя почувства как помръква под строгия му поглед. Наблюдаваше колко вода слага в кафеника и колко лъжици кафе — в малката мрежеста кошничка.

— Сега вече знаеш ли как да го правиш? — попита я Травис и тя кимна утвърдително. Погледът му обходи тялото ѝ, като не пропусна нито една извивка, и това я изнерви. Лекото неодобрение в тъмните му очи я накара да се загърне по-плътно с пенъоара. — В хладилника има бекон и яйца. Ако бях на твоето място, щях да се облека, преди да се заема със закуската. Джо е млад и лесно се смущава.

В думите му се съдържаше намек, че Ларейн е свикнала да позира полугола пред непознати мъже. Тя настръхна от гняв при това недоизказано обвинение.

— Смятах да се облека както си е редно. — Сега се бе разсънила напълно. — Ти си този, който ме завлече в кухнята да ми показва как се прави кафе. Нямах такова намерение. И следващия път, когато искаш да ме събудиш, почукай на вратата.

— Аз почуках, но ти не ме чу — отвърна с равен глас Травис. — Напомни ми да ти донеса будилник, за да не повтаряме сцените от тази сутрин.

Не че имаше нещо против да повторят някои от сцените, но и не ѝ се слушаха забележки като тази. Преди тя да отвори уста и да вземе назад прибързаните си думи, Травис бе излязъл през задната врата.

Ядосана на себе си не по-малко, отколкото на него, Ларейн закрачи обратно към спалнята. Съблече пенъоара и нощницата си и избра чифт бели спортни панталони, както и блуза в бяло, сиво и

черно. Завърза един шарф на кръста си и се обърна към най-обикновеното правоъгълно огледало над тоалетката, за да нанесе грима си. Единствената лампа в стаята бе тази на тавана. Осветлението се оказа крайно недостатъчно, и това допълнително я забавяше. Бе стигнала до половината с гримирането си, когато чу как предната врата се отвори и се затръшна, а после чу стъпки, които се приближаваха към кухнята.

— Къде е закуската? — извика Травис.

— Още не съм я приготвила! — изкрещя в отговор Ларейн и се намръщи на недостатъчното осветление, докато се опитваше да види дали не е нанесла прекалено тъмен руж върху бузите си.

— И защо не си? — Този въпрос прозвуча доста по-наблизо от предишния.

— Защото не съм свършила с обличането — обясни нетърпеливо тя.

— Не си свършила? — додаде Травис като ехо на думите ѝ. — Излязох от къщата преди тридесет минути. Какво си правила през цялото това време? — Той се появи на прага, а челото му бе навъсено.

— Тази светлина е ужасна. — Ларейн посочи към покритата с абажур крушка над главата си. — Почти нищо не виждам и не успях да се гримирам.

Травис се втренчи в колекцията от бурканчета, тубички, четки и комплекти със сенки на тоалетката ѝ.

— Какво е това? — посочи той.

— Червило.

— А това? — Той продължи да я пита едно след друго и да я кара да ги назовава. Шишенцата с овлажняващ балсам, тоалетно мляко за почистване и тонизираща течност отдели настрана заедно с едно червило. Замахна грубо с ръка и събра всичко останало в металното кошче за боклук, което стоеше на пода.

— Какво правиш? — изпищя Ларейн.

— На тоалетката са всички гримове, които ти трябва.

— Устата му приличаше на тънка права линия. — Край на гримове, Ларейн! Край на маските!

— Нали няма да ги изхвърлиш? — Тя посегна да сграбчи кошчето, което той стискаше в ръцете си. — Имаш ли представа колко много пари са това? Освен това са си мои.

— Ще си ги получиш обратно, когато си тръгнеш оттук — студено я информира Травис. — Дотогава те няма да ти трябват. Наоколо няма никого, за когото да се контиш и гласиш. А и аз нямам намерение да чакам цял час до закуската.

— Ще ми ги върнеш ли? — запита Ларейн. — Искам си ги сега, на минутата!

— Когато си тръгнеш — повтори той.

— Тогава си тръгвам още сега!

— Тръгвай. Няма да те спра — сви рамене той.

— Много добре, така й ще направя! — Ларейн се завъртя и спря на място. Къде щеше да отиде? Как щеше да стигне дотам? Нямаше пари. Травис още стоеше на прага и я гледаше, като през цялото време знаеше, че тя ще трябва да отстъпи. — Проклет да си! — Брадичката й потрепери, когато тя изрече напрегнатото си признание, че е победена.

— Започвай да приготвяш закуската! — заповяда Травис.

Изминаха няколко секунди, преди Ларейн да го последва. Травис остана в кухнята да й помогне. Джо влезе тъкмо когато тя поставяше почти изгорелия бекон в хартиена салфетка, която да обере мазнината му. Без грим Ларейн се чувстваше гола и беззащитна.

Не успя да свикне с това усещане и през следващите три дни. Понякога докосваше голите си бузи и изпитваше гняв към Травис, който арогантно й се беше наложил. По-голямата част от времето прекарваше в работа. Всичко това й изглеждаше толкова чуждо, че постоянно се натъкваше на всевъзможни абсурдни затруднения.

Загледа се в лепкавата каша в купата и прочете отново рецептата. Травис бе предложил кейк като добър вариант за десерт. Но подобния на супа бълвоч едва ли можеше да се нарече кейк — въпреки че бе следвала дословно подробните указания в готварската книга, резултатът бе отчайващ.

Един вентилатор раздвижваше горещия въздух и шумът му се конкурираше с радиото на хладилника, от което се носеше популярна мелодия. Силната музика обикновено й помагаше да прогони мъртвешката тишина в къщата. Но сега тя само я дразнеше. Ларейн се отпрати към радиото и го изключи. Стаята потъна в крещяща тишина. Тя отметна един непокорен кичур от бузата си и без да иска, добави малко брашно към тена си с цвят на слонова кост.

Някой почука на входа отпред и мрежестата врата издрънча. Неочакваният шум я стресна и тя изпусна покритата с масло лъжица. Изруга тихо под нос и избърса петното на масата с парцал. Настоятелното чукане се повтори.

Ларейн разсеяно обърса ръцете си в плата на спортните панталони и побърза да влезе във всекидневната. Направо се вцепени, когато видя Сам Хардести на входа. Стоеше като поразена от гръм. Неговото изражение показваше не по-малка изненада.

Сам пръв се възстанови.

— Какво правиш тук?

Ларейн преглътна.

— Аз... аз живея тук. — Тя вирна високо глава. — Ако искаш да говориш с Травис, той спомена нещо за някакви напоителни помпи.

— Помислих, че си се върнала в Ел Ей — каза провлечено той, без да обръща внимание на информацията за Травис.

— Не съм. — Ларейн нямаше никакво намерение да му обяснява защо. Той имаше достатъчно основания да злорадства, след като заради него бе загубила ролята си във филма. — А сега, ако ме извиниш, заета съм. Довиждане, Сам. Ще кажа на Травис, че си се отбил. — Тя се отдалечи от вратата, а коленете ѝ трепереха.

Сам влезе, без някой да го е поканил.

— С Маккриа ли живееш?

Ларейн с удоволствие би потвърдила само за да види как Сам ще остане с отворена уста, но си спомни думите на Травис, че в малката общност на тукашните собственици слуховете се разпространяват бързо, а той не желае да вдъхновява подобни клюки.

— Травис е джентълмен — обяви тя, като не забави крачките си по посока към кухнята. — Той спи в... една от пристройките. — Така звучеше по-добре, отколкото „в бараката“. — А аз спя тук. — Но тя не отрече, че помежду им съществуват някакъв вид отношения.

— Защо? Искам да кажа, ако той не ти е любовник, какво тогава правиш тук? — Сам влезе в кухнята. — Всемогъщи боже! Ти печеш сладкиш! — Той се засмя, невярващ на очите си. — Не мога да повярвам — Ларейн Ейвънс в ролята на домакиня!

— Какво толкова смешно има? — ядосано попита тя и обърна към него разгорещеното си от гняв лице.

Той се втрени в нея и обходи с поглед лицето ѝ. В очите му се изписа объркване. Ларейн извърна своя поглед, съзнавайки, че лицето ѝ е голо и открито.

— Изглеждаш различно — забеляза Сам, но не можеше да намери причината.

Тя вдигна ръка към лицето си в инстинктивно желание да се защити. Чувствителните ѝ пръсти почувстваха финия прах на брашното на бузата и тя го избърса. Извърна се и вдигна в ръцете си тестото за кейка. Изсипа съдържанието в една намазнена тавичка. За миг забрави несигурността си за това дали го е приготвила както трябва. Щом като веднъж го разстели в тавата, не вървеше да го изгребе с лъжица и да го върне в купата.

Сам се приближи към плота, а очите му се втрениха изучаващо в профила ѝ.

— Не носиш грим — констатира той.

— Откога се предполага, че жените трябва постоянно да са гримирани? — Дочу как собственият ѝ глас затрепери.

— Не мисля, че някога съм те виждал без грим — отбеляза той. — Ти си... ти си прекрасна! — Звучеше изненадано. — Какво е станало с теб?

— Не знам за какво говориш. — Ларейн отнесе тавичката с тестото за кейка и я постави на решетката във фурната.

— Без грим, печеш кейк, обзалагам се, че се грижиш и за къщата и готвиш даже — зае се да изброява Сам.

— Е, и? — отвърна предизвикателно тя, чувствайки се някак унижена от думите му.

— Няма нищо лошо в това — настоя той. — Просто не мога да си те представя в ролята на малка домакиня. Не и онази Ларейн Ейвънс, която познавам.

— Има много неща, които не знаеш за Ларейн Ейвънс. — А съществуваха и някои неща, които Ларейн едва сега започваше да установява за себе си.

— Защо? Искам да кажа... — Но Сам, изглежда, не знаеше какво иска да каже.

— Може пък просто да ми е писнало от оня изкуствен артистичен свят, в който живееш ти — предположи тя. — Може би съм решила да се върна към простите истини в живота.

— Господи, Ларейн, само не ми казвай, че си се влюбила в този собственик на ранчо от Юта! Наистина ли си влюбена в него?! — възкликна изумено той.

— Не съм казала това — отрече Ларейн.

— Това е единственото възможно обяснение. Бях чувал, че любовта прави чудеса, но не го вярвах досега.

— Е, случаят не е такъв. Работя тук, защото това ми се иска да правя — бодро обясни тя. — Има слънце и чист въздух. Никой не те притиска за нещо.

— Доколкото си спомням, ти наричаше тази земя „пустош“. — Сам не вярваше на нито една дума от онова, което я чу да казва.

— Хората имат право да си променят мнението. И между другото, това се смята най-вече за женска добродетел.

— Ларейн взе купата, лъжицата и мерителната чашка и ги отнесе в мивката. — Искаш ли да предам нещо на Травис или не? — осведоми се тя, боейки се от въпросите и коментарите му.

— Не, ще му се обадя вечерта да поговоря лично с него.

— Каза той.

— Тогава би ли си тръгнал? Имам доста работа. — Тя отпрати тази не много изискана молба, докато вече пълнеше мивката с вода за чиниите.

Сам се поколеба, докато изучаваше скованата ѝ фигура, но накрая се съобрази с молбата ѝ. Оттогава насетне всичко сякаш се обърка. Ларейн забрави кейка във фурната, докато не ѝ замириса на изгоряло. Когато го извади, беше вече почернял. Не си личеше дали сместа е била добра или не.

Когато приготвяше основното ястие за вечерята, забрави да сложи достатъчно вода на картофите и те станаха сухи и твърди. Подобна съдба сполетя и зеленчуците. Желираната салата не се ствърди напълно и повече напомняше за гъста супа. Единствено месото, приготвено в електрическата тенджера, ставаше за ядене.

Нито Травис, нито Джо изказаха каквато и да е забележка. Ако някой от двамата направеше и най-лек намек за критика, Ларейн със сигурност щеше да изсипе храната в скутовете им. Джо изсипа половин бутилка кетчуп върху картофите си, за да се опита да удави мириxa на загоряло. Ларейн нападна сготвеното месо, сякаш бе най-върлият ѝ враг, и мълчеше почти враждебно.

Не забрави да каже на Травис, че Сам се е отбил и ще наmine отново вечерта, но пропусна да спомене коментарите по повод забелязаната в нея промяна. Предаде информацията с крехка сдържаност в гласа си, която всеки момент можеше да се пречупи. Травис просто кимна, но в погледа му имаше безмълвен интерес. Ларейн се досети, че той се чуди каква част от меланхоличното ѝ настроение се дължи на Сам.

Всъщност се дължеше изцяло. Визитата му ѝ напомни колко ниско е паднала. Беше една домашна помощница и ѝ плащаха жълти стотинки. Хората, особено мъжете около нея, винаги ѝ бяха прислужвали, не тя на тях. Испита омраза към Сам, че я бе поставил в това унижително положение, предизвиквайки уволнението ѝ. Намрази и Травис, че ѝ беше натрил носа и я бе принудил да работи като най-обикновена слугиня за парите, които ѝ трябваха.

Тъкмо миеше чиниите с ледена ярост, когато Сам дойде. Травис поговори с него навън, вместо да го покани в къщата. Така тя не можа да чуе разговора и не успя да разбере дали не я обсъждат и не ѝ се надсмиват зад гърба.

Когато Сам си тръгна, Травис се върна в къщата. Ларейн бършеше последните прибори и ги прибираще в чекмеджето. Чу как Травис влезе в кухнята, но не вдигна очи към него.

— Е? — попита го с предизвикателен леден глас. — Какво каза той за мен?

— Сам? — По интонацията си личеше, че това е въпрос.

— Разбира се, че Сам — сопна му се Ларейн.

— Не каза нищо за теб. Дойде, за да ми съобщи, че ще използват животните за снимки през следващите два дни. Искаше да закарам кравите до снимачната площадка — обясни той.

— Ясно. — Гневът ѝ не се разсея, защото не вярваше на Травис. Чувстваше как проницателният му поглед не изпуска нито едно нейно движение и отказваше да срещне очите му.

— Аз и Джо няма да сме тук утре за обяд. И понеже няма да ти се налага да готвиш, щях да ти предложа да се заемеш с прането — каза Травис.

— Да ми предложиш или да ми заповядаш? — саркастично отвърна Ларейн.

Той пропусна забележката покрай ушите си.

— Ако сега дойдеш с мен, ще ти покажа как да работиш с пералнята.

В един миг почти реши да се разбунтува и остана неподвижна. После смачка на топка кърпата, с която бършеше чиниите, и я хвърли на плота. Обърна се и придружи Травис на задната веранда, като избягваше очите му. Досега беше излизала на верандата само на път за банята и не си бе давала труда да забележи какво има там.

Пералнята, при която я заведе Травис, не беше някоя модерна машина, а огромно, допотопно чудовище. Два сиви метални цилиндъра бяха прикрепени за нея и стояха на миниатюрни крачета. Ларейн се загледа в съоръжението с нарастваща почуда и ярост.

— Нямам намерение да използвам това нещо! — възропта тя и изгледа Травис с тъмните си очи, които пръскаха искри. — Ще трябва да си наемеш някого да пере дрехите ти!

— Вече съм го направил — отвърна той с равен глас. — Това си ти.

Преди Ларейн да отвори устата си, за да започне да спори с него, той се зае да ѝ обяснява как да работи с пералнята. Показа ѝ как да я пълни с вода от банята посредством различните маркучи, как да използва пресата за изстискване на дрехите и как после да я премества в цилиндрите с водата за изплакване. Обясни ѝ колко дълго да оставя дрехите да се въртят, преди да са готови за изплакване, и как се прекарва една дреха през пресата за изстискване. Последно ѝ показа къде стоят щипките за пране, с които да закачва дрехите на простора зад къщата.

Когато Травис приключи с обясненията, Ларейн бе потънала в мълчание, преглътнала безсмислените си протести и напълно осъзнала горчивата си участ. Успя да кимне с глава, за да покаже, че е разбрала инструкциите му.

Първият ѝ ден за пране бе поредица от малки катастрофи. Дрехите постоянно се оплитаха около валяка на пресата за изстискване. Скъса нежната тъкан на една от ефирните си блузки, докато се опитваше да я освободи. Загуби и нокътя си в битка с ненаситните челюсти на цилиндрите с вода за изплакване, които съдвкхаха една кърпа за ръце.

Два чифта трикотажни панталони и плетена блузка се свиха от горещата вода. Още две блузи се съсипаха, когато червените ѝ

панталони пуснаха от боята си. Единствената щета, нанесена на дрехите на мъжете, беше синкавият оттенък, който придоби бельото им заради сините им джинси.

Заболя я гърбът да мъкне кофа след кофа мокри дрехи при тела за простиране и да протяга ръце над главата си, докато простира прането. Всичко това трябваше да се повтори, когато слънцето изсуши дрехите. Напълно изтормозена и уморена, когато свърши, Ларейн вече се обливаше в сълзи.

Ако по време на вечерята Травис или пък Джо бяха забелязали подпухналите ѝ очи, то поне не направиха никакъв коментар. Нито пък споменаха нещо за новия цвят на бельото си. На Ларейн ѝ се струваше, че мълчанието им красноречиво осъжда неспособността ѝ да се справи с нещо толкова просто като прането. Ако Травис ѝ бе казал и една по-груба дума, тя знаеше, че щеше да избухне в сълзи. Но той не го направи и тя някак си успя да запази крехкото си душевно равновесие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите три седмици Ларейн водеше люта битка, посветена на каузата да се превърне в „добра домакиня“. Нещата не се изчерпваха с готвенето, чистенето и прането. Трябваше да се научи да простира дрехи, да подрежда нещата на мястото им, да организира времето си. Травис очакваше от нея да прави списъци с хранителни продукти и да пазарува с негова помощ. Ларейн така и не можа да свикне да си записва всичко, от което се нуждае.

След като получи и четвъртата си едноседмична заплата, се почувства така, сякаш е изкарала с пот на челото и последния цент от тези пари. Проблемът се състоеше в това, че не успяваше да спести всичко. Заради собственото ѝ невежество доста от дрехите ѝ се оказаха просто съсипани. Не искаше да съсипе и останалите, докато търка пода или се занимава с друга подобна работа. Така че употреби част от собствените си пари за джинси и памучни блузи, които да издържат на по-грубо отношение. Купи си и някои списания, с които да запълва празните вечерни часове. Съдейки по скоростта, с която спестяваше, Ларейн се убеди, че ще ѝ трябва цяла вечност, за да събере достатъчно пари и да си замине.

Животът ѝ в ранчото бе започнал да следва определен ритъм. Неделите бяха свободните ѝ дни, както и за Джо, който ходеше на църква и прекарваше деня със семейството си. Но Ларейн нямаше къде да отиде, нито пък имаше пари да си го позволи. Което означаваше, че трябваше да остава сама в ранчото с Травис. По-скоро оставаше съвсем сама, защото рядко виждаше Травис в неделя или в понеделник вечерта, когато Джо отново отиваше при родителите си — съгласно мормонската му вяра тази вечер трябваше да бъде посветена на семейството му.

Щом свърши с мръсните чинии, останали от закуската, Ларейн се отправи към банята. Един поглед към отражението ѝ в огледалото я накара да замръзне на място. Какво се бе случило с онази бляскава красавица? В осанката и в извивката на веждите още се долавяше

бледо царствено излъчване, но лицето ѝ изглеждаше чисто и свежо като на провинциално момиче. Откога не си бе правила маска за лице или пък маникюр? Кога за последен път бе ходила на фризьор?

В прилив на бунтовна ярост тя тръшна почистващите препарати и парцали на плота до мивката. Нямаше никакво намерение да чисти някаква си тъпа баня! Мина през кухнята, изпълнена с омраза към грозната и празна къща. Имаше нужда да е сред хора, да е център на внимание, да я ухажват и гледат. Бе прекарала твърде много самотни часове в това прокълнато място, за да остане затворена в него и минута повече.

Затръшна вратата на къщата и не спря, докато не стигна до средата на двора. Огледа се за пикапа, който обикновено стоеше паркиран до бараката. Сега го нямаше. Травис бе в заграждението за добитъка и оседлаваше сивия кон, завързан за оградата. Ларейн прекоси двора с големи гневни крачки.

— Искам да използвам пикапа. Къде е? — попита с демонстративна настойчивост.

— Джо го взе. — Травис пристегна ремъка на седлото и се зае да го увива около една халка.

Тя стисна ядно устни, а после попита:

— Кога ще се върне?

— Отиде в града да донесе зърно за конете. Трябва да свърши и някои други неща, така че едва ли ще се прибере до няколко часа. Няма смисъл да го предвиждаш за обяд. — Свали стремето от седлото и го остави да виси свободно. Не отклони очи към Ларейн нито за миг.

— По дяволите! — измърмори под носа си тя. Един порив на вятъра разроши косата ѝ и тя нетърпеливо я махна от лицето си.

— Защо ти трябва пикапът? — попита я той. — Да не си забравила да купиш нещо от магазина?

— Не. Трябва да се махна от тая къща! — избухна гневно тя. — Не мога да остана в нея нито минута повече! Мразя я! — По един или друг начин щеше да се махне от нея. — Оседлай ми някакъв кон! — нареди му тя.

Травис се обърна към нея с ръка на седлото.

— Къде смяташ да отидеш?

— На снимачната площадка — отвърна му тя. — Имам нужда да съм сред хора. Трябва да си поговоря с някого, преди да пукна от

скука. Не мога да понасям това място — направо ще ме подлуди!

— Там няма да намериш никого.

— Къде? — намръщи се Ларейн. — На снимачната площадка ли?

— Последните хора от снимачния екип се изнесоха вчера. — Спокойният му поглед очакваше реакцията ѝ.

Тя рязко си пое въздух и извърна очи, в които започнаха да напират сълзи. И тя щеше да си замине, ако... Нямахше смисъл да довършва мисълта си. Бяха я уволнили. Сега се чувстваше като корабокрушенец, изхвърлен сред тази пустош... Дълбоко отчаяние изтри гнева ѝ.

— Отивам в западната част на ранчото да проверя добитъка — каза Травис. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Широко разтворените ѝ очи, които се бяха замъглили от сълзи на самосъжаление, се обърнаха към него, изненадани от поканата.

— Да — съгласи се плахо, очаквайки той да оттегли предложението си.

— По-добре си обуй ботуши. — Погледът му се стрелна към гуменките на краката ѝ, а после се върна върху лицето ѝ. — Сложи си и някаква шапка, иначе ще получиш слънчев удар.

— Така и ще направя — обеща тя и почти хукна към къщата.

Щеше да избяга от затвора си. Във вените ѝ потече бурно въодушевление, вдъхновено от перспективата да придружи Травис. Забрави, че той в известен смисъл бе нейният тъмничар. В спалнята изхлузи от краката си гуменките и obu ботушите си. Грабна една широкопола шапка и изхвърча през предната врата.

Травис чакаше на двора, яхнал сивия жребец, и държеше в ръка поводите на оседлания дорест кон. Ларейн се поколеба, сякаш не можеше да повярва на очите си, че Травис действительно възнамерява да ѝ позволи да язди точно този кон.

— Нали ми каза веднъж, че искаш да го пояздиш — напомни ѝ той, а устните му се извиха в полуусмивка. — Ето, твоят шанс дойде. — Подаде ѝ юздите.

Ларейн не се нуждаеше от повторна покана. Ръстът на едрият кон я принуди да подскочи леко, за да улови стремето. Когато пъкна крака си в него, в миг се метна на седлото. Дължината на стремето бе предвидено така, че да язди удобно и спокойно.

— Готова ли си? — Травис ѝ метна бърз поглед.

— Да. — Тя му хвърли усмивка.

Съвсем леко докосна тялото на животното с петите си и то се понесе в лек галоп. Сивият жребец за секунди се изравни с него. Ларейн се удиви на пъргавината на коня си, който препускаше с учудваща лекота из високата трева. Тя отметна косата си назад и остави топлият вятър да гали лицето ѝ.

Сградите на ранчото бяха останали далеч зад тях, когато теренът стана неравен и те се принудиха да забавят хода. Поруменяла от продължителното препускане в галоп, Ларейн се почувства истински жива за първи път от седмици насам. Тъмните ѝ очи искряха, а устните ѝ се бяха отпуснали в спокойно задоволство. Нуждата да разговаря с някого оставаше все така силна.

— Благодаря ти, че ме покани да дойда с теб, Травис! — Беше съвсем искрена.

— Остава ни още доста езда, а се надявам да се чувстваш така и след като се върнем обратно — каза той, като се усмихна с лениво задоволство.

— Не се притеснявам, че ще хвана мускулна треска. — Ларейн поклати глава. — След всичката тази работа през последните няколко седмици наистина съм в добра форма.

Травис я поведе нагоре по осеяно с камъни възвишение. Слънцето се издигаше високо в синьото небе, а въздухът бе пропит с мириса на градински чай. Пълната с пресъхнали речни корита и малки хълмове долина се изтягаше на километри разстояние. На хоризонта се очертаваше гръбнакът на планинска верига, а един пресечен връх се извисяваше над останалите.

— Никога не съм виждала такава пуста земя — каза Ларейн, когато Травис забави коня си и той тръгна в спокоен ход. Тя изравни своя жребец с неговия и двамата продължиха един до друг.

— Това е част от Големия басейн на Юта — обясни той. — Преди хиляди години цялата тази земя е била част от голямо вътрешно море, което се е простирало върху една трета от площта на Юта. Езерата Грейт Солт Лейк и Севиър Лейк са соленоводни остатъци от това море. Много хора са минавали оттук на път за Калифорния и Орегон, но мормоните първи са се заселили. Нарекли земята Дезърет. Името било предложено за име на щата, когато той получил статут на такъв, но вместо това избрали Юта.

— Какво означава?

— Мисля, че е от Книгата на мормоните или от Стария завет. Означава Земя на медоносните пчели. Пчелният кошер още се смята за символ на щата. — Той се намести по-удобно и седлото изскърца под тежестта му. — Виждала си знака на магистралата в Делта, нали? Оня, който се отнася за историческата забележителност Форт Дезърет. Това са руините на старо укрепление, издигнато само за осемнадесет дни от кирпич и слама, за да защитава местните заселници от нападенията на индианците.

— Спомням си този знак. — Кимна с глава и се огледа наоколо из пустата земя. — Не мога да си представя защо им е било на заселниците изобщо да се бият с индианците за тази земя.

— Не предизвиквай духовете пазители! — Травис се усмихна сухо.

— Защо? — Ларейн го изгледа с любопитство.

— На север оттук се намира Топазовата планина. Казват, че е пълна със залежи от топаз, кехлибар и други скъпоценни камъни. — Той втренчи поглед в местността, през която минаваха. — Тази земя притежава своя собствена неповторима красота. Тя не те поражавя веднага като великолепието на Скалистите планини. По-неуловима е — трябва ти повече време да я осъзнаеш.

Тя обходи с поглед дивия, суров пейзаж и почувства вечната борба за оцеляване на вкопчилите се в земята треви и салвия. Чепатите хвойнови храсти и пинии растяха напук на сухия климат. Почувства как почти разбира онова, което той имаше предвид.

— Може и да си прав — отстъпи тя, но не се съгласи на драго сърце.

— Стой! — Травис дръпна юздите на коня си и й даде знак да направи същото. Вгледа се някъде надясно и очите му се присвиха. — Не бях сигурен, че ще ги зърнем — промърмори и устните му се извиха в доволна усмивка.

— Какво да зърнем? — Тя се опита да проследи погледа му.

— Едно стадо мустанги. — Обърна коня си и бавно започна да се придвижва напред. — Няма да можем да се приближим много до тях.

Ларейн едва-едва успяваше да различи силуетите на дивите коне, които пасяха на фона на обрасъл с храсталаци хълм. Когато се приближиха още със стотина метра, успя да ги види по-ясно.

— По-добре да спрем тук — предложи Травис.

— Никога преди не съм виждала див кон — прошепна тя.

— Те не са диви в буквалния смисъл на думата, не и като елена или бизона — обясни той. — Всички са потомци на домашни коне, така че по-вярно ще е да се каже, че са подивели.

— Не са толкова големи, колкото си ги представях. — От осемте коня, които Ларейн успя да преброи, нито един не бе по-едър от добре развито пони.

— Суровата среда на пустинята ги е направила такива — по-дребни, за да могат да оцелеят в тази негостоприемна земя. — Травис посочи малка височина в близост до конете, които пасяха. — Ето го жребецът.

Ларейн веднага забеляза мустанга. Той стоеше изправен и напрегнат, като гледаше право към тях и душеше въздуха за миризмата им. За частица от секундата жребецът се спусна по могилата и изцвили повелително на кобилите си. Във въздуха се вдигна вихрушка и се чу шум от чаткаци копита. После те изчезнаха отвъд хълма, развели гриви и опашки. Ларейн остана бездиханна при това стихийно бягство, чието експлозивно въздействие замени разочарованието ѝ от дребния ръст на конете.

— Каква гледка само! — въздъхна тя. — Те са защитени от закона, нали?

— Да. Това спаси мустангите от изчезване. Сега проблемът е, че правителството трябва да измисли начин да контролира популацията на мустангите, както контролира тази на елените и бизоните. Засега те бродят, където им скимне, най-често — из федерални земи, наети от собствениците на ранчо за пасища на добитъка им. И така между поддръжниците на мустангите и собствениците на ранчо съществува отколешна вражда. Един ден може би ще се намери някакъв компромис. — Той завъртя коня си и го насочи в направление, което следваха допреди малко. — Ще продължаваме ли?

Ларейн го последва — картината на бягащите мустанги не напускате съзнанието ѝ. Дълго време яздиха в тишина. После тук-там из шубраците започнаха да се забелязват покритите с червеникава къдрава козина тела на говедата „Хиърфорд“, чиито бели муцуни бяха наведени към земята и скубеха тревата сред гъсталаците от салвия.

— Искам да проверя водоема — каза Травис и посочи наляво.

Заедно се отправиха натам. Когато пристигнаха до няколкото канадски тополи, които засланиях водоема, дочуха отчаяно мучене. Горната част на ямата се бе превърнала в кално тресавище. Едно от телетата бе заседнало до корем в калта. Когато се приближиха до него, то направи жалък опит да се измъкне.

— Заседнало е! — Ларейн хвърли загрижен поглед към Травис.

Той вече сваляше от седлото си навитото ласо. Завъртя го веднъж над главата си и го метна. Примката попадна точно около главата на телето. Омота другия край на ласото около издадената задна част на седлото, стегна въжето и насочи коня си в другата посока. Започна да се отдалечава от водоема. Въжето се изпъна. Телето измуча и опита да окаже съпротива на силата, която го теглеше към сухата почва.

— Ще го удушиш! — извика в знак на протест Ларейн.

Но Травис продължаваше напред с коня си, който бавно изтегляше телето от калта. То бе забелило очи от напрежението. Ларейн скочи от седлото, твърдо решена да спаси животното от жестокото отношение на Травис. Сграбчи с две ръце ласото.

— Спри! — заповяда тя. — Причиняваш му болка!

Задърпа в посока, обратна на Травис, за да даде възможност на телето да си поеме въздух. Почти се бе измъкнало; виждаше се, че скоро ще усети твърда земя под краката си. Пренебрегвайки Травис, тя се пресегна да свали примката от врата на теленцето. В същия миг то се измъкна на суха земя и се паникьоса. Втурна се към Ларейн и я бутна, преди тя да успее да се отдръпне. Ларейн залитна и седна в калта, която издаде смешен клокочещ звук.

След като извика от изненада, млъкна и изпадна в шок. Вдигна едната си ръка, а после и другата, опитвайки се да отърси тинята от пръстите си. Плътният къдрав смях на Травис не възпря вълната от надигащото се раздражение.

— Всичко е заради тебе! — ядосано му кресна тя. — Нямахте да се подредя така, ако ти не беше решил да удушиш нещастното теле! Опитвах се да го спася!

Травис беше слязъл от коня си и стоеше до ямата. Не положи никакво усилие да прикрие колко се забавлява от комичната ситуация, в която бе изпаднала Ларейн.

— Погледни ме! — настоя тя. — Просто ме погледни! Цялата съм в кал!

Опита се да стане, но не можа да се задържи на краката си. Ботушите ѝ продължаваха да се пързаят в калта. Накрая се наложи да се подпре в лепкавата тиня.

— Калта още никого не е затрила — обяви Травис.

Тъкмо щеше да се изправи, и почувства как нещо я блъсна в гърба. След част от секундата полетя напред и само протегнатите ѝ ръце я спасиха да не плъсне по лице в тинята. Но останалата част от тялото ѝ — от врата до стъпалата — бе изплескана с кал. Когато най-накрая се изправи на крака, цялата трепереше от гняв. Раменете на Травис се тресяха от сподавен смях. Краката ѝ бяха натежали от калта и тя едва пристъпяше, когато успя да се измъкне от миниатюрното тресавище.

— Ще ми платиш за това! — Направи крачка напред, за да изпълни заплахата си.

— Защо си толкова ядосана? — каза ѝ Травис насмешливо. — Чувал съм, че богатите жени посещават специални курорти, където се предлагат кални бани за разкрасяване. Ти си получи своята безплатно.

Ларейн замахна към него, но той бързо се наведе и я сграбчи за китката. Тя залитна и залепи калното си рамо в ризата му. Той инстинктивно я прихвана с ръка през кръста и изцапа дланта и ръкава си. Тя замахна да го удари със свободната си ръка по лицето, но Травис избягна удара и той попадна във врата му.

Преди да успее да го удари отново, устните му уловиха в плен нейните. Ларейн замръзна в желязната прегръдка на ръцете му, изненадана от тази внезапна целувка. Огънят на устните му я изгаряше и тя чувстваше как се разтапя в обятията му. От заслепяваща ярост премина към изпепеляваща страст. Тялото ѝ затрепери с неистов копнеж, който не отстъпваше на страстната жажда на целувката му.

Ръцете на Травис се плъзнаха интимно по тялото ѝ, откривайки нежните извивки под слоя кал. Докосването му разпали още буйни огънове в тялото ѝ и тя почувства как цялата изгаря от желание. Сетивата ѝ сякаш експлодираха под напора на чувствената вълна, която я заля. Тя се притисна плътно към твърдите очертания на тялото му, наслаждавайки се на непреодолимата необходимост, която усети в отговор. Устните му се плъзнаха по лицето ѝ и го покриха с груби целувки. Той лекичко я гризна по ухото и това я накара да потръпне от удоволствие.

Пламъкът на желанието, който гореше у двамата, се бе слял в едно, когато устните му срещнаха опръсканата с кал кожа на врата ѝ. Травис вдигна глава и понечи да избърше брадичката и устните си с opakото на ръката си. Тъмният му поглед изгаряше лицето ѝ и тя бавно отвори очи. Изнемощяла от желание, се усмихна при вида на нашареното му с кал лице.

— Колко си смешен! — каза Ларейн и вдигна ръката си да обърше петното от лицето му, забравила, че ръката ѝ е цялата в кал. Едно още по-голямо кафяво петно покри челюстта му. — О! — Когато осъзна какво е направила, тя отдръпна ръката си и покри с нея уста, за да сдържи смеха си.

Травис веднага се разхили при вида на калта по устните ѝ.

— Сега вече сме квит — обяви той и Ларейн не усети как се засмя.

Тя поклати невярващо глава.

— Цялата съм в кал, от главата до петите. Как може да съм толкова щастлива? — попита тя.

— Не знам — отвърна Травис, но погледът му направо я подлудяваше. — Пътят обратно до ранчото ще бъде дълъг и кален... И за двама ни.

— Да — въздъхна Ларейн и с неохота свали ръцете си от врата му.

Травис я изпрати до дорестия кон и ѝ помогна да се метне на седлото, защото ботушът ѝ непрекъснато се изплъзваше от стремето. За миг дланта му остана върху покритото ѝ с кал бедро. Ларейн помисли, че се кани да каже нещо, когато погледите им се срещнаха.

— Готова ли си? — попита я само.

— Да — кимна тя, държейки юздите в калните си, хлъзгави пръсти.

Когато и Травис се метна на седлото, подкараха конете в лек галоп по посока към ранчото. Това бе най-неудобното яздене, което Ларейн бе преживяла някога, но през целия път сърцето ѝ сякаш пееше.

Щом стигнаха до обора, Травис каза:

— По-добре отиди да се изкъпеш, а аз ще се погрижа за конете.

Ларейн погледна калта отпред на дрехите му.

— Ами ти?

— Мога да се измия с вода на мивката в кухнята и да сменя дрехите си — осведоми я той.

Ларейн влезе в къщата през задната врата и предпочете да се съблече на верандата, вместо да остави кални следи по пътя към стаята си. Влезе направо в банята, пусна водата и се пъкна под освежителните струи. Чу как Травис влезе в кухнята и налягането на водата намалая, след като той пусна чешмата.

Изми калта от себе си и излезе от кабинката на душа, за да се изсуши с хавлиена кърпа. Тананикайки си някаква мелодия, тя се загърна в пенъоара си от златисто кадифе и закопча ципа отпред. Отражението ѝ в огледалото изглеждаше осветено от тайнствен огън, но тя не се задълбочи в дебрите на своите емоции. Побърза да отиде в кухнята при Травис.

Щом го зърна, спря на място. Той стоеше с голи гърди при мивката и бронзовите му мускули се издуваха, докато се бършеше с кърпата. Желанието, което бе изпитала, когато я прегръщаше, се върна, заплашвайки да подгъне коленете ѝ. Босонога и безшумна, тя бе влязла в стаята неусетно и се почувства неловко. Травис се обърна и посегна да вземе чистата риза, преметната на облегалката на един стол, и почти физическият сблъсък с погледа му накара сърцето ѝ да подскочи в гърлото.

— Здравей, Рейни! — Ниският му глас я погали, галеха я и очите му.

Ларейн примигна.

— Как ме нарече?

Травис млъкна, сякаш несъзнателно бе съкратил името ѝ.

— Рейни. — Взе ризата си и я облече. — Ларейн май вече не ти отива. Имаш ли нещо против?

— Не — отвърна му тя, леко задъхана. — Просто... Никога досега не съм имала галено име.

— Нима? — повдигна вежди той.

— Не, наистина, или поне никой не го е изричал пред самата мен! — Тя се засмя малко притеснено и извърна очи.

Травис бе закопчал две от копчетата на ризата си, когато изведнъж заряза останалите и се приближи към нея. Повдигна с един пръст брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ. Между двамата прескочи искра.

— Травис! — прошепна с копнеж тя.

В следващия миг се озова в ръцете му, притисната към гърдите му. Влажните му устни се разтвориха над нейните и жадно ги погълнаха. Ларейн се повдигна на пръсти и плъзна ръцете си под ризата на Травис, позволявайки си да изследва силните мускули на гърдите и раменете му.

Леко разтвори устни и позволи на властната му уста да предяви всичките си права над нея. Неговите непокорни ръце си позволяваха да правят под пеньоара ѝ онова, което и нейните под ризата му. Ларейн потрепери, когато пръстите му намериха ципа, и пулсът ѝ се ускори, когато той леко го смъкна и продължи да я гали. Струваше ѝ се, че ще умре от невероятното щастие, което изпитваше при неговото докосване.

Устните му опариха чувствителната ямка на шията ѝ. Широкият пеньоар се плъзна и оголи едното ѝ рамо. Травис чувствено я ухапа по нежната кожа с цвят на слонова кост. Гърдите ѝ пулсираха под изкусния му масаж и розовите им връхчета се втвърдиха и потъмняха. С ръка на кръста ѝ, Травис я повдигна и я остави да се плъзне по него, докато краката ѝ отново стъпиха на земята. Той зарови лице в косата ѝ.

— Ти почти ме караш да забравя, Рейни! — изтръгна се като приглушен стон от гърдите му.

Отне ѝ цяла секунда време да разбере какво има предвид той. Почти го бе накарала да забрави онази жена на име Натали. Изведнъж между тях застана призрак, призован от гласа му. Ръцете, с които го бе прегръщала, сега се опитваха да го отблъснат. Радостта, която чувстваше, се превърна в болка. Травис преодоля съпротивата ѝ, но Ларейн отказа да бъде убеждавана. Най-сетне той я пусна.

Тя незабавно се извърна и закопча ципа на пеньоара си с трепереци пръсти. Още малко — и всичко щеше да е толкова хубаво.

— Господи, време е за обяд! — Гласът ѝ потрепери при тази изкуствена забележка. — Ще ти приготвя един сандвич.

— Рейни, нямах предвид... — каза рязко Травис и млъкна.

Засегната, тя се обърна към него.

— Разбира се, че имаше! — обвини го тя. — Не мога да съм нечий заместител! Никога не съм била и няма да бъда!

Едно мускулче трепна по силната му челюст.

— Не съм казал, че си.

Нямаше нужда да го казва. Тя сведе очи и се насочи към хладилника.

— Има малко студено печено. Става ли?

Последва продължителна пауза, преди той да ѝ отговори:

— Да, чудесно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пикапът в жълтеникавокафяво и бяло изкачи възвишението и познатите сиви постройките се появиха пред очите ѝ. Някакво странно спокойствие обхвана Ларейн, и радостно чувство, че най-после са си у дома след дългия следобед, прекаран в Делта. Хранителните продукти стояха в каросерията на пикапа, а тези, които се разваляха по-бързо — в хладилната чанта. Бяха прекарвали по-голямата част от времето в чакане да поправят мотора на една от помпите.

Тя неволно отклони погледа си към Травис. Вятърът, който духаше през отворения прозорец, бе разрошил сребристите кичури край ушите му. Искаше ѝ се да посегне и да ги приглади. Струваше ѝ се, че може да си позволи такава малка волност, след като повече от шест седмици на практика живееше с този мъж. Но ръцете ѝ не напуснаха скута ѝ.

Ларейн не бе забравила деня на калната си баня, нито смразяващото откритие, че той мислеше за онази Натали, когато прегръщаше нея, нито победоносния екстаз, който чувстваше в ръцете му. Инцидентът не се бе повторил. Много пъти Джо бе ставал неволна причина да се възпрат от подобна проява на чувства.

Когато не ѝ се налагаше да внимава — както сега, тя го гледаше с целия неудържим копнеж, който таеше в душата си. В известен смисъл техните отношения наподобяваха интимното съжителство между съпрузи: тя му готвеше, переше дрехите му, чистеше къщата и пазаруваше заедно с него в града. Но ѝ липсваха удоволствията, които съпътстваха една подобна връзка.

Пикапът спря пред къщата.

— Най-после у дома! — обяви Травис с уморен глас.

Ларейн откъсна очи от него, преди той да се обърне към нея. Не искаше той да прочете израза в погледа ѝ. Отвори вратата и излезе от пикапа. Очите ѝ се спряха на къщата. Внезапно я видя такава, каквато ѝ се бе сторила в първия ден, когато беше дошла тук — паянтова стара къща с олющена боя, под която си личаха дъските.

Потрепери от почуда и изумление. Сигурно слънцето бе размекнало мозъка ѝ! Докато пътуваха, наистина ли мечтаеше да е омъжена за Травис и двамата да се прибират у дома? В тази жалка къща? Мъжът, за когото щеше да се омъжи, трябваше да има разкошен дом с много слуги. Нима бе загубила ума си?

— Какво има? — попита я Травис. — Да не си забравила нещо?

— Да. — „Разсъдъка си“, помисли си Ларейн, а после осъзна, че му е дала положителен отговор, и взе обратно думите си: — Не, нищо не съм забравила.

Отиде отзад при провизиите в каросерията. Травис вдигна в ръцете си хладилната чанта.

— Защо не вземеш да боядисаш тази къща? — упрекна го тя. — Изглежда ужасно.

— Наистина се нуждае от това — съгласи се той. — Даже съм купил боята, но все нямам време да се захвана.

— Отдели време — каза тя.

— Когато управляваш едно ранчо, нещата не стават така, Рейни — развеселено и търпеливо ѝ обясни Травис и понесе хладилната чанта към къщата.

Ларейн го последва, понесла две чанти с хранителни продукти. Той продължаваше да използва съкратения вариант на името ѝ, а и Джо, който постепенно започваше да се отпуска в общуването си с нея, също го възприе. Травис бе в кухнята и разтоварваше продуктите от хладилната чанта. Ларейн занесе торбите до плота край мивката.

— В камиона останаха още две торби — каза му тя и провери печеното в електрическата тенджера. — Джо върна ли се вече?

— Сигурно прави нещо в обора. — Травис остави хладилната чанта на задната веранда. — Ще донеса останалото.

Мрежестата врата на входа се затръшна след него, а Ларейн се зае да разопакова хранителните продукти. Щом свърши с едната торба, се зае със следващата.

— Рейни! — извика Травис отвън.

— Какво? — попита тя в отговор.

— Ела за малко тук!

Ларейн остави хляба, който държеше в ръката си, на плота и влезе във всекидневната. През мрежата на вратата видя Травис да стои

на верандата и да гледа на запад. Не можеше да разбере причината, заради която я бе извикал тъй спешно.

— Какво има? — Тя бутна вратата и излезе на верандата.

Той ѝ хвърли светкавичен поглед, обръщайки се назад към нея.

— Искам да видиш залеза.

— Залеза? — Ларейн се намръщи. — Слънцето залязва всеки ден. Един залез е като всички останали. — Обърна се и понечи да влезе обратно в къщата.

— Колко си цинична! — каза ѝ присмехулно той и я хвана за ръката. — Не си виждала залез като този. — Дръпна я към края на верандата. Постави ръце на раменете ѝ и я обърна на запад. — Погледни!

Скритата сила на докосването му я наелектризира. Стоеше зад нея, а тя чувстваше топлината на тялото му. Сърцето ѝ заби неравномерно, реагирайки на близостта му. Усещаше как дъхът му леко разрошва косата ѝ и долови мъжествения аромат на одеколона му.

Инстинктът ѝ за самосъхранение я накара да се съсредоточи върху гледката пред нея. Слънцето потъваше зад планините в далечината и осветяваше небето в оранжево и червено. Няколко сиви облачета бяха очертани с червеникав контур, а долината бе обагрена в златист нюанс на оранжевото.

— Доста внушително зрелище! — призна тя в пристъп на смаяно благоговение.

— Гледай! — тихо ѝ нареди Травис. — Ще се промени.

Така и стана. Подобно някаква бавно преместваща се призма оранжевите отблясъци избеляха до розово и придадоха на облациите бледолилав оттенък, досущ като цветовете на лавандула. Лъчите на залязващото слънце образуваха нещо като ветрило, което постепенно се разтваряше и оставяше на хоризонта бледорозови следи.

Въздишка на съжаление се изплъзна от устните на Ларейн. Травис леко стисна ръцете ѝ над лактите в знак на безмълвно съгласие. Вечерницата им намигна иззад едно пересто облаче. Ларейн не можеше да откъсне поглед от прелестната картина пред очите им. Усети как пръстите на Травис бавно и несъзнателно погалиха ръцете ѝ.

— Е, какво ще кажеш? — попита той в очакване на впечатленията ѝ.

— Беше прекрасно! — Говореше през свито гърло, развълнувана от усещанията, които я обзеха.

Обърна се и опита да се отскубне от плена на възбудата, която той предизвикваше у нея, но Травис не се отместваше от пътя ѝ. Вместо това я погали с голямата си длан по бузата и повдигна брадичката ѝ. Строгите очертания на устните му полека се разтеглиха в усмивка, а нейното сърце сякаш се препъна в гърдите ѝ.

— Тепърва има да се превръщаш в кънтри момиче — промълви той.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. В този миг той би могъл да я превърне, в каквото си пожелае. Ларейн буквално се размекна, готова да направи всичко, за да угоди на господаря си, стига той да продължава да я гледа по този начин. После Травис свали очи от лицето ѝ, а ръцете му я пуснаха.

— Здравсти, Джо — каза той.

Ларейн задъхано си пое въздух и погледна през рамо. Видя младия помощник на Травис, който се приближаваше откъм обора. Лешниковите му очи се стрелнаха от единия към другия и тя се запита колко от станалото между тях бе видял. Усети как се изчервява и това я ядоса.

Защо се смущаваше? Беше играла любовни сцени, и то далеч по-знойни, пред камерата, в присъствието на множество хора. Тогава не се смущаваше. Разликата се състоеше в това, че сега неин партньор в сцената беше Травис. Опита се да избегне осъзнаването на тази съществена разлика.

— По-добре да се погрижа за вечерята — измърмори тя като някакво оправдание и побърза да влезе вътре, преди Джо да се е появил на верандата.

Една сутрин, три дни по-късно, Ларейн излезе да метне няколко току-що изпрани дрехи на простора. От опит вече знаеше, че е по-добре да ги пере на ръка. Травис и Джо бяха напуснали ранчото само преди няколко минути. Нямаше да се върнат за обяд, затова им бе приготвила супа в един термос, малко сандвичи и плодове.

Окачи дрехите на тела и се насочи обратно към сградата. Загледа се с неприязън в грозните сиви дъски. После си спомни думите на Травис, че е купил боя за къщата. Поспря се и опита да си представи

как би изглеждала прясно боядисана. „Всъщност е била проектирана със замах и фантазия, реши тя, просто има запуснат вид.“

Щом ѝ се налагаше да живее в тази къща поне още шест седмици, защо трябваше да изглежда така, сякаш всеки момент ще се срути на главата ѝ? Вече се справяше доста добре с домакинските си задължения. Травис може и да нямаше време, но тя щеше да се погрижи да си осигури. След като бе овладяла неподозираните тайнства около поддържането на едно домакинство, боядисването на къща ѝ се струваше удивително лесно.

С оформилото се в главата ѝ решение се отправи в търсене на боята. Намери големите баки от по двадесет литра в килера на бараката, където спяха Травис и Джо, както и една малка сгъваема стълба. Отнесе стълбата до къщата, после ѝ се наложи да влочи тежката бака с боя. Разрови едно чекмедже с вехтории, докато откри четка, която ѝ се видя подходяща за целта. Въоръжена с всичко необходимо, се зае да боядисва предната част на сградата. Дъските жадно попиваха бялата боя.

В края на деня ръцете вече я боляха от упражнението с четката. Бе успяла да боядиса само предната стена, и то долната ѝ половина — сгъваемата преносима стълба не бе достатъчно висока, за да стигне до втория етаж. Отстъпи малко назад и се вгледа гордо в плода на усилията си. Елегантните линии на къщата вече започваха да се очертават под боята.

Притисна кръста си с ръка и огъна гръбнака си назад, за да намали болката от схванатите мускули. После дочу шума на конски копита и нетърпеливо се обърна да поздрави Травис и Джо, които влизаха в двора. Усмивката ѝ стана още по-широка при вида на смаяните им лица.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — настоятелно я запита Травис, а огромният махагонов кон затанцува под тежестта му.

— Що за въпрос! — засмя се Ларейн. — Боядисвам къщата. Ти може и да нямаш време, но аз имам. Пък и ми писна да живея в нещо, което прилича на съборетина.

— Да не би да предлагаш да се справиш сама? — предизвика я той.

Очакваше от него да остане доволен от онова, което бе направила, не и ядосан. В края на краищата щеше само да спечели от труда ѝ. Дори не ѝ плащаше, за да го прави.

— Да, възнамерявам да се справя сама! — отвърна му рязко тя. — Имам нужда само от по-висока стълба, за да стигна до втория етаж.

— Има една в обора — услужливо я осведоми Джо.

— Иди да я донесеш! — нареди Травис. — Разполагаме с още няколко часа, преди да се мръкне. Двамата ще успеем да свършим почти цялата работа, преди да стане прекалено тъмно. — Стрелна Ларейн с поглед. — А ти се прибирай вътре и се захващай с вечерята!

— Казах, че смятам да боядисам къщата. Не е нужно вие да ми помагате! — запротестира тя, обидена от начина, по който Травис се разпорежда с нея.

— Нека да изясним нещо, Рейни. — Тъмните му очи се присвиха заплашително. — Няма да допусна да се катериш на шест метра от земята с четка в ръка, когато не можеш да различиш единия край на стълбата от другия. Ще паднеш и ще си счупиш врата... И после аз ще трябва да те сглобявам. Влизай в къщата, като ти казвам! — Дръпна юздите на дорестия кон и го насочи към обора. — Щеш, не щеш — имаме си къща за боядисване! — промърмори към Джо.

Впечатлена повече от логиката в думите му, отколкото от гневната му демонстрация, Ларейн се върна в къщата да довърши подготовката за вечерното меню. На следващия ден Травис се смили над нея и ѝ позволи да се включи в боядисването при условие, че е стъпила и с двата крака на земята. Тримата с общи усилия боядисаха къщата за три дни.

Резултатите бяха толкова впечатляващи, че когато Травис отиде на работа на третата сутрин, Ларейн се зае и с бараката. Боядиса стените, ѝ отвърн, изми прозорците и избърса с влажен парцал стените отвътре. Когато свърши, бараката придоби учудващо обитаем вид. Остана само оборът, но Травис я бе заплашил с физическа разправа, ако се докосне до него.

— Но щом къщата и бараката са като нови, оборът просто ще дразни окото! — бе възразила тя.

— След още един месец ще имам достатъчно време да наема пръскачка за боя и да го боядисам. Дотогава го остави както си е! — бе я предупредил той.

Вместо да се чувства удовлетворена от метаморфозата на постройките отвън, сега бе потисната от грозния интериор. Гледаше с негодувание сивите плочки по кухненските стени. Тази стая бе най-грозната от всички, а тъкмо в нея ѝ се налагаше да прекарва най-много време.

Разсеяно побутна една полуразлепена плочка, като се опита да я откърти с нокътя си. Тя падна на пода. Тази до нея се отлепи почти толкова лесно, колкото и първата. Няколко плочки се оказаха поупорити, но и те не устояха под натиска на една отвертка.

Три часа по-късно сиви квадратни плочки покриваха пода покрай две от стените. Ларейн бе стигнала до средата на третата, когато чу стъпки по верандата, последвани от отварянето на мрежестата врата. Знаеше, че е Травис. Вече бе свикнала да разпознава стъпките му. Обходи с поглед следите от разрушителната си дейност и се подготви за реакцията му.

Травис влезе в кухнята и рязко спря на втората крачка. Бавно огледа стените. Погледът му потърси очите на Ларейн, а устните му се свиха мрачно.

— Не можа да издържиш, а? — попита сухо той.

— Ти щеше ли да можеш, ако трябваше да стоиш тук часове наред всеки ден? — отвърна предизвикателно тя.

— Да не мислиш, че това жълтеникаво лепило по стените изглежда по-добре от плочките? — контрира я Травис.

— Не — призна тя. — Помислих си, че ако не успея да го изкъртя, ще го изтъркам с шкурка, така че после стените да могат да се боядисат отново.

— Няма начин — отсече той. — Ако смяташ да боядисаш стените, трябва да ги измажеш с хоросан, а аз не искам нито да си правя труда, нито да влизам в допълнителни разходи.

— Въпреки това ще опитам. Поне няма да ми се налага да гледам тези проклети плочки.

Ларейн насочи отново вниманието си към упоритата квадратна плочка в ръцете си, като удари с чука по отвертката. Ръката ѝ се плъзна и тя се одраска на засъхналото лепило, като си счупи един нокът. Извика от изненада и болка, хвърли инструмента и стисна пръста със счупения нокът, сякаш за да го успокои за загубата.

— Какво направи? Одраска ли се? — Травис се озова до нея почти мигновено и посегна да хване ръката ѝ. — Дай да видя.

— Счупих си един нокът — оплака се тя.

— Счупила си... — Млъкна рязко насред учуденото си възклицание. — За бога, Рейни, мислех, че си се наранила! — промълви той.

— Винаги съм се гордяла с маникюра си. — Очите и се навлажниха, докато гледаше втренчено ръцете си. — Ноктите ми бяха толкова дълги, а сега... Виж ги на какво приличат.

Тя разпери пръсти пред очите на Травис. Половината ѝ нокти бяха счупени и изпилени ниско до връхчетата на пръстите ѝ.

— Рейни, съжалявам. — Постара се да прояви съчувствие, но си личеше по гласа му, че смята причината за глупава, заради която не си струва да се разстройва.

— Не, не съжаляваш. Ти не разбираш. — Рязко издърпа ръцете си от неговите и подсмръкна. — Има ли тук някъде ножичка за нокти?

Намери една в банята и се зае да изрязва останалите дълги нокти. Травис се намръщи.

— Нали не смяташ да ги отрежеш всичките?

— Поне мога да ги изравня — отвърна тя.

Той поклати глава и сви устни.

— Не те разбирам, Рейни. В един миг плачеш, защото си счупила един нокът, а в следващия решаваеш да отрежеш всичките.

— Никога не съм те молила да ме разбираш. — Ларейн профуча край него на път за кухнята, където смяташе да продължи с разрушителната си дейност.

— Да, но аз го искам! — спокойно настоя Травис и взе отвертката от ръцете ѝ, като я остави на кухненския плот. Обхвана с длани раменете ѝ и я придърпа към себе си. Тя вдигна ръце и в негласна съпротива ги притисна към стоманено твърдите му гърди. Близостта на тялото му я подлудяваше.

— Ти не си онази жена, която дойде да работи за мен. Вече не си разглезена и капризна. Още си инат и настояваш нещата да стават по твоему — рече Травис и очите му обходиха с поглед хаоса в кухнята, красноречиво доказателство за думите му, — но си се променила.

— Нима? — Това бе всичко, което успя да каже Ларейн.

— Преди два месеца би ли се заела с това? Би ли боядисвала къща? — Изгледа я с насмешливо изражение.

— Не — съвсем искрено призна тя.

— Виждаш ли? — Той повдигна самодоволно тъмните си вежди.

Погледът му се прехвърли към устните ѝ в очакване на нейния отговор. Те потрепериха и леко се разтвориха, но Ларейн бе загубила способността си да говори. Чувстваше се твърде развълнувана и объркана. Разстоянието между устните им бе скъсено от Травис, докато изчезна напълно. В нея се надигна гореща приливна вълна, а ръцете ѝ разпериха пръсти върху гърдите му, чувствайки силните удари на сърцето му. Неговата целувка настояваше за отговор. Ларейн, която май отдавна бе пристрастена към тези целувки, му отвърна на драго сърце.

Преди страстта да замае напълно и двамата, Травис се отдели от устните ѝ и я прегърна. Тя положи глава на гърдите му. Чувстваше брадичката му в косата си.

— Вместо да замажа стените с хоросан, мога да ги покрия с ламперия — предложи той. — Как ти се струва?

— Звучи страхотно, ако успееш да намериш дърво в подходящ цвят, което да отива на ужасния нюанс на шкафчетата — сухо поясни утвърдителния си отговор Ларейн.

— Никакви нови шкафчета, Рейни! — престорено сърдито измърмори Травис. — Утре имам работа в града. Ще видя какво може да се намери. — Повдигна брадичката ѝ с пръст. — Става ли?

Ларейн чувстваше, че даже и да бе предложил сиви плочки, би се съгласила.

— Да.

Целуна я, но твърде за кратко. После ѝ подаде обратно отвертката.

— Ще те оставя да вършиш работата си, за да мога да се заема с моята.

Едва няколко минути след като той напусна къщата, Ларейн се зае с къртенето на плочките. Беше толкова ужасен и неустоим! Тя усещаше, че е опасно близко до възможността да се влюби за пръв път в живота си — ако вече не беше, разбира се.

В късния следобед на следващия ден тя се втурна навън да посрещне Травис. Беше се върнал от града, а в каросерията на пикапа

имаше дъски за ламперията.

— Вече си ги купил! — извика тя доволно, сякаш са ѝ подарили кожено палто.

Той затръшна вратата на камиона и отиде отзад, до каросерията.

— Да, намерих дъски, но не съм сигурен какво ще кажеш, като ги видиш.

— Защо? — Ларейн се намръщи. Травис вдигна една от дъските и тя веднага разбра. — Сиви са! — Не можеше да повярва на очите си. Втренчи се в бледосивото лакирано дърво. Брезовите дъски изглеждаха добре, но сиви на цвят?

— Да, знам — отвърна сухо той. — Ти тъкмо се отърва от сивите плочки. Но преди да избухнеш, нека ти покажа какво имам предвид.

Той пренесе част от дъските в къщата и подпря една до стената. Ларейн го последва. Харесваше ѝ как изглежда, и все пак бе скептично настроена.

— Какво мислиш да правиш с шкафчетата? — Колкото и красива да станеше ламперията, щеше да контрастира неприятно с черешовия оттенък на кухненските мебели.

— Ще ги боядисаме в бяло и ще ги украсим с малко сива боя, за да подходат на ламперията — обясни Травис. — Така стаята ще изглежда по-светла.

Идеята моментално запали въображението на Ларейн.

— А за да внесем малко цвят, можем да залепим тапети в червено каре и да сложим подходящи пердета. А ти можеш да боядисаш масата и столовете, за да подходат на шкафчетата. Подът може да бъде покрит с плочки на големи квадрати в бяло и черно.

— Не бях мислил за пода, но... — Травис се поколеба. — Предполагам, че можем да доведем нещата докрай.

— Кога можем да започнем? — задъха се от възбуда тя.

— Тази вечер достатъчно скоро ли е? — развеселено я попита той. — Мога да се занимавам с това само вечер, Рейни. Не мога да си позволя да отнемам от времето за друга работа.

— Ще ти помагам — обеща тя.

Когато Джо научи за проекта, предложи помощта си на драго сърце. С изключение на боядисването, двамата мъже свършиха по-голямата част от работата. Ларейн държеше дъските за ламперията, носеше пирони и мажеше с лепило тапетите, които те поставяха.

Измина цяла седмица в усърдна работа след вечеря, преди кухнята да бъде завършена.

Когато всичко стана готово, Ларейн не повярва на очите си. Никога не си бе представяла, че стаята може да изглежда толкова добре. Даже и старата газова печка в бяло и черно подхождаше идеално на приветливата обстановка.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Травис с предизвикателство в гласа. — Харесваш ли я?

— Дали я харесвам? Обожавам я! — В пристъп на спонтанност тя го прегърна. Сключи ръце зад гърба му и повдигна главата си към лицето му. — Сигурно трябва да го полеем с шампанско или нещо такова. А на теб харесва ли ти?

— Обожавам я. — Дрезгавият му глас повтори думите ѝ.

Някаква буца заседна болезнено в гърлото ѝ. Изведнъж ѝ се прииска Травис да говореше за нея, а не за кухнята. Но неговата любов вече бе отредена... за онова момиче на име Натали. Ларейн се насили да се засмее и се изплъзна от ръцете му.

— Нямаме шампанско, но има малко кафе. Искаш ли една чаша? — Тя отиде до кухненския плот.

— Не — отказа ѝ Травис. — Късно е. По-добре да си лягам.

Първата ѝ мисъл бе да протестира, но я прогони от главата си.

— Прав си — съгласи се тя. Той се отправи към вратата. — Лека нощ, Травис.

— Лека нощ, Рейни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пакетите тежаха повече, отколкото Ларейн можеше да носи. Бяха толкова огромни, че почти не виждаше нищо пред себе си. Забързано крачеше по тротоара. Трябваше да се срещне с Травис преди двадесет минути. И щеше да успее, ако не бе надникнала в онзи магазин за платове.

Пикапът бе паркиран до тротоара. Ларейн въздъхна от облекчение, когато го видя — поне щеше да разтовари тежестта на багажа си. Вратата на шофьора се отвори и Травис слезе от колата.

— Крайно време беше. — Взе пакетите от ръцете ѝ и ги стовари отзад в каросерията.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Ларейн. Ръцете ѝ трепереха от продължителното носене на тежките пакети. Забързано се насочи към вратата от своята страна, съзнавайки, че Травис бърза да се прибере в ранчото.

— За какво похарчи парите си този път? — Той седна зад волана и запали двигателя, като я изгледа насмешливо.

— О, аз не похарчих моите, а твоите пари! — весело му отвърна тя. — Дължиш ми седемдесет долара. — Извади една хартийка от портмонето си. — Ето касовата бележка. Само почакай да видиш какво съм купила!

Травис се намръщи при вида на касовата бележка, но не я взе.

— Какво искаш да кажеш с това, че си похарчила моите пари? Или може би трябва да те попитам какво си купила? — Свали автомобила на улицата и я стрелна с един светкавичен пронизващ поглед.

— Знаеш колко раздърпана изглежда всекидневната сега, след като оправихме кухнята — започна Ларейн, неспособна да овладее възбудата в гласа си. — Ами аз тъкмо минавах покрай този магазин за платове, където имаше маса с останали парчета от дамаски и платове за тапицерии. Имаше едно голямо парче гладко кадифе на сини и сиви шарки, със съвсем малко черно. Ще изглежда просто прекрасно на

дивана! Освен това намерих две парчета дамаска, достатъчно големи за столовете. Едното е в синьо, а другото — в сиво. Мислех си, че можем да претапицираме мебелите, да свалим тапетите и да боядисаме стените в седефенобяло, или може би да ги покрием с нови тапети на сребърни шарки. Един сив килим с няколко черни нишки би изглеждал чудесно на пода.

— Няма да декорираме отново всекидневната, Рейни! — отсече той.

— Работата е по-малко, отколкото в кухнята — припомни му тя. — Пък и ти вече имаш дамаска за мебелите.

— Не, ти имаш.

Ларейн изведнъж осъзна, че Травис говори сериозно.

— Но аз я купих за теб — настоя тя.

— Не съм те молил за това. Ако си похарчила седемдесет долара за тоя плат, това си е твой проблем. Нямам намерение да ти ги осребря. — Изречението му бе толкова непреклонно, колкото и позицията му.

— Но това са пари от онези, които спестявах, за да се върна в Калифорния! — запротестира Ларейн.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ги похарчиш — отвърна Травис без капка съжаление в гласа. — Сега ще трябва да върнеш плата и да поискаш парите си обратно.

— Той беше на разпродажба. Не връщат парите за стоки, които са обявени за разпродажба — отвърна сковано тя.

— Много жалко! Май си се набутала със седемдесет долара, но пък притежаваш някакъв си плат, а? — Имаше нещо арогантно в присмехулната усмивка, която ѝ отправи.

— Това е жестоко, Травис! — сопна се Ларейн.

— Недей да обвиняваш мен за собствената си импулсивност — отвърна той с онова негово спокойствие, което я подлудяваше.

— Какво е това? Поредният урок? — попита с горчивина в гласа тя.

— Може и така да е — призна той. — На два пъти ти отстъпих — боядисах къщата и ремонтирах кухнята, но този път няма да стане на твоето. Трябва да се научиш, че нямаш право да решаващ вместо мен какво искам и кога.

— И какво да правя с плата? На мен не ми трябва. — Тя седеше близо до вратата с почти нацупено изражение.

— Не ми пука. Можеш да смениш дамаската на мебелите във всекидневната, ако желаеш, но от мен няма да видиш никаква помощ.

Така и стана. Травис не мръдна и малкия си пръст да ѝ помогне, когато тя направи опит да смени дамаската на един от столовете. За щастие Джо ѝ се притече на помощ. Той не разбираше повече от Ларейн, но майка му имаше опит и той я помоли за помощ. Гордостта накара Ларейн да се заеме сама, като получи от госпожа Бентийн само известни напътствия. Искаше да докаже на Травис, че може да се справи.

Тапицира фотьойла със синята дамаска. Столът до дивана бе в гълъбовосиво. А диванът, кафявото чудовище на Ларейн, бе покрит с кадифето на сини и сиви шарки. Когато довърши и трите, зачака коментара на Травис.

Цяла вечер той не спомена нито дума за тях. Накрая Ларейн не издържа.

— Е? Няма ли да признаеш, че подобрението е невероятно в сравнение с онези кафяви ужасии? — предизвика го тя.

— Определено! — В кафявите му очи светеха дяволити пламъчета. — Ти също си се справила страхотно.

— Благодарение на госпожа Бентийн. — Ларейн нямаше нищо против и самата тя да получи благодарност. Но не се стремеше точно към това. — Разбира се, мебелите не изглеждат толкова добре, колкото ако стените и таванът се боядисат и ако се предприеме нещо по отношение на пода.

— Така е — съгласи се той, но не продължи темата.

— Ако това ти е известно, защо тогава не ми позволиш да сваля тези жълти тапети от стените и да боядисам? — въздъхна ядосано Ларейн.

— Какво ти пука как изглежда това място? — Травис наклони глава на една страна и я изгледа с любопитство.

— Нали ще си тръгваш след две седмици?

Вярно беше. Още два чека — и щеше почти да е събрала петстотинте долара. Откритието я разтърси. В Калифорния нищо не я очакваше. Но Ларейн се сецаше за една причина да остане тук — Травис, ако я попиташе.

— Пука ми, защото... така разполагам с едно творческо предизвикателство. — Отговори му по най-добрия начин, на който бе

способна при дадените обстоятелства.

— В такъв случай можеш да продължиш.

Ларейн примигна. Не бе очаквала от него да отстъпи.

— Не и без значителна съпротива.

— Сериозно ли говориш?

— Да, при условие че аз боядисам тавана — допълни той.

При последните думи на Травис Джо влезе в стаята. Погледна към Ларейн и се усмихна.

— Убеди ли го да боядиса всекидневната?

— Е, не може да се каже, че съм го убедила — призна тя, все още изненадана колко лесно той се съгласи да направи нещо, за което преди бе непреклонен. — Той просто даде съгласието си.

— Кога започваме? — попита Джо.

— Няма нужда да помагаш — възрази Ларейн. — Травис ще се заеме с тавана. Аз ще боядисам стените.

— Нямам нищо против. Харесва ми да ви помагам, докато пооправите това място — настоя Джо. — Пък и няма да е лесно да се свалят тези тапети от стените.

Понеже Травис не възрази, Ларейн прие предложението на Джо да помогне. Но тя се зачуди дали Травис е забелязал непринудения начин, по който Джо ги бе свързал в думите си. Тя не се оказа единственият човек, който започваше да си мисли, че мястото ѝ е тук за постоянно. Защо и Травис не смяташе така? Но това не бе животът, който тя искаше за себе си... Или беше? Всичко това изглеждаше съвсем абсурдно. Ларейн претърпяваше някаква цялостна промяна: променяха се стойностите ѝ, стилът ѝ на живот, амбициите ѝ...

Най-трудната част по ремонта на всекидневната се оказва свалянето на старите тапети. Свършиха с боядисването за два дни. За известно време подът щеше да остане както си беше — докато намерят подходящ мокет или килим.

Дори и без килим стаята показваше първите признаци на изискана провинциална елегантност, която Ларейн се бе стремяла да постигне. Тя обиколи стаята и прекара длан по облегалката на дивана. Спря се при бюрото, на което Травис работеше повечето вечери, и седна на стола с права облегалка. Прегледа с любопитство книжката, струпани на бюрото.

Нямаше намерение съзнателно да вре носа си в чужди работи. Действията ѝ бяха подтикнати от желанието да разбере повече за управлението на ранчото, а не от нещо друго. Този следобед нямаше много работа, а Травис и Джо щяха да се върнат доста по-късно. Трябваше да запълни времето си по някакъв начин и точно това и правеше.

Нехайно отвори едно чекмедже. То съдържаше счетоводни книги и изплатени чекове. Не разбираше много от документация. Затвори го и отвори следващото. Между хартийките нещо цветно привлече вниманието ѝ. Вгледа се по-отблизо.

Беше картичка за Коледа. Колко странно! Защо Травис пазеше някаква коледна картичка? И защо точно в това чекмедже? Знаеше, че трябва да я остави, където си беше, но любопитството ѝ надви.

Извади я от чекмеджето и я разтвори. Съдържаше обичайното поздравление, а по-долу едно име се наби в очите ѝ сред останалите — Натали. Сърцето ѝ се сви, пронизано от остра болка. Затрудняваше се да си поеме дъх. Прочете останалите имена и краткото послание: „Весела Коледа! Колтър, Натали, Миси, Рики и Стефани“

Беше очевидно, че Колтър е съпругът на Натали. Ларейн предположи, че другите имена са на децата им. Натали бе омъжена, но това не означаваше непременно, че е била омъжена и когато се запознала с Травис. Може би е предпочела този Колтър пред Травис. Но Ларейн нямаше представа защо.

Но това оставаше без значение. Травис пазеше картичката — това бе важното. Бе запазил картичката, защото бе подписана от Натали, дори въпреки факта, че носеше имената на съпруга и децата ѝ. Заболя я, че той обича Натали толкова много.

Странно, но не почувства онази всепоглъщаща ревност като преди, когато други жени се бяха домогвали до тогавашните ѝ приятели. Сега, когато наистина обичаше този мъж, никакви сълзи не можеха да намалят дълбоката болка, която я раздираше отвътре.

Стъпки отекнаха по дъските на верандата. Стресната, Ларейн стана от стола. Забрави шарената картичка в ръката си. Когато се сети за нея, вече нямаше време да я върне в чекмеджето, преди Травис да влезе в стаята. Едва успя да я скрие зад гърба си. Нечистата ѝ съвест я накара да се запита дали потайното ѝ движение не бе привлякло веднага вниманието му, или той просто я търсеше.

— Здравсти, Рейни! — Полуусмивката на лицето му беше съвсем естествена. — Какво правиш?

— Нищо — побърза да отвърне тя и поклати глава прекалено изразително.

Веждите му бързо се повдигнаха.

— Нищо? — Очите му я огледаха изпитателно, нащрек. — Мисля, че нещо си наумила. — Изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото подозрителен.

Картичката зад гърба изгаряше пръстите на Ларейн. Тя дишаше учестено и неравномерно, а паниката постепенно я завладяваше цялата. Трябваше да отвлече вниманието му. Не искаше той да открие, че се е ровила в книгата му, макар и без лош умисъл.

— Не ставай смешен! — Опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча неестествено.

— Сега вече съм убеден. Какво замисляш, Рейни? — Очите му я гледаха весело и нежно. — В къщата почти не останаха стаи. Коя е следващата?

— Всъщност... — Коментарът му напомни на Ларейн за една идея, която тепърва се оформяше в съзнанието ѝ. — Мислех си за моята спалня.

— Така и предполагам — кимна Травис.

— Не е каквото си мислиш — прибързано добави тя.

— Така ли? — скептично я погледна той.

— Да. — Ларейн не можеше да се отмести от бюрото, защото се страхуваше, че Травис ще забележи картичката, която се опитваше да скрие от него. — Имам предвид, че можем да превърнем спалнята на долния етаж, моята стая, в работен кабинет.

— Кабинет? — Той се облегна на стената, скръстил ръце на гърдите, и леко отпусна тежестта на тялото на единия си крак.

Тя прокара нервно длан по гладката дървена облегалка на стола.

— Всеки мъж се нуждае от място, където да работи на спокойствие. Спалнята ще пасне идеално за целта. — Започна да импровизира в движение: — Можем да покрием стените с ламперия, да преместим бюрото ти там и да направим полици, където да държиш книгата си.

— Това ще ми даде възможност да се поразширя и да внеса малко ред в документацията си — призна Травис.

— Даже можем да отворим една външна врата, през която да се влиза направо в кабинета ти. Ще ръководиш бизнеса си от там. Хора, като търговци на добитък, продавачи на зърно и други такива, с които имаш бизнесотношения, ще могат да се срещат с теб по работа в тази стая — разви тезата си тя.

— Звучи така, сякаш тук постоянно идват и си отиват някакви хора — сухо каза той.

— Сега може би не, но с времето, сигурна съм, така ще стане. Слушала съм те как говориш с Джо на масата. Направил си доста подобрения в това ранчо, откакто си го купил — прокопал си повече кладенци и си се сдобил с повече земя под наем за пасища — припомни му Ларейн. — Слушала съм те да обсъждаш с Джо възможността за повишаване на добивите от сено и други култури чрез разширяването на напояваните земи.

— Бога ми, доста големи уши имаш! — каза провлечено Травис.

— Ако не искаше да знам, не е трябвало да го обсъждаш пред мен — защити се тя. — Не можеш да отречеш, че си амбициозен. Възнамеряваш да превърнеш това място в най-голямото и най-хубавото ранчо в околността.

— Това няма да стане за една нощ. Ще са нужни години упорита работа. — Погледът му стана някак отнесен и замислен, сякаш пак я преценяваше по изнервящия за нея начин.

— Съзнавам това. — Изгледа го с широко отворени невинни очи. — Какво ще кажеш за идеята ми да превърнем спалнята в кабинет? На горния етаж има три празни спални — не може да се каже, че няма да има къде да се спи.

— Идеята ми звучи практично. — Травис се отдели от стената. — Само ми е любопитно чие бъдеще планираш.

— Не знам какво искаш да кажеш. — Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно коледната картичка. — Не планирам ничие бъдеще.

— Нима? — Травис се приближи до нея.

Ларейн искаше да се отдръпне, но стената бе само на половин метър зад нея. Не смееше да се обърне, защото той щеше да види картичката.

— Ако планирам някакво бъдеще, то е на дома — настоя тя.

— Ами твоето? Не мислиш ли за себе си? — Травис се извисяваше съвсем близо до нея.

— За себе си? — Тя нервно се засмя. — Не знам за какво говориш. Заминавам за Калифорния след две седмици — или си забравил? Какво общо има това с мен? Просто убивам скуката...

Травис свали каубойската си шапка и я положи на бюрото.

— Заминаваш ли си?

„Не и ако ти не искаш“, каза си тя, но не можеше да изрече тези думи гласно.

— Мислиш ли, че ще ти липсвам? — попита го.

— Да. — Отговорът му бе кратък и сдържан.

— И ти ще ми липсваш. Както и това място. — Признанието ѝ бе последвано от иронична усмивка. — Макар че миенето на чинии няма да ми липсва изобщо!

Моментално ѝ се прииска да не бе добавила последното. Думите привлякоха вниманието му към ръката ѝ върху облегалката на стола и веднага забелязаха, че другата ѝ ръка е скрита зад гърба.

— Какво държиш зад гърба си? — Зададе въпроса просто от любопитство, но когато Ларейн виновно се вцепени и цветът се отдръпна от лицето ѝ, очите му я изгледаха с подозрение. — Какво се опитваш да скриеш от мен? — настоя той.

— Нищо. — Да отрече бе най-лошото, което можеше да направи.

— Искам да знам какво е, Рейни!

— Не, Травис! — запротестира тя.

Решително и спокойно той бутна стола към бюрото и премахна единственото препятствие, което стоеше на пътя му. Приблужи се към нея, а Ларейн отстъпи, но усети стената зад себе си. Беше в капан, без възможност да се измъкне. Сърцето ѝ бясно затуптя в гърдите ѝ.

— Покажи ми го! — Травис стоеше пред нея и я предизвикваше, толкова спокоен, че я плашеше до смърт.

— Не! — Тъмните ѝ очи го умоляваха да не настоява, но той пренебрегна молбата ѝ. Тя се притисна плътно до стената, като затисна с тяло картичката.

Решително, но без да прояви грубост, Травис я хвана през кръста и я отдели от стената. Ларейн се опита да му се противопостави, но той просто я надви. Пресегна се зад гърба ѝ и я сграбчи за китката. Изви ръката ѝ пред нея. Когато зърна шарената коледна картичка, пръстите му конвулсивно се свиха около ръката ѝ в безмълвна ярост.

Тя потрепери при вида на жестокото обвинение, което се четеше в очите му.

— Какво ще правиш с това? — запита я грубо.

— Аз... просто я намерих — прошепна тя.

— Ровила си в бюрото ми?! — Заклейми я рязко и студено и накара кожата ѝ да настръхне, от ужас. Изтръгна картичката от ръката ѝ и я пусна. — Какво търсеше? Извлечение от банковата ми сметка? Съжалявам, но си търсила не където трябва. Ето, тук е. — Дръпна рязко едно чекмедже.

— Нямах намерение да те шпионирам, Травис, кълна се! — Гласът ѝ потрепери и тя опита да се овладее. — Просто бях любопитна.

— Какво искаше да разбереш? Колко струвам ли? — изръмжа ядосано през рамо той и устните му се свиха презрително в тънка линия.

— Не! — отрече бързо Ларейн. — Дори и не ми хрумна за това. Не знам какво ме накара да ровя в чекмеджетата.

— Просто празно любопитство, предполагам — каза подигравателно Травис.

— Да, това е всичко — настоя тя. — Нищо не съм докоснала. — Погледът ѝ се спря върху картичката, която побелелите му пръсти стискаха. — Поне докато не видях картичката. Не можех да си обясня защо пазиш една коледна картичка. Тогава, като я отворих и видях името на Натали... разбрах.

Травис се втренчи в картичката, а изражението му бе неописуемо мрачно. В израз на съдържана грубост я метна в кошчето за боклук. Ларейн неволно ахна от изненада и това закова очите му върху нея.

— Няма никаква причина да я пазя повече — отсече той и прокара ръка през гъстата си коса.

— Колтър е съпругът ѝ? — Твърдението на Ларейн прозвуча като въпрос.

— Да. — Едносричният му отговор повдигна още въпроси пред нея.

— Да не би тя... да те е отхвърлила, за да се омъжи за него? — колебливо го попита Ларейн.

Травис отметна глава назад, а от устните му се разнесе невесел смях.

— От месеци насам умираш да научиш цялата тази проклета история, а?

Ларейн нервно преглътна. Най-странното бе, че не искаше нищо да знае, вече не. Болката бе прекалено силна. Но Травис прие мълчанието ѝ за положителен отговор.

— Аз работех за Колтър. — Той я гледаше втренчено и не ѝ позволяваше да откъсне очите си от неговите. — Бях управител на ранчото му дълги години. Запознах се с Натали, когато Колтър вече бе женен за нея. Не беше щастлива, но пък домът на Колтър никога не е бил особено щастливо място. Не след дълго осъзнах, че се влюбвам в нея. — Гласът му звучеше без следа, от каквато и да е емоция. — Трябваше да си тръгна още тогава, но не можах. Не и докато си мислех, че тя има нужда от мен. Но когато осъзнах, че няма — е, трябваше просто да избира дали да ме уволнят, или да напусна. Хвърлих ези-тура. — Устата му се сви иронично. — Такава е историята. Доволна ли си?

— Не — промълви тя.

— Съжалявам, че не можах да ти разкажа подробности за нашата връзка, но такава просто нямаше — отвърна с равен глас Травис.

— А другите имена на картичката са на децата им? — Ларейн се чувстваше крехка и уязвима като черупката на яйце, над което е надвиснал огромен чук.

— Миси е дъщерята на Колтър от първия му брак. Рики е племенникът на Натали. Стефани... е тяхната дъщеря.

— Травис, съжалявам! — Сърцето я болеше за него.

— Така ли, Рейни? — отвърна предизвикателно Травис и повдигна подигравателно вежди. — А аз — не.

Гърлото ѝ се сви конвулсивно и тя извърна лицето си.

— Не зная какво да кажа.

— Нито пък аз. — В гласа му се усещаше сподавен гняв, който всеки момент можеше да експлодира. — Мислех, че си се променила, но съм се лъгал.

— К-какво? — заекна слисано Ларейн.

— Веднъж да оставя бюрото си отключено, и те намирам да тършуваш из него. — В гласа му отново се долавяше презрение.

— Казах ти, че не търсех нищо определено — отново запротестира тя. — Всичко стана съвсем случайно.

— Искаш ли да видиш банковото ми извлечение? — Травис я изгледа със студени очи.

— Не ме интересуват парите. — Ларейн се намръщи.

— Като изключим собствената ти персона, мислех, че парите са единственото нещо, от което се интересуваш — подигра ѝ се той.

— Преди може и да е било така — призна тя. — Но...

— ... Но вече не е. — Травис довърши изречението вместо нея. — Не те бива да лъжеш повече, отколкото да изпълняваш роли. Пригответи се да събереш нещата си и да си заминеш за Калифорния вдругиден.

— Но...

— Ще ти дам парите, които ти трябва. — Предложението му я засегна дълбоко.

— Не искам да ми даваш пари!

— Можеш да го смяташ за прощален подарък — натърти Травис. — Ти си свикнала да получаваш подаръци от мъже.

Той грабна шапката си и се насочи към вратата, като прекоси разстоянието с няколко огромни крачки. Когато мрежестата врата се затръшна с трясък зад гърба му, Ларейн подскочи. Още една врата бе затръшната пред нея. Травис щеше да ѝ плати, за да си замине. Вече не я искаше при себе си.

Ако ѝ бе дал парите преди два месеца, тя щеше да го целуне за благодарност и весело да отпътува за Калифорния. Но сега единственото място, където искаше да се намира, бе тук, в това ранчо, заедно с него. Травис не искаше тя да остане. Искаше да напусне дома и живота му.

Душата на Ларейн се сви в ледена буца от неутешима болка. В цялата ситуация имаше толкова много ирония, но тя не ѝ се стори комична. Не можеше да вини никого, освен себе си. Това бе урок, който не бе разчитала да научи — как да понесе болка, която я раздира чак до сърцевината на нейната същност. Не чувстваше горчивина. Заслужаваше наказанието си — така ѝ се падаше, щом бе водила такова повърхностно и безсърдечно съществуване, преди да срещне Травис.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе подредила багажа си в един от куфарите, а вторият стоеше пълен само до половината. Опитваше се да събере вещите си през целия ден, но все си намираще извинения да отложи тази задача. Първо се зае да пере, за да може всичките ѝ дрехи да са чисти. За да има достатъчно дрехи, с които да напълни пералнята, изпра и дрехите на мъжете — поне тази причина използва за пред себе си.

Разбира се, трябваше да приготви храната и да измие чиниите след това. Хранеха се в тишина, като нито Травис, нито Ларейн промълвиха повече от няколко думи. Джо бе забелязал леденото им мълчание, но вероятно не знаеше причината, нито това, че Ларейн си заминава.

Убеждавайки себе си, че не иска да остави къщата мръсна, Ларейн старателно бе изчистила всяка една от стаите. Но сега беше вечер и тя стоеше сама в къщата. Не можеше да си търси повече извинения и се зае с приготвянето на багажа. Загледа се в куфара, който стоеше отворен на стола. Въздъхна примирено и облече нощницата си. Приготви дрехите, с които щеше да е на следващия ден — навик, придобила съвсем отскоро.

Зае се да прибира сгънатите дрехи от гардероба в куфара. Той постепенно се пълнеше, както и очите ѝ. Накрая сълзите преляха през гъстите ѝ мигли и се затъркаляха надолу по бузите ѝ. Подсмърчането ѝ в усилие да ги възпре премина в сподавено хлипане.

Най-накрая се отказа да се бори с пороя на сълзите, строполи се на леглото и зарева с глас. Не плачеше, че нещата не се бяха развили както желаше, нито от наранена гордост. Плачеше, защото единственият човек, когото бе обичала някога, я отпращаше. Неудобното легло с дюшека на буци се разтресе от хлипането ѝ.

— Рейни? — Стори ѝ се, че чува гласа на Травис, загрижен и внимателен.

Една ръка я докосна по рамото и тя разбра, че не ѝ се причува. Стреснато се претърколи и се отдръпна от ръката му. Видя със

замъглените си очи как той седна на крайчеца на леглото. Мъжественото му лице се намръщи при вида на облените ѝ в сълзи бузи. Можеше да си представи колко ужасно изглежда — с подути и зачервени очи и с мокри къдрици, залепнали за страните ѝ.

— Какво ти е? — попита я Травис.

Ларейн му обърна гръб и седна на леглото. Не искаше той да я вижда в такова състояние.

— Нищо. — Сподавеният ѝ отговор дойде между две хлипания. Опита се да изтрие сълзите си, но на тяхно място се затъркаляха нови.

— Защо плачеш? — Травис не повярва на лъжата ѝ.

— Не плача! — Ларейн болезнено се засмя, за да отрече думите му. — Това са крокодилски сълзи, не виждаш ли?

— Не, не виждам.

Стоманените му пръсти обхванаха раменете ѝ и я принудиха да се обърне към него. Тя безпомощно се опита да го отблъсне с немошните си ръце, но усилието ѝ се оказа напразно. Държеше главата си извърната настрана, притиснала брадичка към рамото си, а разрошената ѝ черна коса падаше върху лицето ѝ, за да го скрие от погледа му. Травис изглеждаше също толкова решен на всяка цена да види какво толкова крие Ларейн. Когато поиска да махне косата от лицето ѝ, тя се изплъзна и избута ръката му.

— Махни се! Остави ме сама! — каза умолително.

Той зарови пръсти в косата ѝ и обхвана брадичката ѝ с голямата си длан. Повдигна лицето ѝ към своето. Ларейн здраво стискаше очи, но от тях извираха потоци от сълзи, които се прецеждаха през гъстите ѝ мигли. Всеки път, когато си поемеше въздух, дишането ѝ звучеше като хлипане.

— Това са истински сълзи — отбеляза Травис.

— Защо си тук? Какво искаш? — изхлипа Ларейн. С треперещи ръце направи опит да се освободи от желязната му хватка.

— Знаех, че събираш багажа си, така че дойдох да ти върна гримове — обясни той. — Нали ти обещах да ти ги върна, когато си тръгваш.

— Гримове ми? — Ларейн истерично се разсмя през сълзи. — Господи, не е ли страхотно! Бях забравила напълно!

Травис здравата я раздрусва и това прекъсна истеричния ѝ смях, но същевременно я лиши от малкото контрол, който дотогава успяваше

да упражни над сълзите си. Вече не се стремеше да ги възпира, а просто зарови лице в дланите си и заплака наново.

Не оказа ни най-малка съпротива, когато Травис я взе в прегръдките си и притисна главата ѝ към гърдите си. Това бе единственото място на света, където искаше да се намира, каквато и да бе причината за това. Чувстваше утеха и топлина, нещо силно и стабилно, на което да се опре.

— Рейни, какво ти е? — запита я Травис с тих и успокояващ глас.

— Прегърни ме, Травис! Моля те, просто ме прегърни! — бе всичко, за което го помоли.

Той я притисна плътно до себе си, а тя зарови лице в него и продължи да плаче. Вкопчи се в плата на ризата му, сякаш се страхуваше, че ще я пусне. Дрехата му се напои със солената река на сълзите ѝ.

Когато плачът ѝ най-накрая премина в тихо хлипане, тя почувства нежния натиск на устните му по косата си. Сгуши се в него като котка, която иска да бъде погалена. Травис отново я целуна, този път — по слепоочието, а после — по челото и по мокрите ѝ очи. Устните му поеа влагата и продължиха надолу по страните ѝ — сякаш искаше да изпие болката ѝ. Ларейн повдигна лицето си, оставяйки се на нежните му грижи.

Скоро сетивата ѝ, упоени по-рано от мъката, започнаха да се пробуждат. В топлината на целувките му имаше нещо повече от желание да я успокои. Ръцете му не просто я прегръщаха, а галеха гърба и раменете ѝ.

Когато устните му се приближиха до нейните, Ларейн леко помръдна главата си, само на сантиметър, но това бе достатъчно. Устните му се впиха в нейните и жадно поеа трептящата им мекота, която бе избягвал досега. Тя усети соления вкус на собствените си сълзи, но това само увеличи жаждата, която двамата изпитваха един към друг.

Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и тя зарови пръсти в гъстата катраненочерна коса. Гладката материя на нощницата ѝ позволяваше на дланите му да описват бавни еротични кръгове по тялото ѝ. Травис я повдигна и я сложи да седне в скута му, като я притисна плътно до себе си.

Синята коприна върху нея се бе усукала и вдигнала нагоре. Тя чувстваше грубия плат на джинсите му с голите си бедра. Копчетата на ризата му се бяха отпечатали по кожата ѝ.

Устните му си играеха с нейните, а после се прехвърлиха върху ухото ѝ. Горещият му дъх възпламеняваше сетивата ѝ. Леко гризна меката част на ухото ѝ, а после се насочи към матовобялата извивка на врата. Чувственото изследване сякаш топеше костите ѝ, все едно бяха от восък, и вълни на неописуемо удоволствие плъзваха по тялото ѝ.

Презрамката на нощницата се плъзна и оголи рамото ѝ. Ларейн отметна глава назад, наслаждавайки се на целувките, с които той обсипваше шията ѝ. Потопи се в свежата и чиста мъжка миризма на тялото му, която опияняваше и омагьосваше. Сякаш се носеше из седмото небе и всеки миг щеше да стигне до слънцето — къпеше се в златна светлина, гореше в кехлибарени пламъци и се замайваше от магията на докосванията на целувките му.

Потърси с пръсти лицето на Травис и те потрепериха над силните мъжествени контури на чертите му. Повдигна главата му, за да намери рязко очертаните му устни със своите. Устните им се сляха жадно и някаква първична страст забушува в телата им. Сърцето ѝ биеше с ударите на барабан край езически огън. Ларейн обсипа с влажни целувки лицето му.

— Люби ме, Травис! — промълви с дрезгав глас тя. — Дори да е само този път.

— Ще го направя! — Без да я изпуска от ръцете си, Травис бавно се наклони назад, докато двамата легнаха един до друг на леглото.

Тя усети нетърпението в гласа му и разбра, че се разкъсва от същата нужда като нея. Ръцете му се плъзнаха през корема и обхванаха женствената пълнота на гърдите ѝ. Те се наляха от докосването му с цялата любов, която тя изпитваше към него. Бе готова да пожертва гордостта си, за да усети какво е да бъде притежавана от него.

— Няма значение дали си представяш, че съм Натали — предаде се напълно Ларейн. — Само ме люби, Травис!

Устните му брутално притиснаха нейните сякаш за наказание, задето бе призовала един призрак. Също така грубо се спуснаха по врата ѝ. Едва наболата му брада одраска кожата ѝ. Притисна с ръка хълбоците ѝ плътно към себе си, позволявайки ѝ да почувства твърдостта на мускулите му и стаеното желание.

— Не мога да те прегръщам, Рейни, и да си представям, че си Натали. — Дъхът му опари кожата ѝ.

Ларейн се почувства отблъсната и потрепери. Надеждите ѝ започнаха да се изпаряват. Искаше ѝ се той да изпитва чувства, докато прави любов с нея, дори и обектът на тия чувства да е някоя друга. Не искаше всичко да бъде просто едно физическо сливане, продиктувано от похот.

— Когато си в ръцете ми и те целувам и докосвам, чувствам само теб! — Гласът му сякаш вибрираше по кожата ѝ. — Не мога да те прегръщам и да си мисля за друга.

Ларейн рязко си пое дъх, а след това сякаш не бе в състояние да издиша. Голямата му ръка смъкваше падналата презрамка през ръката ѝ. Докосването на силните му пръсти караше кожата ѝ приятно да настръхва.

— Но Натали... — Тя спря, уплашена да не го разбере погрешно.

Травис насочи вниманието си обратно към устните ѝ, които бяха нежно разтворени.

— Ти не ми служиш за заместител, Рейни. — Думите прозвучаха като обещание.

Смъкна деколтето на нощницата ѝ, а другата презрамка се впи в ръката ѝ. Погали новооткритата територия, покори планините на гърдите ѝ до розовите връхчета. Докосването му засили възбуденото объркване, което тя изпитваше.

Ларейн искаше същата свобода да го докосва навсякъде, затова разкопча останалите копчета на ризата му. Твърдите мускули на гърдите му горяха. Къдриви тъмни косъмчета погъделичкаха дланите ѝ, сега чувствителни до крайност като всяка друга част от тялото ѝ.

В един миг тя цялата пръскаше искри в прегръдките му, а в следващия Травис се изправи и седна на леглото.

Объркана, Ларейн се повдигна на една ръка. Протегна се към него, защото го искаше до себе си.

— Не ме оставяй, Травис! — Съзнаваше, че го умолява, но това нямаше значение за нея.

Погледът му, който я изгаряше, обходи разрошената гарвановочерна коса, спусна се по мекотата на лицето ѝ и се спря върху полусмъкнатата нощница. Бавно се върна към очите ѝ, които го гледаха с молба.

— Няма да те оставя — каза ѝ той и бързо смъкна ризата от раменете си. Хвърли я върху куфара ѝ.

После се наведе отново над нея и смъкна другата презрамка, преди да я прегърне плътно до себе си. Почувства мекотата на кожата ѝ с голите си гърди. Без да бърза, целуна клепачите ѝ и я накара да затвори очи. Успокоена от отговора му, Ларейн също нямаше желание да бърза. Искаше ѝ се да удължи колкото се може повече времето, прекарано в прегръдките му.

— Защо плачеше? — Целуна я по ухото. — Така и не ми каза.

Знаеше толкова много за нея, а скоро щеше да я познае цялата. Нямаше никакъв смисъл да крие истината. Ларейн се учуди, че не се бе досетил за причината. Струваше ѝ се, че с действията си я бе направила очевидна.

— Не искам да заминавам утре — призна тя.

— Мислех, че нямаш търпение да се върнеш в Калифорния. — Подръпна висулката на ухото ѝ, а горещият му дъх възбуди нервните ѝ окончания.

Тя отрече:

— Искам да остана тук.

— Докога? — промълви Травис.

Смяташе да му отговори, но устните му се притиснаха към нейните и дългата опияняваща целувка я накара да забрави мисълта си. След целувката не ѝ остана достатъчно време, за да се опомни. Травис се плъзна по-надолу и зацелува гърдите ѝ, а тя се изгуби във водовъртежа на усещанията. Жълти пламъци препуснаха по вените ѝ, запалени от интимното докосване на езика му. Когато цялата затрепери и се превърна във vyplъщение на страстното желание, той се върна обратно към устните ѝ.

— Обичам те! — промълви тя несъзнателно в израз на безграничната радост, която изпълваше сърцето ѝ.

Устните му замръзнаха за миг. Вдигна глава и обхвана с длани лицето ѝ. Леко се намръщи и я изгледа изпитателно.

— Какво каза? — попита я настойчиво.

Ларейн нямаше намерение да вземе обратно думите си, независимо от унижението, което можеше да ѝ струва.

— Обичам те, Травис!

— Разбираш ли какво говориш? — Устните му се бяха свили гневно.

Неспособна да срещне черния мрак в неговия поглед, Ларейн се вгледа в загорялата кожа на врата му. Обходи с очи мускулестите му рамене и буйната растителност, която покриваше гърдите и се спускаше надолу, стеснявайки се, към плоския корем.

— Обичам те! — повтори тя. — Не искам да си тръгвам утре. Искам да остана тук.

— Залагаш на сигурно, нали, Рейни? — Сарказмът в гласа му я накара да вдигне поглед. — Да не би да си решила, че може и да ставам за съпруг, след като бездруго нямаш кой знае какви перспективи в Калифорния?

Съмнението в искреността на чувствата ѝ я нарани. Болката проблесна в тъмните ѝ очи.

— Наистина те обичам, Травис! — каза му с тих глас.

— Достатъчно, за да се откажеш от коктейли и тържества, от бижута и маркови дрехи? — Той беше скептично настроен. — Тук няма никакъв лукс и блясък. Само знойно слънце, прах и усилна работа. Това ли искаш за себе си?

— Имала съм блясък в живота си... Както и някаква слава все пак. Всичко това е лишено от смисъл, Травис — прошепна Ларейн, опитвайки се да сподави мъката, която бе заседнала като буца в гърлото ѝ. — Погледни ръцете ми. Ноктите ми са ниско изрязани, имам и няколко мазола. Знаем какво говоря, като ти казвам, че искам да остана тук.

— Така ли, Рейни? За бога, наистина ли знаеш? — Гласът му прозвуча почти отчаяно, а дланите му инстинктивно притиснаха лицето ѝ, причинявайки ѝ болка. — Може да минат години, преди да мога да си позволя, което и да е от удобствата, за които си мечтаеш.

— Не искам да получавам нищо — запротестира тя. — Искам единствено да те обичам и да ти помагам, искам да работя с теб, за да стане това най-хубавото ранчо в Юта. Знаем, че ти е трудно да повярваш на тези думи, когато ги изричам аз. И на мен ми звучат странно, но дълбоко в себе си вярвам, че е така.

Стегнатите му мускули започнаха да се отпускат.

— Значи не мразиш престоя си тук? Целия този черен труд? Изолацията от света? — продължи с въпросите си той.

— Имах доста работа, но това не ми пречеше. До известна степен даже ми харесваше. — Това бе нещо, за което й трябваше доста време, за да си го признае. Ларейн леко прокара ръка по силното му рамо. — Освен през нощта. Чувствах се самотна в тази празна къща. — Тя го изгледа с любящи очи, които галеха жизненото му и мъжествено лице. — Ще спиш ли с мен тази вечер, Травис, така че да не се чувствам самотна в това легло?

Стори й се, че чу как той тихичко се засмя. Устните му лекичко гризнаха нейните.

— Щом си се чувствала самотна тук... — Топлият му дъх се смеси с нейния. — Трябваше да пробваш в онази барака! Беше истински ад да спя в походното легло и да си те представям в моето.

— Това наистина ли те притесняваше? — прошепна тя.

— Да ме притеснява? Ти ме притесняваш от мига, в който те видях застанала в онази гореща поза до колата, при първото ти идване със Сам. — Травис я целуна грубо, като по този начин притисна устните й към бисернобелите й зъби. След като я наказа така, една минута по-късно натискът му отслабна. — Затова и се пренесох в бараката. Сигурен бях, че няма да спиш сама, ако остана под един покрив с теб.

— Наистина ли? — Ларейн се отдръпна назад, като искаше да види лицето му.

— Да, наистина. — Една усмивка направи по-дълбоки ъгълчетата на устните му.

— Но... защо? — Тя не можеше да го разбере.

— Веднъж вече се изгорих, като се влюбих в неподходящата жена. Не исках да ми се случи пак. Проблемът е в това, че не успях да направя кой знае какво, за да го предотвратя.

— Искаш да кажеш... че си обичал Натали? — Тя си пое дълбоко въздух. — Че почти те карам да я забравиш?

— В началото беше така. Но не ми трябваше много, за да разбера, че когато те целувам, съвсем не мисля за Натали. — Травис я целуна отново, сякаш за да го докаже, и мина доста време, преди да й позволи да си поеме дъх.

— Още ли я обичаш? — запита го Ларейн. Ръцете му започнаха поредица от възбуждащи милувки. Скоро отговорът нямаше да я интересува изобщо.

— Не и по начина, по който я обичах някога. Тя значи нещо за мен, възхищавам ѝ се. Ако утре има нужда от помощта ми, бих се притекъл веднага — каза ѝ Травис. — Бях нежен и готов да я защитя — такива бяха чувствата ми към нея. А любовта ми към теб е силна и жестока. Нещо, което не мога да контролирам.

Разтърсена от признанието му, Ларейн обви ръцете си около него, твърде щастлива, за да каже нещо. Когато се опита да скрие лицето си в извивката на врата му, Травис го обхвана с длани и настойчиво я целуна. Тя се отдаде на наслаждението и страстта на прегръдката му. Остави се в ръцете на експерт, от когото щеше да получи следващите уроци по изкуството да даваш.

— Можем да стигнем до Невада на сутринта и да се оженим в Елай — каза ѝ Травис. — Освен ако не искаш да отидем тази вечер. — Ларейн потрепери от страстта, която той съзнателно бе възбудил у нея.

Травис потърка бузата си с леко набола брада в нейната и я предупреди:

— Няма да имаме меден месец, Рейни. Не мога да се откъсна от ранчото.

Пръстите ѝ любвеобилно докоснаха изваяните му черти, тъй силни и мъжествени.

— Да не мислиш, че това ме интересува? — прошепна тя, а после се усмихна. — Госпожа Травис Маккрия също няма да може да отдели време за това.

Когато Травис вдигна глава, тя прекара връхчетата на пръстите си по категоричните очертания на устните му. Преди да успее да отдръпне ръката си, той ги целуна всяко поотделно. Очите му се срещнаха с нейните.

— Рейни Маккрия. Това име никога няма да украсява филмовите афиши. Съжаляваш ли? — попита я.

— Ни най-малко! — увери го тя. Стори ѝ се, че името звучи направо вълшебно. — Притежавам нещо много по-прекрасно, отколкото измисленият свят на киното може да сътвори. Защо да съжалявам?

— Искам само да си напълно сигурна — каза Травис.

— Повярвай ми, сигурна съм! — уверено отвърна Ларейн.

Травис се претърколи по гръб и я придърпа върху себе си. Постави длани над талията ѝ, а после бавно ги плъзна към гърдите.

Нощницата ѝ се спусна още малко надолу, но едно мускулесто бедро спря пътя ѝ. Ларейн прибра косата зад ушите си и се наведе да го целуне.

Той се извърна за миг и я попита:

— Сигурна ли си, че искаш да превърнеш тази стая в кабинет?

Лишена от устните му, Ларейн се задоволи с малката трапчинка под нея.

— Защо, ти не искаш ли?

— Идеята е добра — съгласи се той и плъзна ръка надолу по гърба ѝ. — Но си мислех, че би било добре детето, което ще бъде заченато в тази стая, да спи тук, докато порасне достатъчно, за да спи само в стаята си горе.

— Дете?! — В гласа ѝ прозвуча паника.

— Не искаш ли да си имаш семейство? — Травис я целуна по устните, които избягваше преди малко.

— Не знам — промърмори тя. — Травис, не знам дали ще мога да се грижа за едно бебе. Никога преди не съм държала бебе в ръцете си. Ами ако го изпусна?

— Няма — засмя се той. — Ще експериментираме с първото. А после, в зависимост от това колко бързо се учиш, ще решим с колко да увеличим семейството.

От неговата уста звучеше толкова просто и лесно. Травис наистина вярваше, че тя може да се справи с всичко. И понеже той го вярваше, Ларейн също бе готова да повярва. Идеята да прегръща едно тъмнокосо и тъмнооко бебе не ѝ се струваше чак толкова плашеща. Всъщност се чувстваше даже леко въодушевена от тази мисъл.

— Веднага ли искаш бебето? — попита го тя.

— Природата налага да се чака известно време. — Травис нежно се присмя на невежеството ѝ по отношение на бебетата и грижите по тях. — Не знам за теб, но аз не съм особено млад, а и не се очаква да се подмладявам в бъдеще. Предпочитам да не отлагам прекалено дълго.

Тя докосна сребристите кичури, които контрастираха рязко с катраненочерната му коса.

— Ти си в разцвета на силите си, Травис.

— Мислиш ли? — Едно дяволито пламъче проблесна в очите му и устните му се стрелнаха към нейните.

Обхвана я със силните си ръце и телата им се претърколиха върху дюшека. Ларейн разполагаше само с един миг, за да се удиви колко добре прилягаше дребната ѝ фигура към неговия едър ръст — различията между тях бяха донякъде приятни, дори нещо повече от приятни. Това откритие скоро бе заличено от съзнанието ѝ от изгарящия огън на целувките му. Тя съсредоточи цялото си внимание към неговите и своите желания. Когато бе разпалил страстта ѝ до степен на едва контролируема възбуда, тя почувства как тялото му се отделя от нейното.

— Не, Травис! — Ларейн панически заби нокти в мускулестата плът на раменете му. — Нали няма да постъпиш като джентълмен и да отидеш да спиш в бараката? — запротестира тя с глас, който издаваше болезнен копнеж.

— Веднъж вече ти казах, че не съм джентълмен.

Ботушът му падна на пода с глухо тупване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.